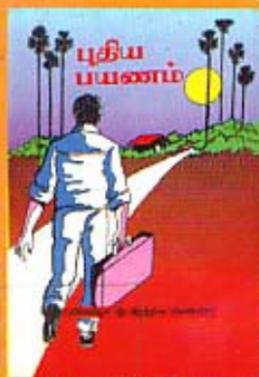

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

சுயுகதைகள்

ஆய்வுநூல்

ம.த்ருமகள்

மீரா பதிப்பகம்
50வது வெளியீடு

புலோலியூர்
ஓரத்தினவேலோனின்
சீறுகதைகள்
ஆய்வு நூல்

ம. திருமகள்

மீரா பதிப்பகம்
50 ஆவது வெளியீடு
191/23 ஹைலெவல் வீதி
கொழும்பு - 06.
தொலைபேசி : 2513336

மீரா பதிப்பக வெளியீடு : 50

செப்ரெம்பர் 2005.

உரிமை பதிவு.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை
தமிழ் சிறப்புக் கலைமாணித் தேர்வின்
நிறைவாண்டுப் பரீட்சையின்
ஒரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்த் துறைக்குச்
சமர்ப்பிக்கப்பட்டது - 2004

ஆய்வு செய்து சமர்ப்பித்தவர் :

செல்வி திருமகள் மயில்வாகனம்

பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம், 191/23, ஹைலெவல் வீதி,
கொழும்பு - 06.
தொ.பே. 2513336, 0773125329

அச்சிட்டோர் : ஈசுவாலிட்டி கிராபிக்ஸ் (பிரைவெட்) லிமிட்டெட்
315, ஜம்பட்டா வீதி, கொழும்பு - 13.
தொ.பே. 2389848.

விலை : ரூபா 180/-

எனது
கல்வி வளர்ச்சிக்கு
வித்திட்டு வளர்த்த
ஐயா
கவிஞர்
பண்டிதர்
அமரர் மு.மயில்வாகனம்
அவர்களுக்கு
இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

உள்ளே....

முன்னுரை
என்னுரை

இயல் 01 : ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம்

1.1 சிறுகதையின் தோற்றம்	1
1.2 தமிழ்ச் சிறுகதையின் அமைப்பு	3
1.3 ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம்	6

இயல் 02 : இரத்தினவேலோன் பற்றிய அறிமுகம்

2.1 கல்விச் சூழல்	15.
2.2 இலக்கியப் பிரவேசம்	17
2.3 இரத்தினவேலோனின் படைப்புகள்	20

இயல் 03 : சிறுகதையின் உள்ளடக்கம்

3.1 இனப் பிரச்சினை	30
3.2 சாதிப் பிரச்சினை	36
3.3 ஆண் பெண் உறவு நிலைகள்	49
3.4 சீதனப் பிரச்சினை	57
3.5 பெண்ணியம்	62
3.6 சமுதாயப் பிரச்சினை	65

இயல் 04 : சிறுகதையின் உருவம்

4.1 பாத்திரப்படைப்பு	78
4.2 மொழிநடை	79
4.3 உத்திகள்	85

இயல் 05 : மதிப்பீடு

87

முன்னுரை

ஒரு சமூகத்தின் கண்ணாடியாக இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்ற வகையில் அவற்றைப் படைக்கும் படைப்பாளிக்கு உள்ள பொறுப்பு அளப்பரியது. சமூகத்தின் சகல பக்கங்களையும் அவன் பார்க்கின்ற விதம், பிரச்சினைகளை அவதானித்து அவற்றை உள்வாங்கும் தன்மை, அதனை இலக்கியமாக்கி மறுபடி மக்களுக்கே தருகின்ற விதம் என்பவற்றால் ஒரு நல்ல படைப்பாளியை அடையாளம் காணமுடியும். நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் அத்தனை பிரச்சினைகளையும் பார்த்து நிற்கும் பார்வையாளனாக மட்டும் நின்று விடாமல் ஒரு பங்காளியாக மாறிவிட நினைக்கின்ற படைப்பாளியின் மன உணர்வே படைப்பிலக்கியமாக மலர்கிறது. அதுவே காலத்தின் பதிவாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

இவ்வாறான எழுத்துக்களைத் தருகின்ற எழுத்தாளனும் அவனது எழுத்துக்களும் விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும் போது அவனது பன்முக ஆளுமையை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. இளம் தலைமுறையினரிடையே வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்து கொண்டு வருகிறது என்ற கருத்து பரவலாக எழுகின்ற இந்நேரத்தில் பல்கலைக் கழக மாணவரிடையே ஈழத்து எழுத்துக்கள் பற்றிய ஆர்வமும் தேடலும் வளர்ந்து வருவதை இப்படியான ஆய்வுகள் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன.

திருமகள் என்ற யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவி தமிழ் சிறப்புக் கலைமாணித் தேர்வின் நிறைவாண்டுப் பரீட்சையின் ஒரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு சமர்ப்பித்திருக்கும் இந்தக் கட்டுரை புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் என்ற படைப்பாளி பற்றியும்

அவரது படைப்புக்கள் பற்றியும் விரிந்த தளத்தில் நின்று ஆய்வு செய்கிறது.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தன் பன்முக இலக்கிய முயற்சிகள் மூலம் தனித்துவமான ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன். அதிக எண்ணிக்கையில் இவர் எழுதியிருக்கா விட்டாலும் எழுதிய இருபத்தியேழு சிறுகதைகளும் கனதியான சிறுகதைகள் என்ற கணிப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன. மனிதர்களின் பலதரப்பட்ட குண இயல்புகளை யதார்த்தமான எழுத்தில் பதிவு செய்ப வர். சமூகம் பற்றிய கவலையில் அது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தில் எழுந்த இவரது எழுத்துக்கள் மனிதர்களிடையே எத்தகைய பாதிப்பை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றன என்பதை திருமகள் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து தனது இயல்பான எளிமையான வார்த்தைகளால் அழகாக எழுதியுள்ளார்.

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் ஒரு எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல நடுநிலை நின்று கருத்துக்கள் சொல்லும் ஒரு திறனாய்வாளரும் கூட. மேம்போக்கான கருத்துக்களை விடுத்து ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி கொஞ்சம் ஆழமாகவே தன் ஆய்வுத் திறனை வெளிப்படுத்தி வருபவர், தவிர தொடர்ந்து நூல்களை வெளியிட்டு வரும் பதிப் பாசிரியருங் கூட. இவரது இத்தகைய பன்முகத் திறன் இந்த ஆய்வு நூலில் உண்மைத் தன்மையுடன் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இவர் இப்படித்தான், இவரது எழுத்துக்கள் இப்படித்தான் என்பதைச் சொல்வதில் எந்த அலங்கார வார்த்தைகளையோ தேவையற்ற புகழ்ச்சிகளையோ திருமகள் கையாளவில்லை. ஆற்றோட்டமான இயல்பான எழுத்து நடை திருமகளுடையது. சொல்லவேண்டிய விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து கோர்க்கப்பட்ட எளிமையான வார்த்தைகள் இந்த ஆய்வு நூலுடன் வாசகரை ஒன்றிப் போக வைக்கிறது.

சமூகத்தை நேசிக்கும் படைப்பாளி பற்றிய ஆய்வுகள் இப்படி நூல் வடிவில் வருவது ஆரோக்கியமானது. இப்படியான ஆவணங்கள்

எதிர்காலத்தில் புதிதாய் எழுத்துத் துறைக்குள் வர இருப்பவர்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டியாகத் திகழும். அதற்குரிய தகுதியோடு இந்நூல் இருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

இரத்தினவேலோனின் 'புதிய பயணத்திலிருந்து' பதிப்புத்துறையில் பயணிக்க ஆரம்பித்த 'மீரா பதிப்பகம்' இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகள் பற்றிய ஆய்வுநூல் மூலம் தனது 50 ஆவது பிரசுரத்தினை அடைந்திருப்பது ஒரு சாதனைப் பதிவாகி மகிழ்வைத் தருகிறது. மீரா பதிப்பகம் தன்பணியில் மென்மேலும் சிறப்புற்று விளங்க மனதார வாழ்த்துகின்றேன்!

நன்றி

75, குமரபுரம்,
பரந்தன்.
30.06.2005

- தாமரைச்செல்வி

★

நான்காவது இயலில் சிறுகதையின் உருவம் ஆய்வு செய்யப் படுகின்றது. இதில் பாத்திரப் படைப்பு, மொழிநடை, உத்திகள் என்பன ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

ஐந்தாவது இயலில் சிறுகதைகள் பற்றிய மதிப்பீடு ஒவ்வொரு சிறுகதைகளுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் சிறப்புக்கலை இறுதி வருட பரீட்சையின் ஒரு பாட அலகினைப் பூர்த்தி செய்யும் முகமாக எனது ஆய்விற்குரிய தலைப் பினைத் தெரிவு செய்தபோது அதனை அங்கீகரித்த எங்கள் குருவும் பேராசிரியருமான தமிழ்த்துறைத் தலைவர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கு எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்த ஆய்வு முயற்சிக்கு வழிகாட்டியாய் விளங்கி நெறிப்படுத்திய எனது பெரு மதிப்பிற்குரிய ஆசான் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு.கி.விசாகரூபன் அவர்கட்கும், நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

மேலும், இவ் ஆய்விற்கு ஆலோசனை வழங்கிய மதிப்பிற்குரிய கலாநிதி எஸ்.சிவலிங்கராஜா, கலாநிதி எம். ரகுநாதன், கலாநிதி சி. செல்வரஞ்சிதம், திரு.பொ.செங்கதிர்ச் செல்வன், திரு.ஈ.குமரன் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்த ஆய்வு சிறப்புற விளங்க உதவி புரிந்த ஆய்வின் நாயகனான திரு.ஆ.இரத்தினவேலோன் அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகள்.

இவர்களோடு இவ் ஆய்விற்காக நூல்களைத் தந்துதவிய ஹாட்லிக் கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. பா. ரகுவரன் அவர்கட்கும் எனக்குப் பலவழிகளிலும் உதவிசெய்த சக நண்பர்களுக்கும், உறவினர்கட்கும் நன்றிகள்.

அத்துடன் இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையை, பல்சீலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கும் வேளையில் சிறப்பாக கணினித் தட்டச்சமைப்பாக்கஞ்

என்னுரை

ஈழத்தின் சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஐந்தாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுள் மிக முக்கியமானவர் புலோலியூர் இரத்தினவேலோன். அவரது சிறுகதைகள் பற்றிய ஒரு ஆய்வாக இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை அமைகின்றது. இந்த ஆய்வுக்காக அவரது 'நிலாக்காலம்', 'விடியட்டும் பார்ப்போம்', 'புதிய பயணம்' ஆகிய தொகுதிகளில் உள்ள இருபத்தியேழு சிறுகதைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஈழத்து இலக்கியங்கள் தமிழ்நாட்டு தமிழ் இலக்கியங்களுக்குக் குறைந்தவை யல்ல என்ற கருத்தை நாம் முன்வைப்பதற்கு ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் வெளிவருதல் அவசியமாகும். இவ்வகையில் ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாவான திரு. இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளேன்.

முதலாவது இயல் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியம் பற்றிய பொது அறிமுகமாக அமைகிறது.

இரண்டாவது இயலில் 'இரத்தினவேலோன் பற்றிய அறிமுகம்' என்னும் தலைப்பில் அவரது கல்விச் சூழல், இலக்கியப் பிரவேசம், இரத்தினவேலோனின் படைப்புக்கள் என்ற ரீதியில் ஆய்வு செய்யப் படுகின்றன.

மூன்றாவது இயலில் 'சிறுகதையின் உள்ளடக்கம்' ஆய்வுப் பொருளாக அமைகின்றது. இதில் சாதிப்பிரச்சினை, இனப்பிரச்சினை, ஆண் பெண் உறவு நிலைகள், சீதனப் பிரச்சினை, பெண்ணியம், சமுதாயப் பிரச்சினைகள் என்பன ஆய்வுக்குட்படுகின்றன.

செய்த கீர்த்தனராம் கொம்பியூட்டர் பிறிண்டர்ஸ்க்கும் ஆய்வேட்டினை உரிய முறையில் வடிவமைப்பதில் உதவி புரிந்த திரு. செல்வரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இவர்கள் அனைவரின் ஆதரவும் ஊக்கமுமே இவ் ஆய்வின் அடிநாதமாகவும், ஆத்மாவாகவும் தொழிற்படுகிறது.

இறுதியாக இந்த ஆய்வினை நூலுருவாக்கி எனக்கு ஊக்கமளித்திருக்கும் கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினர் என்னென்றும் என் நன்றிக் குரியவர்கள். இந்நூல் மூலம் அவர்கள் தமது 50 ஆவது வெளியீட்டினை எய்தியுள்ளமை எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

நன்றி

குமுழடி,
அல்வாய் தெற்கு,
அல்வாய்,
25.07.2005

- ம.திருமகள்

★

இயல் 01

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம்

1.1 சிறுகதையின் தோற்றம்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே நீண்ட காலமாக சமயப் புகழ் பாடும் இலக்கியங்கள், வள்ளல்கள், வீரர்கள் புகழ் பாடும் இலக்கியங்கள், காவியங்கள், புராணங்கள், உலா, தூது, கோவை, கலம்பகம், பள்ளு என பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்கள் தோற்றம் பெற்றன. இவற்றில் இருந்து மாறுபட்ட இலக்கிய வடிவங்களாகவே நாவல், சிறுகதை, கவிதை என்பன தோற்றம் பெற்றன.

பிரித்தானியரின் ஆட்சியிலேயே இலக்கிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆட்சி முழுவதும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு வந்தது. அரசியல் மாற்றம் ஆங்கிலக் கல்வியின் வருகை என்பன தமிழ்ச் சமுதாயத்தை தாக்கின. சமுதாயத்தின் மேல்தளத்தில் இருந்தோரே இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆங்கிலக் கல்வினாலும் மேல் நாட்டுத் தொடர்பினாலும் அந்நாட்டு இலக்கிய வகைகள் தமிழ் நாட்டில் கையாளப்பட்டன. நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு மாறும் காலத்துக்குரிய முக்கியமான இலக்கிய வகையான நாவலும் சிறுகதையும் தமிழுக்கு வந்தன.

19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே உலக இயக்கங்களில் உரை நடை வேரூன்றத் தொடங்கியது. அந்தச் சூழலிலே அமெரிக்கா, ருஷ்யா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் சிறுகதை இலக்கியம் உருவாகியது. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் தமிழகம் இருந்தாலும் ஆங்கில மொழியினூடாக உலக இலக்கியங்களில் முக்கியமானவற்றைப் படிக்க முடிந்தது. உலகத்தின் மிகச் சிறந்த நூல்களையெல்லாம் மொழிபெயர்த்து ஆங்கிலம் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஆங்கிலச் செல்வாக்கால் தமிழிலும் உரைநடை வளர்ந்தது. ஆங்கில ஆட்சியை ஆதரித்தவர்களாலும் அதை முழு வீச்சாக எதிர்த்தவர்களாலும் தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தது.

"வ.வே.சு ஐயரே தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை எனப் போற்றப் படுகின்றார். இவருக்கு முன்பே சிறிய அளவிலான கதைகள் எழுதப் பட்டு வந்தன. 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரமாமுனிவர் அக் காலத்தில் வாழ்ந்த மடாதிபதிகளின் இழிநிலையை எடுத்துக் காட்டும் விதமாக பரமார்த்தகுரு கதையை எழுதினார். இதில் மூளையற்ற குருவும் அவரின் சீடர்களும் செய்யும் நகைப்பிற்கிடமான செயல்களை சம்பவம் சம்பவமாக எழுதினார். தமிழில் ஆக்க இலக்கியத்தின் தோற்றம் இதுவாகும்".

"19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கூற்றில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் தோன்றத் தொடங்குகின்றன. தினமணி, சுதேசமித்திரன் போன்ற பத்திரிகைகள் தோன்றின. அவற்றில் பிரசுரிக்கப்படுவதற்காக கதைகள் எழுதப்பட்டன. அவ்வாறு எழுதப்படுகின்ற கதைகள் சிறிய அளவினதாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவசியமானது. சிறுகதையின் உருவ வளர்ச்சிக்கு பத்திரிகைகளே காரணமாக இருந்தன"⁴ சிறுகதைகள் வெளிவந்த வண்ணமுள்ளன. பல சிறுகதைகள் வெளிவந்தாலும் அவற்றில் சில பத்திரிகைகளின் பக்கங்கள் நிரப்புவென்றே எழுதப் படுகின்றன. சில படித்தவுடன் மறந்து போகக்கூடியன. ஆனாலும் படிக்கும் போதும் படித்து முடித்த பின்பும் நம் எண்ணங்களை விரிய வைக்கும் சிறுகதைகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

இவ்வகையில் தமிழில் சிறுகதை ஆங்கிலேய ஆட்சி காரணமாக தமிழிற்கு வந்து வ.வே.சு ஐயர் அவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டு இன்று எண்ணற்ற சிறுகதைகள் தோற்றம் பெற்றமையினைக் காணலாம்.

1.2 தமிழ்ச் சிறுகதையின் அமைப்பு

சிறிய கதைகள் எல்லாம் சிறுகதைகளாகி விடுவதில்லை. ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளில் கதை கூறப்பட்டது. இன்று ஒரு நிகழ்ச்சியோ அல்லது நிகழ்ச்சியின் அடிப்படையில் எழுந்த ஒரு மனநிலையோ அல்லது ஒரு கதைமாந்தரின் தனிப்பண்போ அல்லது ஒரு சிறு அனுபவமோ முதன்மையாக உள்ளது. சிறுகதையில் எத்தனை கதை மாந்தரும் வரலாம் என்றாலும் கூட பொருளின் ஒருமை சிறுகதைக்கு இன்றியமையாதது. இந்த ஒருமையை சிதைக்கின்ற ஒரு சொல் கூட சிறுகதையில் இடம் பெறக்கூடாது. சிறுகதையில் ஒரு புள்ளிக்குத்தான் இடம், அந்தப் புள்ளியைச் சுற்றியே கதை அல்லது நிகழ்ச்சி இடம் பெற வேண்டும். இன்னொரு புள்ளி இடம் பெறக் கூடாது.

"சிறுகதைகளின் முக்கியத்துவத்தினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, இயந்திர யுகத்தில் வாசிப்பதற்கு மக்களுக்கு அதிக நேர மில்லாத காரணத்தினாலேயே சிறுகதை இலக்கியம் விருத்தியடைய லாயிற்று என்பர். உண்மையை நோக்கின் முன்னிலும் பார்க்க இப் பொழுது தான் வாசிப்போர் தொகை கூடியுள்ளதென்பதும் அவர் களுள்ளும் நாவல் முதலியவற்றை வாசிப்போர் தொகையே ஆகக் கூடிய தென்பதும் தெரிய வரும்."³

"சிறுகதை எனும் இலக்கிய வகையில் பண்புகளைச் சொல்லோடு பொருள் வழியாகக் கொள்ளும் பொழுது கதையின் அளவு - அதாவது சிறியதாக இருக்க வேண்டும் என்னும் பண்பு தான் முக்கிய மாகத் தோன்றும். ஆனால் இந்த "அளவு" என்பதை நாம் எவ்வாறு தீர்மானிப்பது என்பது பிரச்சினையாகிவிடும். உதாரணமாக புதுமைப் பித்தனின் பொன்னகரத்தை நல்ல அளவான சிறுகதையென்று

கொண்டால் அவரது துன்பக்கேணியை விவரிப்பதற்கு நீண்ட சிறுகதையென்ற புதிய பெயரைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். எனவே அளவு என்ற உரைக்கல்லை மாத்திரம் கொண்டு நாம் சிறுகதையைத் தீர்மானித்து விட முடியாது. ஆனால் பெரும்படியாகச் சொல்லுகின்ற பொழுது நாவலிலும் பார்க்கச் சிறியது என்று கொள்ளலாமே தவிர வேறெந்த வழியாலும் அதன் அளவை நாம் வரையறுத்துக் கூற முடியாது. அளவு என்கின்ற ஒரே உரைக்கல்லைக் கொண்டு சிறுகதையைத் தீர்மானிக்கலாமென்று வரைவிலக்கணம் வகுக்கப் புகுந்த மேனாட்டு இலக்கிய விமர்சகர் பலர் தமது கருத்தைப் பல தடவைகளில் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. எனினும் அளவு தோன்றாப் பண்பாக நின்று சிறுகதையாசிரியர் ஒவ்வொருவரையும் கட்டுப் படுத்துவதை நாம் அறிய முடியும்.”⁴

எனவே அளவை விட அதில் உள்ள இன்னொரு முக்கிய பண்பை நாம் காணவேண்டுவது அவசியமாகின்றது. சிறுகதையின் முக்கிய பண்பினை ஆராய முனையும் பொழுது சிறுகதை போன்றிருக்கும் சில இலக்கிய வகைகளில் இருந்து அதனை வேறுபடுத்தி பார்த்தல் அவசியமாகின்றது.

“நாவலைப் போன்று முழு வாழ்க்கையையோ அல்லது வாழ்க்கைப் பிரச்சினையின் எல்லா அம்சங்களையுமோ சிறுகதை ஆராயாது வாழ்க்கையின் உயர்வாகவோ அல்லது பிரச்சினையின் அடியாகவோ தோன்றும் ஒரு மனித நிலை அல்லது உணர்வு நிலையே சிறுகதைக்கு முக்கியமாகின்றது. சிறுகதையில் பாத்திரங்கள் வரக்கூடுகின்றன. அதாவது வார்த்தை பாத்திரங்களின் இயக்க நிலையில் தோன்றும் ஓர் உண்மை தான் சிறுகதையின் கருவாக அமையும். மேலும் பாத்திரங்களின் இயக்கம் வாழ்க்கையிலுள்ள ஒரு முக்கிய பண்பினைக் காட்ட வேண்டும். பாத்திரமே முக்கியமென்றால் அது நடைச்சித்திரமாக அமைந்து விடும். பாத்திரத்தை காட்டுவதென்று முக்கியம். பாத்திரத்தின் அல்லது பாத்திரங்களின் இயக்கத்தால் ஏற்படும் உணர்வுநிலையைக் காட்டுவதுதான் முக்கியமாகும்.

“சிறுகதை ஒரு குறிப்பிட்ட மனோநிலையை அல்லது உணர்வு நிலையைக் காட்டுவதாக அமைதல் அவசியம். இந்த மனோநிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக் காட்டாது கதையில் வாசிக்கப்படும் வாசகமானது மனதில் அவனை அறியாது அவ்வுணர்வு நிலை தோன்றும்படி செய்ய முடியுமானால் அவ்வாறான சிறுகதை ஒரு தலைசிறந்த சிறுகதையாக அமையும்”⁵ இந்த வெற்றியைப் பெறுவதற்கு எத்தனையோ உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. கதாபாத்திரம் தானே சொல்வது பிரக்ஞையோட முறையாகக் கதையை எழுதுவது. கதாசிரியன் தானே சொல்வது என எத்தனையோ உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட அந்த உணர்வு நிலையை எத்துணைச் சுருக்கமாக கூறமுடியுமோ அத்துணைச் சுருக்கமாக சிறுகதை அமைய வேண்டும். எனவே ஒவ்வொரு சிறுகதையின் நீளத்திற்கும் அவ்வச் சிறுகதையே உரைக்கல்லாக அமையும்.

“சிறுகதையின் உள்ளடக்கமாக நாம் சிலவற்றைத் தொகுத்துக் கூறலாம்.”

1. அடிப்படையான மூலக்கரு என ஒன்று இருத்தல். இதை விளக்க வாழ்க்கையின் ஒரு சூழல் அல்லது சிக்கல் அல்லது நிகழ்ச்சி அனுபவம் ஆகிய அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டும் விளக்குதல்.
2. குறிப்பிட்ட ஒரு சூழல் அல்லது நிகழ்ச்சியில் அல்லது அனுபவத்தில் ஒரு பாத்திரம் அல்லது சில பாத்திரங்கள் இயங்கும் நிலை, அவற்றின் மனநிலை உணர்வு.

இவையே சிறுகதையின் உள்ளடக்கமாகும். இந்த விதத்தில் ஒரு சிறுகதையானது நாட்டுப்புறக் கதை, உபகதை என்பவற்றில் இருந்து வேறுபடுகின்றது எனலாம்.

ஆகவே சிறுகதையின் அமைப்பானது சுருங்கிய அளவினதாகவும் ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது சம்பவத் தொகுப்பாகவும் அமைவதை நாம் காணலாம்.

“சமுதாய அமைப்பிலும் மனித உறவிலும் மாற்றங்கள் தோன்றி வளர்ந்து பெருகும் கால கட்டத்தில் வாழும், ஆக்க இலக்கிய

காத்தாக்களின் உணர்வினைத் தாக்கும் மனித இன்னலே சிறுகதையின் கருவாக அமையும். குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவத்தில் மனித மனம் படும் பாட்டை அல்லது ஒரு பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையைக் குறிப்பதுவே சிறுகதை”⁶

1.3 ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம்

ஆங்கில மொழியிற் புனைகதை இலக்கிய வளர்ச்சி இங்கிலாந்தில் மட்டுமன்றி அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளிலுங் காணப்படுவது போன்று தமிழிலும் புனைக்கதை இலக்கிய வளர்ச்சி தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி ஈழம், மலேசியா முதலிய தமிழர் வாழும் ஏனைய நாடுகளிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். தமிழ் நாட்டினைப் போன்றே ஈழத்திலும் புனைகதை இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான சிறுகதை இலக்கியம் இன்று பூரணம் பெற்ற ஓர் இலக்கிய வடிவமாக வளர்ந்துள்ளது.

“பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஈழத்தில் ஐரோப்பியர் ஆட்சி இடம் பெற்ற போதும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் ஆங்கிலேயர் ஈழம் முழுவதையும் தமது ஆதிக்கத்திற்கு உட்படுத்தியதிலிருந்தே ஈழத்தின் அரசியல், சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறைகளிற் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. நிலமானிய அமைப்பு முறையின் சிதைவு, அரசியல் துறையிலான சீர்திருத்தங்கள், கல்வி- குறிப்பாக ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தி, மத்தியதர வர்க்கத்தின் தோற்றம், அரசியல் துறையில் பொதுமக்கள் பங்கு பெறத் தொடங்கியமை. மேலைநாட்டு இலக்கியங்களில் தொடர்பு, தமிழ்நாட்டு எழுத்துக்களின் தாக்கம் முதலிய இன்னோரன்ன காரணங்கள் ஏறத்தாழ 1930ஆம் ஆண்டையெயர்ட்டி ஈழத்திலும் சிறுகதை இலக்கியம் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தின”⁷ தமிழ் நாட்டினைப் போலவே ஈழத்திலும் முதலில் நாவல்களே தோன்றின. அவற்றைத் தொடர்ந்தே சிறுகதை இலக்கியம் முனைப்புற்றது. கதாசிந்தாமணி, ஐஹதர்ஷா முதலிய கதைத் தொகுதி

களில் அமைந்த கதைகள் பழைய மரபு தழுவிய கதைகளே அன்றித் தற்கால உருவ உத்தி முறைகளைக் கொண்ட சிறுகதைகளல்ல. 1930 களிலிருந்தே ஈழத்திலே தமிழ்ச் சிறுகதைகள் உருவப்பிக்கொண்டன எழுதப்பட்டன. இக்காலப்பகுதியிற் சோ. சிவபாதசுந்தரம் முதலியோரும் சிறுகதைகளை எழுதும் முயற்சியில் ஆர்வம் காட்டினராயினும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளாய் மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்மந்தன் ஆகியோர் விதந்து போற்றப்படுவர். இவர்களது கதைகள் கலைமகள், கிராம ஊழியன் முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளியாகின. இலங்கையர்கோனின் கதைகளுள் அதிகமானவை 'வெள்ளிப்பாதசரம்' என்னும் தொகுதியாய் வெளிவந்துள்ளன. 'சம்மந்தன் கதைகள்' என்ற மகுடத்தில் சம்மந்தனின் கதைகள் தொகுதியாக்கப்பட்டன.

பொதுவாக நோக்குகையில் இம்மூவரது கதைகளிலும் மணிக் கொடி எழுத்தாளர்களுள் ஒரு பிரிவினரான குபரா, பிச்சமுர்த்தி, சிதம்பர சுப்பிமணியம், சிட்டி, பி.எஸ்.ராமையா ஆகியோரது சிறுகதைகளின் நேரடித் தாக்கமும் மேலைநாட்டுச் சிறுகதைகளின் பாதிப்பும் காணப் படுகின்றன. பழைய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் புராண இதிகாசங்களில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் மனிதனின் மென்மையான உணர்வுகள் மன உணர்வுப் போராட்டங்கள், ஆண் - பெண் உறவு, கிராமியப் பண்புகள் முதலியன இம்மூவரது சிறுகதைகளிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. இவர்களது சிறுகதைகள் பல ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ள போதும் அவை ஈழத்து மக்களுக்கேயுள்ள பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்காமற் பொதுவான மன உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம் ஆகியோரது கதைகள் சிலவற்றிற்கு சமூக உணர்வு மெல்லியதாக இழையோடினும் முனைப்புப் பெறவில்லை. எனினும் முன்னோடிகளான இவர்கள் மூவரும் கலைமெருகு குன்றாத வகையில் உருவ அழகுதிட்டன் தமது கதைகளைப் படைத்துள்ளமை போற்றத்தக்கது. ஈழத்து மண்ணிலே தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம் வேருன்றி வளர்ச்சியடைந்ததன்மூலம் தமிழ்நாட்டுச் சிறு கதைகளுக்கு ஈடுகொடுத்து நிற்கவும் இம்மூவரும் வலிகோலினர் என்பதில் ஐயமில்லை.

மேற்குறிப்பிட்ட முன்னோடிகளைத் தொடர்ந்து “1940 களில் அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, வ. அ. இராசரத்தினம், வரதர், கனக செந்திநாதன், சொக்கன், சு. வேலுப்பிள்ளை, க. சிவகுருநாதன். சு.நல்லையா, தாழையடி சபாரத்தினம், இராஜநாயகன் முதலியோர் சிறுகதை எழுதும் முயற்சியில் இறங்கினர். 1940 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏறத்தாழ 1950 களின் முற்பகுதியிலான காலம் வரை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றினை மறுமலர்ச்சிக்காலம் எனலாம்.”⁸ சிறுகதை இலக்கியத்திலே அழுத்தம் பெற்றுள்ள இக்கால கட்டப் பகுதியில் எழுந்த சிறுகதைகள் முற்பட்ட காலக்கதைகளிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறுபட்டனவாகவும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களையும் சமுதாய நல ஈடுபாட்டையும் கொண்டனவாகவும் அமைந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

இந்தியாவில் வீறுடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காந்தீய இயக்கமும் தமிழ்நாட்டின் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளும் மணிக்கொடிப் பத்திரிகையும் அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாட்டில் வெளியாகிய பத்திரிகைகள் ஆகியவற்றின் இலக்கியப் பரிசீலனைகளும் அவற்றின் தாக்கமும் ஈழத்து இலக்கியத் துறையையும் பாதித்தன. 1930இல் வெளிவந்த ஈழகேசரிப் பத்திரிகையும் வீரகேசரிப் பத்திரிகையும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களுக்கு வரவேற்பளித்தன. 1943ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்ட மறுமலர்ச்சி சங்கம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையிற் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளைச் செய்தது. 1945 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மறுமலர்ச்சி என்னும் பத்திரிகை காலத்திற்கொவ்வாத பழைய மரபுகளை நீக்கியும் புதிய சிந்தனைகள் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்கள் என்பவற்றை வரவேற்றும் இலட்சிய வேதத்திற்கும், இலக்கிய வேட்கைக்கும் முக்கியத்துவமளித்தும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையை வளம்படுத்த உதவிற்று. மேற்குறிப்பிட்ட நிலைமைகள் ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களைப் புதிய பாதையில் வீறுபோடத் தூண்டின. அவர்களுக்குப் புத்தூக்கத்தை அளித்தன. இப்புதிய பரம்பரையின் தோற்றத்துடனேயே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறப்படையத் தொடங்கியதுடன் ஆழமாகவும் அகலமாகவும்

வளர்ச்சியடையலாயிற்று. ‘ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள், ஈழத்தையே களமாகக் கொண்டு ஈழம் வாழ் மக்களின் பிரச்சினைகளையும் எண்ணங்கள் அபிலாஷைகளையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாக அமைய வேண்டும், சமூகச் சீர்திருத்தத்துக்கும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் பயன்படவேண்டும்’ எனும் கருத்துக்கள் இக்காலப் பகுதியிலிருந்து வலுப்பெறலாயின. தென்னிந்திய மரபை அழுங்குப்பிடிக யாக பின்பற்றும் போக்கினை விடுத்து ஈழத்திற் கெனத் தனித்துவமான இலக்கிய பாரம்பரியம் வளர்வதற்கும் இக்காலப்பகுதி எழுத்தாளர்கள் வித்திட்டனர்.

பழைய போக்கு முற்றாக மாறாது காணப்பட்ட போதும் ஆரம்ப காலச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் போக்கிலிருந்து பெருமளவு மாறுபட்ட நிலையில் இலக்கியம் சமூகத்தை சீர்திருத்தவும் புதியதோர் சமூகத்தை உருவாக்கவும் பயன்பட வேண்டும் என்ற துடிப்பு இக்காலப் பகுதி எழுத்தாளர்கள் பலரது சிறுகதைகளிற் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் தாம் வாழும் சமுதாயத்துடன் இணைந்து நின்று தமது கதைகளில் சமூகப்பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலித்துள்ளதுடன் சமூக சீர்திருத்தத்திற்கும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் சிறுகதை இலக்கியத்தையும் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்த முனைந்துள்ளமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதன் பிரதிபலிப்பாகச் சிறுகதைப் பொருளில் மாற்றமும் விரிவும் ஏற்படலாயின. சிறுகதை இலக்கியத்தின் நோக்கமும் போக்கும் மாறுபடலாயின. அ.செ.முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, வ.அ. இராசரத்தினம் வரதர் ஆகியோரது பல சிறுகதைகள் இவ்வகையில் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கன.

இப்புதிய பரம்பரையினரின் கதைகள் பலவற்றில் சமூக, சமய துறைகளிலான சீர்கேடுகளும் ஊழல்களும், சமூக பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளும் வன்மையாகக் கண்டிக்கப்படுவதுடன் வறுமையினால் அல்லலுறும் ஏழை மக்களின் வாழ்வுக் கஷ்டங்கள் மனவேதனைகள், மற்றும் உக்கி மங்கிப்போன அர்த்தமற்ற சம்பிரதாயங்களுக்கும் பழைய மரபுகளுக்கும் ஆண்களின் அடக்கு முறைகளுக்கும் உள்ளாகித் தவிக்கும் பெண்களின் பரிதாப நிலைமைகள் அவர்களது உள்ளக் குமுறல்கள்,

அவர்கள் முன்னேற வேண்டியதன் அவசியம் ஆகிய அம்சங்கள் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இக் காலப்பகுதி எழுத்தாளர்கள் பலர் ஈழத்தின் வடபகுதியைக் களமாகக் கொண்டு பிரதேச மண்வாசனையுடன் பல சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார்களாயினும் அ.செ.முருகானந்தம், அ.ந. கந்தசாமி, வ.அ. இராசரத்தினம் முதலியோர் கிழக்கிலங்கை, மலையகம், கொழும்பு முதலிய பிரதேசங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளையும் எழுதியுள்ளனர் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. பழைமைப் பண்பு, சமயச்சூழல் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் முதலிய கனகசெந்திநாதனது சிறுகதைகளின் தனித்துவப் பண்புகளாக மிளிர்கின்றன. பிரதேச மண்வாசனை மிகுந்த சிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதிய கனக செந்திநாதன் பழைமையைப் போற்றும் அதேநேரம் பழைமையின் அடியாகப் புதுமையை வரவேற்கவும் தயங்கவில்லை. கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த வ.அ. இராசரத்தினம் அப்பிரதேசத்தினைக் களமாகக் கொண்டு கிழக்கிலங்கை மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் சிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். சுவேலுப்பிள்ளையின் கதைகளிற் சம்பவங்களிலும் பார்க்கச் சம்பவங்களினடியாகத் தோன்றும் உணர்வு நிலை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இவர் சிறுகதைத்துறையில் உருவப் பரிசோதனைகள் சிலவற்றைச் செய்து கணிசமான வெற்றியீட்டியும் உள்ளார். சமய தத்துவ புராணக் கருத்துக்கள் மனிதனின் பொதுவான இயல்புகள், குணக்கேடுகள், வாழ்க்கை முரண்பாடுகள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள சொக்கனது சிறுகதைகளில் மனித இன்னல்களைக் கண்டு துன்பமுறும் வேதனைக் குரல் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது.

வரதரின் கதைகள் பலவற்றில் சமுதாயத் திருத்த ஆர்வமும் காந்தியப் பற்றும் மேலோங்கி நிற்கின்றன. காதல், கற்பு, பெண்மை, வீரம், முதலியவற்றுக்குத் தமது கதைகள் மூலம் இவர் புரட்சிகரமான கருத்துக்களை காட்டியுள்ளார். தாழையடி சபாரத்தினத்தின் சிறுகதைகளில் கல்வியின் ஆதிக்கம் அதிக அளவிற் காணப்படுகிறது. இவரது சில கதைகள் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாயினும் பெரும்பாலான கதைகள் கனமற்றனவும் சிக்கலற்றனவுமான விடயங்களையே கொண்டுள்ளன.

பொதுவாக மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தாளர் பலரின் ஆக்கங்கள் அடுத்து வரும் காலப்பகுதிச் சிறுகதைகளில் யதார்த்தப்பண்பு மேலோங்குவதற்கும் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் வலுவடைவதற்கும் ஈழத்திற்கென்ற தனித்துவமான இலக்கிய பாரம்பரியம் உருவாகுவதற்கும் வழிகோலின.

“1950களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பல துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. இக்காலத்தில் தேசிய விழிப்புணர்வு முக்கியம் பெறலாயிற்று. 1956 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படலாயிற்று. இந்தியா தாய்நாடு, ஈழம் சேய்நாடு என்னும் போக்கில் எடுத்ததற் கெல்லாம் தென்னிந்தியாவை எதிர்பார்த்து நிற்கும் நிலைமை மாறி ஈழத்துத் தமிழர்களாகத் தாம் வாழ வேண்டும். தமக்கெனத் தனித்துவ மானதோர் பாரம்பரியம் உண்டு என்னும் உணர்வு முக்கியத்துவம் பெறலாயிற்று. ஏறத்தாழ 1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1960களின் பிற்பகுதி வரையிலான காலகட்டம் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.”⁹

இக்காலப்பகுதியிலே தேசிய முதலாளித்துவம் தலையெடுத்தமை இலவசக்கல்வித் திட்டத்தினால் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி, பொதுவுடைமை நாடுகளினின்றும் பரவி பொதுவுடைமைத் தத்துவமும் சோஷலிச சிந்தனையும் அவை சார்பான நூல்களும் இலக்கியங்களும் தமிழ் மொழியிலும் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் செல்வாக்குப் பெறத்தொடங்கியமை, சமூகத்தில் நிலவும் சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அவற்றிற்குரிய அடிப்படைக் காரணிகளையும் மக்கள் மிகுதியாக உணரத்தலைப்பட்டமை, தமிழர் சமூகத்திற் சமூக, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் முக்கிய பிரச்சினைகளாகத் தலையெடுத்தமை, தொழிற் சங்கங்களின் வளர்ச்சி, 1960 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை சுயமொழிக் கல்வி விருத்தியேற்பட்டமை, தமிழகத்திலே வீறுடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கைகள் ஈழத்து இளைஞர்களைக் கவர்ந்தமை முதலியன ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிப் போக்கில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட தூண்டுகோலாயின. இத்தகைய மாற்றங்களுக்கு மேலும் உரமூட்டும்

வகையில் இக்காலப் பகுதியிலே தீவிரமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அமைந்தது.

“1946 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1956ஆம் ஆண்டிலிருந்து செயல்வேகம் பெற்றதுடன் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினை நெறிப்படுத்தும் செல்வாக்கும் செயற்றிறனும் மிக்க முக்கிய நிறுவனமாகவும் பணிபுரியலாயிற்று”¹⁰ இக்காலப் பகுதியிலிருந்து சிறுகதை எழுத்த தொடங்கியவர்களுள் பெரும்பாலானோர் இச்சங்கம் முன் வைத்த முற்போக்குக் கருத்துக்களால் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கவரப்பட்டனர் என்பதை இக்காலச் சிறுகதைகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. இக்காலப்பகுதியிலே தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஈழத்துக்கு வருகை தந்த பகீரதன், நா. பார்த்தசாரதி, கி. வா. ஜகந்நாதன் ஆகியோர் ஈழத்து இலக்கியம் பற்றித் தெரிவித்திருந்த கருத்துக்களும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்குச் செய்த 'உபதேசங்களும்' ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு உரமூட்டுவனவாகவே அமைந்திருந்தன.

தினகரன், சுதந்திரன், தேசாபிமானி, பாட்டாளி, பாரதி, மல்லிகை முதலிய பத்திரிகைகளும் இக்கால கட்டப்பகுதியில் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் மாநாடுகளும், கருத்தரங்குகளும், இலக்கிய நெறிப்பாடு பற்றிய கருத்து மோதல்களும், திறனாய்வும் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் தக்க முறையில் வளர்ச்சியடைய உதவியாக அமைந்தன. 1956ம் ஆண்டுக்குச் சற்று முன்னும் பின்னுமாக எழுத முற்பட்டவர்களுள் டொமினிக் ஜீவா, டானியல், எஸ். அகஸ்தியர், எஸ். பொன்னுத்துரை, செ. கணேசலிங்கன், என்.கே ரகுநாதன், பித்தன், சிற்பி, என்.எஸ்.எம் ராமையா, காவலூர் இராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், அ. முத்துலிங்கம், நந்தி முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். 1960 ஆம் ஆண்டிலிருந்து, பல்கலைக்கழகம் வரை சுயமொழிக்கல்வி விருத்தியடைந்ததைத் தொடர்ந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் சிறுகதை இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாயின. பல்கலைக் கழக மாணவர் பலரின் சிறுகதைகள் தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. 1960களிற் சிறுகதை எழுத்த தொடங்கியவர்களுள் மு. தளையசிங்கம், செ.கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், பெனடிக்கற்பாலன், செம்பியன்

செல்வன், செங்கை ஆழியான், கே.வி. நடராசன், தெளிவத்தை ஜோசப், தெனியான், க. சதாசிவம், தி.ஞானசேகரன், நெல்லை, க.பேரன், சாந்தன், மருதூர்க்கொத்தன், புதுமைப்பிரியை, குந்தவை, பவானி, குறமகள், அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது, எம்.ஏ.ஹ்மான், மு. பொன்னம்பலம் முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

1960களின் இறுதியிலும் 1970 களிலும் சிறுகதை எழுத்த தொடங்கியவர்களுள் அ.யேசுராசா, வெ.முருகபூபதி, காவலூர், எஸ். ஜெகநாதன், ப. ஆப்டன், கதணிகாசலம், எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா, கே.ஆர்.டேவிட், திக்குவெல்லை கமால், இ. பாலமனோகரன், சட்டநாதன், ரஞ்சகமார், உமாவரதராஜன், சுதாராஜ், மு. கனகராசன், குப்பினான் ஐ. சண்முகன், புலோலியூர் இரத்தினவேலோன், தாமரைச் செல்வி, கோகிலா மகேந்திரன், மண்டூர் அசோகா முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இக்காலப்பகுதியில் எழுந்த சிறுகதைகளில் முற்பட்ட காலப் பகுதியிலும் பார்க்கப் பொருள் விரிவையும் அடிப்படையான கருத்து மாற்றங்களையும் அவதானிக்கலாம். முற்போக்குச் சிந்தனைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றுக் காணப்படும் இக்காலப்பகுதிச் சிறுகதைகள் காலத்தின் தேவைக்கேற்றனவாகவும், காலத்தின் குரலாகவும் ஈழத்தின் சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் சமூகத்தை முன்னேற்றப்பாதையை நோக்கிச் செலுத்துபவையாகவும் யதார்த்தப் பண்பு கொண்டவையாகவும் அமைந்துள்ளன நோக்கத் தக்கது. மறுமலர்ச்சிக் காலப்பகுதியில் அங்கும் இங்குமாகத் தொட்டுக் காட்டப்பட்ட சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் பல இக் காலப்பகுதிச் சிறுகதைகளில் விரிவாக காணப்பட்டுள்ளன.

சாதிப்பிரச்சினை, சீதனப் பிரச்சினை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம், சுரண்டற் கொடுமை முதலிய இன்றைய எரியும் பிரச்சினைகளைச் சிறுகதைப் பொருளாக்கிய எழுத்தாளர் பலர் அவற்றுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும் தீர்வு மார்க்கங்களையும் தமது கதைகளில் சித்திரிக்கத் தவறவில்லை.

இயல் -01 : அடிக்குறிப்புகள்

1. சிவத்தம்பி. கா. தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (1967) ப-16
2. மேலது ப.16
3. மேலது ப. 13
4. மேலது ப.14
5. மேலது ப.15
6. மேலது ப.12
7. சிவலிங்கராஜா. S, நடராசன். P, தமிழியற் கட்டுரைகள் ப. 51
8. மேலது ப.52
9. மேலது ப.56
10. மேலது ப.57

★

இயல் 02

இரத்தினவேலோன் பற்றிய அறிமுகம்

2.1 கல்விச்சூழல்

ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் குறிப்பாக சிறுகதைகளைப் படைப்பதில் காலத்துக்குக் காலம் குறிப்பிட்ட சிலர் பெயர் பதித்துள்ளனர். இந்தவகையில் ஐந்தாம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராகத் திகழ்பவர் புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்.

“1958 இல் (25.12.1958) புலோலி, புற்றளையில் வே. ஆறுமுகம் - பார்பதிப்பிள்ளை தம்பதியினரின் கனிஷ்ட புத்திரனாகப் பிறந்த இரத்தினவேலோன் அவர் கூற்றுப்படியே 1977 இல் தனது முதல் சிறுகதையை தினகரனில் வெளியிட்டுக் கொண்டதன் மூலம் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்கின்றார்”

இவரது பள்ளிப் பருவத்தினை பற்றி இவரது தந்தையார் வே. ஆறுமுகம் அவர்கள் நிலாக்காலம் நூலில் “எந்தையின் எழுத் தாணி முனையிலிருந்து...” என்ற பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அறிஞர் கந்தமுருகேசனார் ஆசானாகக் கல்வி கற்பித்த புற்றளை மகாவித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக்கல்வி கற்கும் காலம் அவர் வெளிக் காட்டிய சாதுரியம், ஊக்கம், பற்று அக்கால அதிபரால் வியந்து

பாராட்டப்பட்டமையும் அவ்வழியில் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் அவர் சித்தியடைந்தமையும் எமக்கு மனநிறைவு சேர்த்ததுமன்றி அதன் எதிரொலியாக எமது எதிர்பார்ப்புக்களும் பல்கிப் பெருகின. இவ் ஆசாபாச அலை மத்தியில் உயர்நிலைக்கல்வி கற்று முன்னேறவெனக் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார்.

ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்ந்தவர் தனக்கு வசமான இணக்கமான கலையியலில் நாட்டங்கொள்ளாது துரதிஷ்டவசமாக தனக்கு ஒவ்வாத உயிரியலைக் கற்கை நெறியாக மேற்கொள்ளலானார். அதன் விளைவாக அவர் மனோநிலையில் பாரிய தாக்கம் தென்படலாயிற்று. அவரது பயிலல் தேக்கநிலை எய்தியது. எவ்வளவோ பிரயத்தனம் மத்தியிலும் பல்கலைக் கழக பிரவேசம் எட்டாக்கனியாயிற்று

இக்காலப்பகுதியில் தனது ஓய்வு நேரங்களில் பொழுதுபோக்குக் கலையாக சிறுகதை ஆக்கத்தில் முனைந்தார். இயல்பாகவே அவர் கருவில் உள்ளுறைந்த கலை ஆர்வம், படிப்படியாக சிறுகதை வடிவமைப்பாய் அவரை ஆட்கொள்ளலாயிற்று. அவ்விதம் பிரத்தியட்ச மாகிய மூலக்கருவூற்றுக் கண்களுக்கு அணை கட்ட இயல்பற்றவராய் அதற்கு அடிபணியலானார். இந்நிலைப்பாடும் அவர் கல்லூரிக்கல்வி பயிலுதற்குப் பின்னடைவு ஏற்படுத்தியமைக்கு பிற காரணியாக அமைந்தது.

பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பேராசை இவ்வேறுபாடுகள் நிமித்தம் கருகிப்போனது. அவர் துவளந்தால்லை. அடுத்த நடவடிக்கை பற்றிச் சிந்திக்கலானார். கணக்கியல் அவர் சிந்தனையைத் தட்டியது. பட்டயக் கணக்கியல் ஆரம்பநிலைப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தினார்.

இதுவரை காலம் பெற்றோரின் அரவணைப்பிலும் அனுசரணையுடனும் வளர்ந்து வந்தவர் இப்பிரபஞ்ச வாழ்வில் தனக்கென ஓர் வழிசமைத்து அதில் எழும் இன்பதுன்பங்கள், வெற்றி தோல்விகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள், துக்க சுகபோகங்கள், மேடுபள்ளங்கள் ஆசாபாசங்கள் முதலிய இயல்பு நியமங்கள் குறுக்கிட்டு வாழ்க்கைத் தாற்பரியத்தை உணர்த்தும்போது அவ்வப்போது அவற்றை எதிர்த்து அவற்றின்

தன்மைக்கமைய நெறிப்பட்டுக் கடைந்தேறத் தன்னைத் தயார் செய்யலானார்.

1982 ஆம் ஆண்டு 'கேஜீ இன்டஸ்த்ரீஸில்' முதல் நியமனம் பெற்றுக் கடமையிலமர்ந்தார். இந்நியமனம் மனத்திருப்தி அளிக்காத நிலையில் பத்திரிகைத் துறையை நாடினார். 1985 ஆம் ஆண்டு 'வீரகேசரி' நிறுவனத்தில் கடமை புரிய ஏற்பாடாயிற்று. பத்து ஆண்டுகள் சேவை செய்த பின்னர் அந்த நிறுவனத்திலிருந்து விலகி. 'பிரின்ட் கிறாபிக்ஸ்' நிறுவகத்தில் முகாமையாளர் பணியிலமர்ந்தார். தனக்கு இசைவான பத்திரிகைத்துறையை மீண்டும் நாடியவர் 1997 ஆம் ஆண்டு தனக்கு உட்ப்பான பணிநிலை 'தினக்குரல்' பத்திரிகை நிர்வாகத்தினால் வழங்கப்பெற்றதும் அப்பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்ட 1997 ஆம் ஆண்டு தொடர் விளம்பர பீடத்தில் அங்கு பணியாற்றி தற்போது பிரதி விளம்பர முகாமையாளராகப் பதவி உயர்வும் பெற்றுள்ளார்.

2:2 இலக்கியப்பிரவேசம்

இரத்தினவேலோன் அவர்களின் எழுத்து வீச்சிற்கு அவரது வளர்ச்சிப் பின்னணியும் காரணமாகிறது. அவரது பெயரோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் புலோலியூர் விதந்து சொல்லக் கூடியது. கந்த முருகேசனார் முதற்கொண்டு இன்று வரை தமிழோடும் இலக்கியத் தோடும் இணைந்து விட்ட பலரை ஈன்றெடுத்த ஊர் அது. தென்புலோலியூர் முகணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான மறுமலர்ச்சிக்கால பெரியதம்பி, இன்னும் புலோலியூர் என்பதை தம் பெயர்களோடு இணைத்துக் கொண்ட எழுத்தாளர்களான க.சதாசிவம், க.தம்பையா, செ.கந்தசாமி, ஆகியோரையும் குறிப்பிடலாம்.

“இவர்களில் அநேகர் இவரது உறவினர்களும் கூடப் புகழ்பெற்ற சிறுகதை, நாவலாசிரியரான புலோலியூர் க.சதாசிவம் இவரது தாய்மாமன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக இலக்கியமும்

ரசனையும் இவருக்கு கருவிலேயே உருக்கொள்வதற்கு காரணம் இவரது தந்தையாரான வே. ஆறுமுகம் அவர்கள் தான். கணிப்பிற்குரிய கவிஞரான அவர் கந்த முருகேசனாரின் தோழர் என்பதும் இவருக்கு இயல்பிலேயே இலக்கியம் வசப்படக் காரணமாயிற்று.

குழந்தைப்பருவத்தில் இவரது இலக்கிய உணர்வுக்குக் காரணம் உறவினர்கள் என்றால் கல்லூரிப்பருவம் இவரது இலக்கிய உணர்வுக்கு இன்னொரு விதத்தில் உரமுட்டியது. 70கள் தமிழ்த் தேசிய உணர்வுக்கு வித்திட்ட எழுச்சி மிக்க காலப்பகுதி. அக்கால கட்டத்தில் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் பயின்றவர் இவர். கனவுகளோடும் இலக்கியங்களோடும் கூடிக்களித்த தமிழ்மாறனும் ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் எவராலும் தட்டிக்கழிக்க முடியாதபடி உன்னதங்களை எட்டிய ரஞ்சகுமாரும் வடபுல நாடக உலகில் முக்கியமாக சிறுவர் நாடக ஆய்வுகளிலும் தடம் பதித்து வரும் ரகுவரனும் இவரது வகுப்பறைத் தோழர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியப்பிரவேசம் பற்றி இவர் குறிப்பிடும் பொழுது பள்ளிப் படிப்பை முடித்த பின்னர் தான் இந்தச் சமூகத்தினைப் பார்க்கக்கூடிய மனப்பக்குவமும் சந்தர்ப்பமும் சகலருக்கும் ஏற்படும். அந்த ரீதியில்.... 1977 இல் எனது 18ஆவது வயதில் 'அட்வான்ஸ் லெவலை' முடித்த பின்னர் தான் இந்தச் சமூகத்தின் தாக்கங்கள் என்னில் ஒரு தகைப்பை ஏற்படுத்தின.

"வெளியுலகில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற மனதைத் தொடும் சம்பவங்களால் மிகவும் பாதிப்படைபவன் நான்! அந்தப் பாதிப்புக்கள் என்னை அவற்றிற்கான ஆணியேரினைப் பற்றி மிக ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்தன! என் சிந்தனைகளை வெறும் கோடுகளாக நீ எவரிடாது கோலங்களாக்கி மூத்தோர் சிலரிடம் காண்பித்தேன். என் கிறுக்குகளை வெறுமனே பார்த்துவிட்டுப் போகாது, என் கிறுக்கு களுக்கும் சமுதாயக் கட்டறுக்கும் சக்தியுண்டு, என் பேனாவுக்கும் போர் தொடுக்கும் தகுதி யுண்டு என்பதை நிரூபித்து ஆரம்ப காலங்களில் என்னை எழுதுமாறு தட்டிக் கொடுத்தவர் புலோலியூர் க.தம்பையா அவர்கள்.

"சமூகப் பார்வை மட்டும் வெறுமனே இலக்கியமாகி விடாது என்று உணர வைத்து கலையம்சங்களால் என் படைப்புக்களை மெருகேற்றப் பயிற்சி தந்ததோடன்றி அவ்வப்போது வெளியாகும் என் ஆக்கங்களை அழகாக ஆழமாக விமர்சித்துத் தனக்கென ஓர் வாரிசாக என்னை உருவாக்கினார் என் தாய்மாமன் புலோலியூர் க.சதாசிவம் அவர்கள்.

"மேலும் தமிழ் எழுத்துக்களின் விரிவாக்கத்திற்கு பின்நவீனத்து வம் போன்ற புதிய சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்ட எழுபதுகளின் கடைக்கூற்றில் எனது இலக்கியப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. உண்மையில் எனது இருவேறுபட்ட இலக்கிய ஈடுபாடுகள் ஒன்றாகவே பிரவகித்தது எனலாம். முதலாவது ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனாக என்னை உருவாக்கும் முயற்சி. மற்றையது கிராமத்து நண்பர்களின் கூட்டுமுயற்சியில் பத்திரிகையாளனாக அதாவது ஒரு கையெழுத்துப் பிரதி சஞ்சிகை ஆசிரியனாக ஈடுபாடு காட்டியமை. 'புத்தொளி' என்ற பெயரில் மாதமொருமுறை வெளிக்கொணரப்பட்ட அக்கையெழுத்துப் பிரதியின் ஆயுள் சொற்பமாகவே இருந்தது.

"அதன் பின்னர் முற்று முழுதாக எனது பங்களிப்பு சிறுகதைத் துறையிலேயே இருந்தது. ஒரே காலகட்டத்தில் நான்கு சிறுகதைகளை கல்லூரியில் பாவித்த அப்பியாசப் புத்தகமொன்றில் எழுதியவாறே உறவினரும், எங்கள் ஊரின் பிரபல எழுத்தாளருள் ஒருவருமான புலோலியூர் தம்பையா அவர்களை அணுகினேன். கதைகளைப் படித்துவிட்டு அவற்றுள் ஒன்றைத் தெரிவு செய்து சில திருத்தங்களுடன் அதை மீள எழுதித் தன்னிடம் தரும்படி அவர் கூறவே அவ்வாறே செய்து கொடுத்தேன். ஐந்தாவது கிழமை நம்பவே முடியாமல் 'புரளும் அத்தியாயம்' எனும் அக்கதை தினகரன் வாரமஞ்சரியில் பிரசுரமாகி யிருந்தது. இன்றைய திகதியிலிருந்து ஏறத்தாழ இருபத்தேழு வருடங் களின் முன்னர் எனது 18ஆவது வயதில் இது நிகழ்ந்தது. தனதுரில் அடுத்த தலைமுறையில் ஓர் எழுத்தாளன் உருவாக அவர் எடுத்த முயற்சி என்னைப் பொறுத்த மட்டில் மிக முக்கியமானதொரு அம்சமென்றே கருதுகின்றேன்." இவ்வாறாக இவரது கூற்றின்படி இலக்கியப் பிரவேசத்தினை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

2.3 இரத்தினவேலோனின் படைப்புக்கள்

1977இல் எழுத்துலகில் பிரவேசம் செய்துள்ள இரத்தினவேலோன் தன்னுடைய கால் நூற்றாண்டு கால இலக்கியப் பணியின் அறுவடையாக இற்றைவரை 27 சிறுகதைகளை மட்டுமே நமக்குத் தந்திருக்கிறார். ஆண்டுக்கொரு சிறுகதை என்ற விகிதாசாரத்திலேயே இவருடைய படைப்புக்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

ஒரு சிறுகதை எழுத வேண்டும் என்கின்ற தேவையை ஒட்டியோ அல்லது ஏதாவதொரு நிர்ப்பந்தத்தின் பேரிலோ எழுதும் ஒரு படைப்பாளிக்கு தனது படைப்பின் மூலம் வாழ்வை பரிசீலிக்கும் வாய்ப்பு இருப்பதில்லை இந்த மாதிரியான அவசர எழுத்துக்கான கட்டாயம் எதுவும் இரத்தினவேலோனுக்கு இருக்கவில்லை.

இரத்தினவேலோனின் படைப்புகளில் அவர் படைக்கும் பாத்திரங்களும் கதை மாந்தர்களும் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். ஒரு கதைக்காக வந்து போகும் போலிகளாக இல்லாமல் ஒரு நிஜத்துடன் வந்து நம்முடன் நிற்பவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

"அவள் சிரிக்கின்றாள். என்னைப் பார்த்துத்தான். தன் தோழிக்கு எதையோ கூறிவிட்டு நிமிர்ந்து என்னை பார்க்கின்றாளே. அண்ணலும் நோக்க..... அவளும் நோக்க..... வகுப்பில் பாடம் நடக்கிறது. யாருக்கு அந்தக் கவலை !"

"அவள் அழுகி, அழுகி என்றால் உந்த ஐஸ்வர்யாராய் எந்த மூலைக்கு? எனக்கு மச் பண்ணுவாளாம். நண்பன் சீவனின் அபிப்பிராயம் இது."

"எல்லாம் சரி அவள் என்னை லவ் பண்ணுகிறாளா? இது தான் இப்ப எனக்குள்ள தீராத பிரச்சினை. அவளை நோக்குகின்றேன். எங்கெல்லாமோ, சுழன்றடித்து விட்டு அவளின் 'சிலுக்கு' விழிகள் என் விழிகளுடன் மோதின. அந்த விழிகளுக்குத்தான் எத்தனை சக்தி?"

"இந்த 23 வயதில் தவத்தான், நெட்டை ரவி, சடையப்பன், சிங்கன், முத்துலிங்கன், மூத்தண்ணன் போன்ற என்னுடைய கிளிக் நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் கேள் பிரண்ட். எனக்கு மட்டும் ஒரு கேள் பிரண்ட் இல்லாததை 'சார்ட்டட் எக்கவுண்டன்ஸி' படிக்க வந்திருக்கும் என்னைக் கூட ஏதோ 'குவாலிபிகேசன்' குறைந்த மாதிரி... இந்த 'லவ்' மட்டும் 'சக்சஸ்' ஆனா.....".

இந்தக் கதைக்கு இரத்தினவேலோன் இட்டிருக்கும் பெயர். 'ஒரு பக்கத் தாளம்' (விடியட்டும் பார்ப்போம் தொகுதி).

"எனி டவுட்ஸ்" என்று 'லெக்சர்' கேட்கின்றார். "அவள் என்னை லவ் பண்ணுகிறாளா என்பது தான் இப்போதைய டவுட்" என்று அவள் நினைப்பதை சொல்லாமல் சொல்லுகிறது கதை.

பெரிய ஆர்ப்பாட்டமோ, ஆரவாரமோ ஏதுமில்லை. கதை எழுதுவதற்கான சம்பவங்கள் எதையும் தேடி அலையவில்லை. ஒரு வகுப்பறை மாணவனின் மனதில் எழும் எண்ணங்களும் ஏக்கங்களும் எத்தனை துல்லியமாக உண்மையாக நம்முன் விரிகின்றன.

மிகவும் எளிமையான சிக்கலில்லாத வார்த்தைகள். அந்த வார்த்தைகளுக்கும் ஒரு சக்தியைக் கொடுக்கும் இரத்தினவேலோனின் உரை நடைத்திறமை எம்மை வியப்படையச் செய்கின்றது.

கூடுதலாக எழுதுவதற்கான, எழுதியதை பிரகரித்துக் கொள்வதற்கான, வாய்ப்புக்கள் இரத்தினவேலோனுக்கு நிறையவே இருக்கிறது.

வீரகேசரி போன்றதொரு சக்தியும் வாசகர்கள் மத்தியில் பிரபல்யமும் கொண்ட பத்திரிகையில் எண்பதுகளில் இருந்து ஒரு தசாப்த காலமாக உத்தியோகம் புரிந்திருக்கின்றார்.

சிறு சஞ்சிகைகளான மல்லிகை, சுடர் பெரும்பத்திரிகையான தினகரன், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த ஈழநாடு போன்றவைகளில் இலக்கிய பத்தி எழுத்தாளராக இயங்கி இருக்கின்றார். தற்போது தினக்குரலில் பணிபுரிகின்றார்.

இருந்தும் நிறைய நிறைய எழுதவேண்டும் பேப்பர்களில் பெயர் எப்போதும் அடிபட வேண்டும் என்பது போன்ற சின்னச்சின்ன ஆசைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவராகவே இரத்தினவேலோன் இருந்திருக்கிறார்.

தன்னுடைய கால் நூற்றாண்டு கால இலக்கிய வாழ்வினை நினைவு கொள்ளும் முகமாக வெளிவந்திருக்கும் 27 சிறுகதைகளும் எப்படி பிரசுரகளம் தேடிக்கொண்டுள்ளன என்று பார்ப்பதும் தேவையானதே.

வீரகேசரி	-	12	சுடர்	-	03
மல்லிகை	-	06	தினக்குரல்	-	02
தினகரன்	-	03	ஈழநாடு	-	01

எண்பதுகளில் சிறுகதை எழுத்தாளராக பிரகாசிக்கத் தொடங்கிய இரத்தினவேலோன் 1984 இல் கோகிலா மகேந்திரனுடன் இணைந்து, 'அறிமுகவிழா' என்னும் இருவர் தொகுதியை வெளியிட்டார்.

ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் மூவர் தொகுதிகள் வந்திருக்கின்றன. இருவர் தொகுதியாக வந்த முதல் தொகுதி இதுவே.

இந்த அறிமுகவிழா தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள அன்னதானம், ஒற்றைப்பனை, அறிமுக விழா ஆகிய மூன்று கதைகளும் இரத்தின வேலோனின் தனித் தொகுதிகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

1981 (அன்னதானம் - மல்லிகை), 1982 (ஒற்றைப்பனை - சுடர்), 1983 (அறிமுகவிழா - வீரகேசரி) ஆகிய வருடங்களில் வெளிவந்த இப்படைப்புக்கள் ஈழத்தில் அப்போது உச்சத்தில் இருந்த இன வன்முறை, இனக்கொடுமை, இனக்கொல்லை போன்றவைகள் பற்றிப் பேசவில்லை.

பசித்தவர்களுக்குச் சோறிடாமல் தானம் என்னும் பெயரில் நடக்கும் போலித்தனங்களை "அன்னதானம்" கதையில் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார் வேலோன்.

எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பில்லாமல் தான்தோன்றித் தனமாகப் பிரபல்யம் தேடிக் கொள்ளும் எழுத்தாளப் போலித்தனங்

களை தனக்கேயுரித்தான அங்கத்தினரும் அடக்கமான சீற்றத்துடனும் வெளிக்கொணர்கிறார் 'அறிமுகவிழாவில்'.

சீவல் தொழிலாளி மாணிக்கனையும், மலர் என்கின்ற திருமண மாகிக் கணவனை இழந்த பெண்ணின் மேல் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மெல்லிய காதலையும் அருமையாகக் காட்டுகிறது 'ஒற்றைப்பனை'.

தமிழர் வாழ்வு மிகுந்ததொரு நெருக்கடி நிலைக்குள் தள்ளப் பட்டிருந்த காலத்தில் அவைகள் பற்றிப் பேசாத படைப்புகளைத் தந்து கொண்டிருந்த இரத்தினவேலோன் பற்றி யாரும் பேசவில்லை. பேச முன்வரவில்லை.

உமா வரதராஜனின் 'அரசனின் வருகை' போலவோ ரஞ்ச குமாரின் 'கோசலை' போலவோ இலங்கைச் சிறுகதைத்துறையின் சில உச்சங்கள் எதனையும் இரத்தினவேலோன் தொட்டுவிடவில்லைதான். என்றாலும் அவருடைய படைப்புக்களை கவனத்தில் எடுக்காமல் அலட்சியப்படுத்திவிடவோ, ஒதுக்கிவிடவோ எவராலும் முடியாது.

'அறிமுக விழா' தொகுதியில் இணைகதை எனும் புதிய இலக்கிய முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளார். இது பற்றி அவர் கூறும்போது "எண்பதுகளில் என் நினைக்கின்றேன். மறைந்த பத்திரிகை ஆசிரியர் பொன் ராஜகோபால் அவர்களின் தூண்டுதலில் இணைகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். அந்த வகையில் ஒரு ஏழெட்டுக் கதைகளும் வெளியாகியுள்ளன. ஒருவர் கதையை ஆரம்பிப்பார் மற்றவர் அதை முடித்துவைப்பார். ஆண், பெண் சம்மந்தப்பட்ட குடும்பப் பிரச்சினைகளை கதையை ஆரம்பிப்பவர் உணர்வுபூர்வமாக கூற அதனைத் தொடுத்து வைப்பவர் அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்து தீர்வை முன்வைப்பார். இந்த வகையில் கோகிலா மகேந்திரனுடன் எழுதிய அந்தரங்கம் நினைவுகளில் என்ற கதை மிகவும் பேசப்பட்டது."

ஒரு பிரசவத்திற்கு ஒருவரே தாயாக முடியும் என்ற கருத்துப்படி விவாதத்திற்காளாகி அம்முயற்சி அடிபட்டுப் போனது. வெறும் கவர்ச்சி மிகு ஒரு முயற்சியாகவே அது கருதப்பட்டது. மண்தூர் அசோகா.

அருண் விஜயராணி போன்றோரும் இவ்விணை கதை முயற்சியில் என்னுடன் பங்களிப்புச் செய்திருந்தனர்.

'அறிமுகவிழா' தொகுதியினைத் தொடர்ந்து 1996 இல் 'புதிய பயணம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டார். ¹⁴ இதன் பின்னர் 1997 இல் 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' ¹⁵ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். இத்தொகுதி ¹⁵ அவ்வாண்டில் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஒன்றாக விபவியால் விதந்துரைக்கப்பட்டது குறிப்பிடற்பாலது. இதனைத் தொடர்ந்து 2002 இல் 'நிலாக்காலம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டார். இத் தொகுதிக்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்திய விருதும் இதில் இடம் பெற்றுள்ள 'வேட்டை' கதைக்கு இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் 'கனக செந்தி கதா விருது' ¹⁷ கிடைத்தமை குறிப்பிடற்பாலது.

தன்னுடைய படைப்புக்கள் பற்றி எப்போதுமே இரத்தினவேலோனுக்குப் பெரிய எண்ணங்கள் எதுவும் இருந்ததில்லை. 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' தொகுதி வெளியிடும் போது ஓரிடத்தில் இப்படி எழுதுகிறார். "என்னுடைய நல்ல கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு தொகுதி போட்டு விட்டேன் மீதமுள்ள கதைகளையே 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' என்னும் இந்த இரண்டாவது தொகுதியில் சேர்த்துள்ளேன். அதனால் முதலாவது தொகுதியின் கனதிக்கு இத்தொகுதி இல்லை என்று தன்னடக்கத்துடன் எழுதுகின்றார் இரத்தினவேலோன்" ¹⁸

'புதிய பயணம்' 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' 'நிலாக்காலம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிகளில் சிறந்த சிறுகதைகளை தெரிவு செய்து 'விடியலுக்கு முன்...' எனும் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளார். இதில் பதினொரு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1977 தொடக்கம் 1997 ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட இரண்டு தசாப்தகாலத்துள் யாழ்ப்பாணத்தில் குறிப்பாக வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் நிகழ்ந்து விட்ட சமூக மாற்றங்களையும் அப்பிரதேச வாழ் மக்களின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களையும் இவரது சிறுகதைகளினூடாகத் தரிசிக்க முடிகிறது. இவர் தான் சார்ந்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் ஆசாபாசங்

களை, உணர்வுகளை, தனது படைப்புக்களில் வெற்றிகரமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் நாட்டில் சமூக, பொருளாதார அரசியல் ரீதியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களினால் மத்தியதர வர்க்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தாக்கத்தை, அதன் தவிர்க்க முடியாத சிதைவை தமது ஆக்கங்களில் பிரதிபலித்துள்ளார் வேலோன். மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த அவரது பாத்திரங்கள் ரத்தமும் சதையுமுள்ள உயிர்த்துடிப்பு உள்ளவையாக இருப்பதுடன் இந்தவர்க்கத்தின் ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள், அவலங்கள், தோல்விகள் ஆகிய உணர்வுகளை தமது பாத்திரங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை படைப்பே முதல் படைப்பவனே முதல்வன் என்றாலும் படைப்புக்கள் பற்றிப் பேசுவதும் படைப்புக்களையும், படைப்பாளிகளையும் அறிமுகப்படுத்துவதும் இலக்கியத் துறையின் ஒரு மிக முக்கியமான துணைப்பணியாகும்.

இந்த இலக்கியத்துணை நிகழ்வுக்கு முக்கிய தேவையாகத் திகழ்வது சுறுசுறுப்பான இயக்கம், விமர்சனம், திறனாய்வு, திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் என்று பிரபல்யம் பெற்ற இலக்கியத் துணை வர்களால் ஒரு படைப்பாளியாக வெற்றி நடை போட இயலாது. இதற்கு நம் மத்தியில் உதாரணங்கள் அனந்தம்.

படைக்கும் ஆற்றலுடன் படைப்பு நுட்பங்களையும் அறிந்து வைத்திருக்கும். இரத்தினவேலோன் போன்ற ஒருவருக்கு இந்தத் துறையில் வெற்றி நடைபோடுவது மிகச் சலபமானதே அதற்குத் தேவையான கூடுதல் மூலம் சுறுப்பான இயக்கம் மட்டுமே.

சிறுகதைகளுடன் தனது இலக்கிய ஆற்றலை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாத இவரது காத்திரமான பத்தி எழுத்துக்கள் அவ்வப்போது சுடர், வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல், விபவி, சரிநிகர், ஞானம், ஆதவன் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இவற்றுள் சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புக்களைத் திரட்டித் தனது ஐந்தாவது வெளியீடாக 'புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகள்' ¹⁹ என்ற நூலை 1999இல் வெளியிட்டார். இது ஈழத்தில்

கிரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகள்

பிந்திய தொண்ணூறுகளில் வெளியிடப்பட்ட 25 சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றிப் பேசுகிறது.

1995 முதல் 1999 வரையிலான காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்ட சிறுகதை நூல்கள் பற்றிய ஒரு கணக்கெடுப்பை இந்நூல் முன் வைக்கிறது. இது மிகவும் முக்கியமானதும் அவசியமானதுமான இலக்கியப்பணி. இந்நூல் தனது இரண்டாம் பதிப்பை அடுத்த ஆண்டே கண்டிருப்பது இந்நூலிற்கான தேவையினை வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

அடுத்து அவர் வெளியிட்ட 'அண்மைக்கால அறுவடைகள்'²⁰ என்னும் தொகுதியும் (2001 இல்) தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த இருபது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் பற்றிப் பேசுகிறது. இந்த இரண்டு நூல்களும் படைப்புக்கும் அப்பாற்பட்டதான கிரத்தினவேலோனின் இலக்கியச் செயற்பாடுகளை மிக நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

'மீரா பதிப்பகத்தின்' உருவாக்கம் மூலம் ஒரு வெளியீட்டாளராகவும் துணிந்து இறங்கி செயலாற்றி இன்று 50 ஆவது நூலினையும் வெளிக் கொண்டு வந்துள்ளார்.²¹

அண்மையில் இவர் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள 'புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்'²² இவருடைய இலக்கியச் செயற்பாட்டின் ஒரு உச்சமாகத் திகழ்கிறது. மறுமலர்ச்சியில் நாற்பதுகளில் எழுதிய கு.பெரிய தம்பியில் இருந்து இவர் வரையிலான காத்திரமிக்க ஐந்து புலோலியூர் எழுத்தாளர்களின் பத்துச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துத் தரும் நூல் இது.

படைப்பு என்கிற தனது பிரதான பாதையில் இருந்து அவ்வப்போது பிரிந்து கிளைவழி நடந்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் பிரதான பாதைக்கே திரும்பிவிடும் கிரத்தினவேலோனின் படைப்பீர்ப்பு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

இவைவிரி கவிதைத் துறையிலும் இவர் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளார். அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். இவை பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. 'புலவொலி'²³ என்ற மகுடம் அக்கவிதைகளைத் தாங்கி விரைவில் நூலுருவாகத் தயாராக உள்ளது.

ஈழத்துச் சிறுகதைப் பரப்பில் கிரத்தினவேலோனுக்கான ஒரு தனிஇடத்தினைக் காலம் அவருக்காகத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. காலத்தால் அழிந்து போகாமல் நிலைத்து நிற்கும் வல்லமை இவருடைய படைப்புகளில் ஒன்றிரண்டிற்கு உண்டு.

'வேட்டை', 'நிலாக்காலம்', 'வடுக்கள்' போன்ற இவரது கதைகள் இந்த வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கிரத்தினவேலோன். ஆ நேர்காணல்
2. மேலது
3. மேலது
4. மேலது
5. மேலது
6. மேலது
7. மேலது
8. கிரத்தினவேலோன் ஆ விடியட்டும் பார்ப்போம் தொகுதி (1997) பக்.85
9. கிரத்தினவேலோன் ஆ நிலாக்காலம் முன்னுரை (2002) முன்னுரை - தெளிவத்தை ஜோசப், ப.8
10. மேலது ப.9
11. மேலது ப.12
12. மேலது ப.13

13. தினகரன் வாரமஞ்சரி (2004 July 18) புலோலியூர் இரத்தினவேலோனுடன் ஒரு நேர்காணல்
14. மேலது
15. மேலது
16. மேலது
17. மேலது
18. இரத்தினவேலோன் ஆ முகுநா. (1997) ப.22
19. இரத்தினவேலோன் ஆ முகுநா (2002) ப. 20
20. மேலது ப. 20
21. மேலது ப. 20
22. மேலது ப. 20

★

இயல் 03

3.0 சிறுகதையின் உள்ளடக்கம்

ஈழத்துப் புனைகதை இலக்கியம் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றி வேகமாக வளரத் தொடங்கியது. சமுதாயத்தின் சம்பவங்கள் சித்திரிப்புக்களாக சிறுகதைகளில் இடம்பிடித்தன. அவற்றை நாம் முன்னோடிகளின் கதைகளில் இருந்து இன்றுள்ள படைப்புக்கள் வரை காணமுடியும். சிறந்த புனைவுகளைத் தரும் பல எழுத்தாளர்கள் நம் மிடையேயும் பிரவாகிக்கத் தொடங்கினர். அத்தகைய விதத்திலே தோன்றிய எழுத்தாளரான இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகள் பல அம்சங்களை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு சிறுகதை என்னும் அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளதை அனைவரும் அறிவர். இவருடைய சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கம் பற்றி ஆராய்வதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம்.

சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள ஒரு எழுத்தாளனால் தான் வாழும் சமூகத்தினின்றும் ஒதுங்கிவிட முடிவதில்லை. அவனது வாழ்நிலையை மட்டுமன்றி அவனது உள்பாங்கினையும், படைப்பாற்றலையுங்கூட அச்சமூகச் சூழ்நிலை பாதிப்பினுக்குள்ளாக்கி விடுகிறது. ஈழத்திலே தற்கால படைப்பாளர்களின் பாடுபொருளாக தனிமனித அகவுணர்வுகள் தான் வாழும் சமூகக் கட்டமைப்பில் எழும் சமுதாய முரண்பாடுகள் தேசிய, இன நெருக்கடி ஆகியன அமைகின்றன. ஆற்றல் படைத்த எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களிலே தனிமனித அக உணர்வும், தேசிய இன நெருக்கடிகளுங்கூட சமுதாய முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இந்தவகையில் இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளும் இத்தகைய அம்சங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன.

இலக்கியங்கள் சமூகத்தை உள்ளடக்கியதாகவே காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக மக்களுக்காகவே இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. இதனால் 'சமூகச் சார்பு' என்று கூறுகையில் சிறுகதைகள் சமுதாயத்தின் நடைமுறைகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. இந்தச் சமுதாயத்தில் என்னென்ன அம்சங்கள் உள்ளனவோ அவற்றைச் சார்ந்ததாகவே அமைகின்றன. உதாரணமாக பாடசாலைகள், ஆலயங்கள், பஸ்தரிப்பு நிலையங்கள், போராட்ட சூழல்கள் விழாக்கள் என்பன சமூகத்தில் உள்ளன. இவற்றை சிறுகதைகளில் காணுவோமானால் அத்தகைய சிறுகதைகள் சமூகச் சார்புள்ள சிறுகதைகள் என்பதை விளங்கிக்கொள்ளலாம். புலோலியூர் வேலோனின் சிறுகதைகளில் "தப்புக்கணக்கு", "புத்துணர்ச்சி", "பிறந்தநாள்", "மீறல்கள்", "பாரதி", "மாறுதல்கள்", "விழித்தெழு" என்பன ஆண், பெண் சம்பந்தப்பட்ட உறவு நிலைகளை பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றன. "புதிய பயணம்", "வடுக்கள்", "இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு" போன்ற கதைகள் இனப்பிரச்சினை சார்ந்த கதைகளாகவும் "அறிமுகவிழா", "புரளும் அத்தியாயம்", "புத்தொளி", சீதனப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டும் "நிலாக்காலம்", "வேட்டை", "ஒரு விடியலுக்கு முன்", "காகித உறவுகள்", "அம்மா", "ஒருபக்கத் தாளம்", "விடியட்டும் பார்ப்போம்", "திக்கற்றவர்கள்", "தேன் சிந்துமோ வானம்", "சிதறும் விபூகங்கள்" என்பன சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு, சமூகச் சார்புகள் நிறைந்த சிறுகதைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. இவை தவிர "எழுச்சி", "தானம்", "ஓற்றைப் பனை", "அரங்கேற்றம்" போன்ற கதைகள் சாதியம் பற்றி வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

3:1 இனப்பிரச்சினை

ஈழத்தமிழர் வரலாற்றிலே 1970களின் பின் பொதுவாக ஆயுதக் கலாசாரம் தொடங்கியது. 1983 இல் பெரும் இனக்கலவரத்தின் பின்னர் தவிர்க்க முடியாத போராட்டமாக மாறிவிட்டது. இலங்கையரின் அரசியல் வரலாற்றில் தமிழருக்கான பாரம்பரிய ஆள்புலத்தையும், உரிமைகளை

யும் கோரி ஆயுதமேந்திய இளைஞர்களின் போராட்டம் இன்று பெரும் யுத்தமாக வெடித்துவிட்டது. மரணங்கள் மலிந்த பூமியாக வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசம் மாறிவிட்டது. உயிரிழப்புகள், சொத்தழிப்புக்கள், இடப்பெயர்வு தரும் அகதி வாழ்க்கை, அவலங்கள், புலம்பெயர்ந்த மக்களின் துயரங்கள், பாலியல் வன்முறைகள், கைதுகளால் காணாமல் போனோர் இழப்புகள், உள்பாதிப்புக்கள், அங்கவீனமுற்றோர், துயர் அவமானங்கள் எனத் தாங்கொணாத துன்பங்களால் தமிழ் மக்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டுள்ளனர். பூர்வீக இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளும் இந்திய அமைதிப்படையின் வருகையும் அது இம்மண்ணில் விளைவித்த நாசங்களும், ஆயுதக் குழுக்களின் போராட்ட நோக்கும் நடவடிக்கைகளும், மக்கள் மீது ஏற்படுத்தியிருக்கும் அமுத்தங்கள் எல்லாம் தமிழ் தேசியவுணர்வுக் காலத்துப் படைப்புக்களில் பூரணமாக உள்வாங்கப்படவில்லை. என்றாலும் அவை சிறுகதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டு வருகின்ற உண்மையை மறுப்பதற்கில்லை.

இந்த வகையில் இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளில் போராட்டம் பற்றிக் கூறுகையில்; இன அழிப்பு யுத்தம் இன்று தமிழ் மக்களைப் பாதிக்கவே செய்கிறது. இத்தகைய பாதிப்புக்களால் தமிழ் மக்கள் அவலப்பட்ட நிலையை இவருடைய படைப்புக்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 'இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு' என்னும் சிறுகதையில் யுத்தம் சிறுவர்களுடைய உள்ளத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதனை துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். போராட்ட சூழ்நிலையில் வடக்கில் மனைவி பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டு தெற்கில் தொழில்புரியும் கணவனது ஆதங்கத்தினை இக்கதை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஒரே நாட்டில் இருந்தும் அடிக்கடி ஊருக்கு வந்து போக முடியாத அவலத்தை இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“அவன் உடம்பு பிரட்டும் போது ஊரிலிருந்து போனியள். அவன் தவழ்ந்து, நடந்து, கதைக்க ஆரம்பிச்சதுக்குப் பிறகு இப்ப திரும்ப வந்திருக்கிறியள். ஏறத்தாள ஒண்டரை வருஷ காலமாக உங்கடை அரவணைப்பில்லாமலேயே வளர்ந்தவனைப் பார்த்து இப்ப திடீரென்று “அப்பா எண்டு சொல்லடா” எண்டால்... எப்படி அப்பா?”²

குழல் எவ்வாறு குழந்தைகளின் மனதைப் பாதிக்கின்றது என்ப தனை இக்கதையில் அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். இரு வேறுபட்ட பிரதேசங்களில் வேறுபட்ட குழந்தைகளில் வளரும் இரு குழந்தை களுக்கு ஒரே எழுத்தினைக் கொடுத்து அதனைக் கொண்டுள்ள ஒரு ஆணின் பெயர், பெண்ணின் பெயர், இடத்தின் பெயர், பொருளின் பெயர் என்பனவற்றை எழுதுமாறு கூறும்போது வடக்கில் யுத்த குழலில் வளரும் குழந்தை கிட்டு, கிரளை, கிளாவி, கிருஷ்ணந்தி என சிந்திப்பதும் கொழும்பில் வாழும் குழந்தை கிளிங்டன், கிளியோபாத்ரா, கிரீஸ், கிற்றார் என சர்வதேச மட்டத்தில் சிந்திப்பதனையும் காணலாம்.

“இப்படிப்பட்ட பரீட்சைகளால் வளரிளம் குழந்தைகளின் அனுபவங்களை, எண்ணங்களை, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை, பிடிப்புகளை அறிந்து கொள்ள முடியும். எதிர்காலச் சமுதாயத்தை ஏன் எதிர்கால நிகழ்வுகளைக்கூட ஊகிக்க முடியும்”³

“ரீவி பார்த்து ‘ரேடியோ’ கேட்டு வளருகிற பிள்ளையள் அதுகள். அழகுராணிப் போட்டியையும் ‘கிரிக்கெட் மச்’ சையும் இருந்த இடத்தில இருந்து பார்க்கிறதுகள்..... அப்பிடிச் சிந்திக்கிறதிலை என்ன வியப்பு? ஆறேழு வருஷங்களாக, பிறந்ததிலையிருந்தே இருட்டுக் குள்ளேயே வாழுகிற சீவன்கள் எங்கடை பிள்ளையள். இதுகளிட்டை அப்படி யெல்லாம் எதிர்பார்க்க முடியுமா?..”

‘புதிய பயணம்’ கதையில் நேசறி படிக்கும் அக்காள் மகன் திரையனிடம் தான் பாடம் கற்க வேண்டியுள்ளதை மிகத் தெரியமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றார். யுத்த குழலால் கொழும்பிலிருந்து அடிக்கடி ஊருக்கு வந்து போக முடியாத நிலையில் கொழும்பு வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“கொழும்பு வாழ்க்கையை நினைக்கும் போது விரக்தியாக இருக்கிறது. விடிந்ததும் காரியாலயம். பின் இருண்டதும் அந்த அறையில் போயிருந்து தனிமையான சஞ்சாரம். மன ஆறுதலுக்கோ அன்றி மனம்விட்டு உரிமையுடன் கதைக்கவோ எவருமே இல்லாத அலுத்துப்

போன பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கை. காசைக் கொடுத்து உடம்பைக் கெடுத்துக்கொள்ளும் கடைச் சாப்பாடு. தாகம் வந்தால் குடிக்கத் தண்ணீரே போதியளவற்ற தலைநகர வாழ்க்கை. இருபது வயதிலிருந்து கடந்த ஏழு வருடங்களாக இதே சுவையற்ற சூழல் சம்பவங்கள். கொழும்பில் குடும்பமாக இருக்கும் என்னையொத்த வாலிபர்களைப் பார்க்கும் போது எனக்குப் பொல்லாத எரிச்சலாகவும், ஏக்கமாகவும் இருக்கும். நான் அப்படியாக ஒன்றும் அநாதையல்ல. பெற்றவராக நின்று என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய அக்காவும், குடும்பமும் இருக்கும் போது அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கூடி வாழ முடியாதபடி எங்களது தொழில் நிலவரங்கள், வரும்படிகள், அடிக்கடி ஊர் வந்து சென்றால் எவ்வித ஏக்கமும் இருக்காதுதான். ஆனால், இது பாதுகாப்பாகப் பிரயாணம் கூடச் செய்யமுடியாதபடி நாட்டு நிலவரங்கள், போக்கு வரத்துக்கள், கிழமைகள் தவறாது அக்காவின் கடிதங்கள் வரும். என் சுகம் விசாரித்து. எனக்காகப் பிரார்த்தித்து. ஆனாலும்”⁵

இத்தகைய நெருக்கடியும் ஏக்கமும் நிறைந்த நகர வாழ்க்கையை அனுபவித்துவிட்டு ஊருக்கு வந்தால் இங்குள்ள யுத்த குழல் புதிய அனுபவமாக அமைகிறது.

நேசறி படிக்கும் அக்காள் மகன் திரையனை கூட்ட வரச் சென்ற மாமாவை மருமகன் கவனமாகக் கூட்டி வருவதை நகைச்சுவையாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“அமைதியாக இருந்த வானத்தில் திடீரென ஒரு விமானம். ‘தம்பி, அங்கை பாரடா ஒரு பிளேன்’ பூரிப்புடன் வாயெல்லாம் பற்களாக நான் மருமகனுக்கு ஆகாயத்தைக் காட்டுகிறேன்.”

“மொக்கு, அது பிளேன் இல்லை. பொம்மர். குண்டு எறிஞ்சு எங்களைப் பச்சடி போடப் போறாங்கள். மாமா வா கெதியா வீட்டை ஓடுவம்”

“தம்பி, இப்ப என்னடா செய்யிறது?”⁶ நான் மருமகனை வினவுகிறேன்.

“மாமா குண்டு போடத் தொடங்கப் போறாங்கள். இஞ்சை வா... ஓடிவா எனக்குப் பின்னாலை” அவன் முன்னே ஓடுகிறான். பின்னால் நான் செல்கிறேன்.

‘டும்...டும்...’ வாளைப்பிளக்கும் சத்தங்கள். “மாமா... சுடத் தொடங்கி விட்டாங்கள். இனிப் பயப்பிடாதே. ‘பொம்மர்’ போய்விடும்” மருமகன் என் காதில் குசுகுசுத்தான்.

“எழும்பு மாமா. ‘பொம்மர்’ போட்டுது. நாங்கள் இனிப் போவம். அம்மா பாவம் பயப்பிடப்போறா.”

“அக்கா உண்மையிலை திரையன் தான் என்னைப் பத்திரமாகக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து உண்ணட்டைச் சேர்த்திருக்கிறான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனேனே தவிர, எனக்கு எல்லாம் சொல்லித் தந்தது. வழிகாட்டினது உன்ரை மகன் தான், அக்கா. உண்மையிலை தம்பி யிட்டையிருந்து தான் நான் அறிய வேண்டிய சங்கதிகள் நிறைய இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் பயணம் வந்து போயிருக்கிறேன். ஆனால், இந்தப் பயணம் தான் எனக்கு ஒரு புதிய படிப்பினையைத் தந்திக்கு அக்கா”.

அடுத்து ‘வடுக்கள்’ கதையில் தன்னுடைய சிறுகதை நூலிற்கு அட்டைப்படம் கீறிக்கொள்ளவென ஓவியர் பரசுராமனைத் தேடிப் போகும்போது ஏற்பட்ட அனுபவத்தை விவரிக்கிறார்.

‘வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருக்கிறது’ என ஆரம்பிக்கிறது கதை.

“மண்டையைப் பிளக்கிற தலைவலி. அட்வான்ஸ் லெவலில் ஆழ்வாப்பிள்ளை சேர் ஓகானிக் கெமிஸ்றி படிப்பிக்கும் போது வருமே... அந்த மாதிரி, தலைவலி தருமளவுக்கு உக்கிரமான வெய்யில்.”

ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு கொழும்பில் இருந்து ஊர்வந்து சைக்கிளும் தானுமாக ஓவியரைத் தேடி பெடல் மிதிக்கும் போது எழும் நண்பன் தங்கராசனின் நினைவுகள் ... கிளாலிக் கடற்பரப்பில் மரணம்

சம்பவித்து பூநகரிக் கரையில் ஓதுங்கிக் கிடந்த சன்னங்கள் துளைத்த அவனது உடல்

சோகமான நினைவுகளுடன் ஓவியரைத் தேடிப்போன இவருக்கு சில நிஜங்கள் ஓவியமாக நெஞ்சில் பதிகின்றன.

காலிழந்த ஒரு மனிதரும், ஆகாயத்திலும் தரையிலுமாக அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய பத்து வயது மகனும்.....

தென்மராட்சி மண்ணிலிருந்து ஹெலியும் பொம்மரும் மூர்க்கத்தன மாக குண்டுகளையும் சன்னங்களையும் பொழிய ஊர்பெயர்ந்து ஓடிவந்து வழியில் இந்தச் சிறுமியின் அம்மா குண்டடிபட்டு உயிரிழக்க “பிரேதத்தை விட்டுப்போட்டுப் பிள்ளைகளையும் புருஷனையும் இழுத்துக்கொண்டு வாருங்கோ, பிறகும் பொம்மர் சத்தம் கேட்குது” என்று கூட்டம் குரல் கொடுக்க

அந்தச் சிறுமிதான்! சித்தகவாதீனமற்று ஆகாயத்திலும் தரையிலு மாக இன்னும் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு.....

“அப்பா..... அம்மா எழும்பாவாம்..... எழுப்புங்கோ..... அப்பா..... அம்மா எழும்பாவாம்.... எழுப்புங்கோ....”

“என்ன அண்ணை பார்க்கிறியள்? தாய் செத்த நாளையிலை யிருந்து இந்தப் பிள்ளையின்றை நிலையும் இப்பிடியாய் போச்சு”.

அந்த மனிதர் கூறிய கதை இரத்தத்தை உறையச் செய்கிறது.

வந்த வழியிலேயே சைக்கிளைத் திருப்பிப் பெடலை மிதிக்கின்றேன்.

“வெய்யில் இன்னும் விட்டபாடில்லை. ஆனால், அந்த வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருப்பதாக என்னால் இப்போ உணரமுடியவில்லை”.

என்று கதை முடிகிறது.

மலைமலையாகக் குவிந்து கிடக்கும் இந்தத் தமிழ் மண்ணின் அழிவுகளின் உக்கிரத்தைவிட இந்த ஆகாயத்துச் சூரியனின் உக்கிரம் என்ன பெரிய உக்கிரம் என்பதைப் புரிய வைக்கும் ஆரம்பமும் முடிவும் அருமையான உருவகம்.

ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய படைப்பில் எந்த ஒரு வரியையும் எந்த ஒரு சொல்லையும் காரணமின்றிப் பயன்படுத்துவதில்லை. அவன் கோர்த்துக் கோர்த்துத் தரும் வார்த்தைகள் வாசிக்கும் தோறும் புதிது புதிதாக எதையாவது சொல்ல வேண்டும்: காட்டவேண்டும். அதுவே ஒரு படைப்பின் வெற்றி. படைப்பின் வலிமை. ஈழத்தின் இனப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசும் கதைகளான 'புதிய பயணம்', 'இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு', 'வடுக்கள்' ஆகியவை போர் நடக்கும் இந்த யாழ் பூமியில் இருந்து தான் ஒதுங்கியே இருந்துள்ளதை - தூரத்தில் கொழும்பில் வசித்துள்ளதை எழுத்தில் முன்வைக்கின்றார் இரத்தின வேலோன்.

3.2 சாதிப் பிரச்சினை

“கல்லொன்று வீழ்ந்து கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு
மல்லொன்று நேர்ந்து மனுசர் கொலையுண்டார்” 9

இது 1930 களில் யாழ்ப்பாணத்தில் வேரோடிப் போயிருந்த சாதியம் பற்றிய உயிரோட்டமான சித்திரிப்பு. அக மனங்களிடையே அல்லது அகமனக் குழுக்களிடையே நிலவுவதாக அமைகின்ற 'சாதி' வேறுபாடு ஈழத்தில் மக்களின் வாழ்க்கையில் பிணைந்துள்ளது. சடங்குகள் சம்பிரதாய நிகழ்வுகள் என்பன சாதி அடிப்படையிலேயே நிகழ்ந்த காலம் ஒன்று எம் முன்னோர் அனுபவித்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் சாதியம் பேணப்படுவதுண்டு. இதனை நாம் இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளில் காணமுடியும்.

அடக்கி வாழும் ஒரு சமுதாயம். அடங்கி வாழும் இன்னொரு சமுதாயம். இந்த இரண்டும் சாதிப் பாகுபாட்டில் இன்றியமையாதது. உணவு, உடை, விழாக்கள் போன்ற சமூக நிகழ்வுகளில் கூட அடிமைப் படுத்திய காலமாக 1940 - 1960 காணப்படுகின்றது. இனங்களுக்கிடையே போராட்டம் ஒருபுறம். இனங்களுக்குள்ளேயும் தொழில், உணவு போன்றவற்றால் வகுப்புநிலை பேணி சாதியத்தைப் பேண முற்பட்டனர் என்பதை அக்கால மக்களின் சிறுகதைகளுக்கூடாகக் காணலாம். டானியல், தெணியான், என்.கே.ரகுநாதன் போன்றவர்களின் சிறுகதைத் தோற்றத்தால் எடுத்துக்கூறப்பட்ட சாதியம் இரத்தின வேலோனின் சிறுகதையிலும் விரவி நிற்கின்றது.

இவ்வகையில் 'தானம்' சிறுகதையில் சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் செல்லரித்துப் போன பிரச்சினைகள் பலவற்றை, வறுமையின் வேதனையை, சாதிப்பாகுபாட்டுக் கொடுமையை, போலிக் கௌரவத்திற்காகத் தானம் என்ற போர்வையில் நடத்தப்படும் ஏமாற்று விளையாட்டுக்களை சீரழிவுகளுக்கு நியாயம் கேட்கத் துணிவின்றியோ அல்லது அக்கறையின்றியோ பேசாமலிருக்கும் மனித மனங்களை, நியாயம் கேட்கப் புறப்படும் துணிவுகூட, ஏற்ற வடிகால் வசதியின்றி அதனுள்ளேயே அமிழ்த்தப்படுவதை எல்லாம் இந்தக் கதையிலே சிறியதொரு சம்பவத்தைப் பின்னணியாக வைத்து அருமையாக படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இல்லாத ஒருவனுக்கு இருப்பவன் கொடுப்பதே தானம். இங்கோ 'தானம்' என்ற போர்வையின் கீழ் சுற்றமும், சூழலும், தெரிந்தவர்களும் சாப்பாட்டைப் பங்கு போட்டுக் கொள்கின்றனர். இல்லாதவர்கள், பசிபட்டினியால் வாடி வதங்கியிருப்பவர்கள் 'தானம்' என ஆவலுடன் ஓடி வரும்போது 'சாதி' என்னும் பலமான சுவரினால் தடுத்து நிறுத்தப்படுகின்றனர். கீழ்சாதியில் பிறந்த ஒரு குற்றத்திற்காகப் பசிக்கு உணவின்றித் திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றனர். 'தானம்' செய்கின்றோம் என்ற ஒரு போலிக் கௌரவத்துடன், ஆண்டவன் சந்நிதியிலே, முருகேசரும் அருணாசலத்தாரும் ஊரை ஏமாற்றுகின்றனர்.

“எல்லாம் அமைதியாய் இரு. பந்தியைக் குழப்பாமல் எல்லாம் அமைதியாய் இரு, ஆர்ப்பரிக்கின்ற ஆலய மணிகளிற்கு மேலாக அருணாசலத்தாரின் குரல் ஆவேசமாக ஒலித்தது” என்ற கதையின் ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை ஒவ்வொரு சொல்லுமே மிகக் கச்சிதமாய்ப் பொருத்தி ஒரு தானத்தை நேரில் பார்ப்பது போன்றதொரு உணர்வைத் தருகின்றன.

அன்புடனும் கனிவுடனும், விரும்பி, மகிழ்வுடன் முகம்மலர வழங்குவதே தானமாகும். ஆனால் இங்கோ அஃறிணையில் 'எல்லா மிரு' என ஆவேசமாக ஒலிக்கும் அருணாசலத்தாரின் குரல் அவருக்குத் தன்னைப் பற்றி உள்ள உயர்வுச் செருக்கு அகங்காரத்தையும் உணவுக்காக இருப்பவர்களை அவர் பார்க்கும் அசட்டையான கண்ணோட்டத்தையும், அப்பிடிச் சோறு சபைக்கு வைப்பது தனக்கு ஏதோ பெருமை என்பது மாதிரியான அவரது நினைவையுமே காட்டுகின்றன. இதனையே மீளவும் வரும் “ஆரும் அங்கையிங்கை கள்ளப்பந்தி மாறினது கண்டனோ கம்பாலை தான் விழும். சொல்லிப்போட்டன்” என அடிக் குரலில் அவர் கூறுகிறார் என்பது கோடு போட்டுக் காட்டுகிறது.

கைவைத்து அளவு காட்டுவது, 'கூடப்போடுகிறாய், அளந்து போடு' என்பது எல்லாம் பசிக்குச் சோறு வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாது பெயருக்குச் சோறுபோடும் பண்பையே பறைசாற்று கின்றன.

எப்போதோ ஒரு காலத்தில் செய்த தொழிலின் அடிப்படையில் அமைத்துவிட்ட சாதிப் பாகுபாடு யாவரும் சமம் எனப் பேதமின்றிச் சேரவேண்டிய ஆலயத்திலும் கூட, நான் பெரிது, நீ சிறிது, நான் உயர்குடி, நீ தாழ்த்தப்பட்டவன் என்று காட்டப்படுவது உண்மையில் வேதனைக் குரிய, வெட்கப்பட வேண்டிய நிதர்சனமே!

பூசை முடிந்து கைதட்டும் ஒலி, மா வாங்க வழியில்லாமல் பிள்ளைகளின் அகோரப் பசியை எப்படித் தீர்ப்பது எனக் கலங்கிய செல்லனின் பஞ்சடைந்த காதுகளுக்குப் பசுமையாகக் கேட்க அதனை

நாடி அவன் தனது மூன்று பிள்ளைகளுடனும் வருகின்றான். ஒரு நேர உணவு தேடுவதையே மிகப் பெரிய பூதாசிரமமான பிரச்சினையாக எதிர்நோக்கும் செல்லன் போன்றோர் வரும் அதே நேரத்தில், தீர்த்த மடத்தில் பொழுதுபோக்கக் 'காட்ஸ்' விளையாடிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும், வடக்கு வீதியில் கிளித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளும் கோயிலுக்கு வருகிறார்கள் என்பதால், தானத்தில் கலந்து கொள்ளும் பலவகைப்பட்ட நிலைகளிலுமான மனிதர்கள் காட்டப் படுகின்றனர். இவர்களினுள்ளே முருகேசரின் தானம் எப்படியிருந்தது என்பதைப் பின் விமர்சிப்பதற்காக வருபவர்களும் கூட அடங்குவார்கள்.

பசியால் காய்ந்து போயிருக்கும் வயிறை, ஒரு நேரத்து உணவாவா வது நிரப்பமாட்டோமா என்ற ஏக்கத்துடனும், நீண்ட எதிர்பார்ப்புடனும் வந்திருக்கும் செல்லன் போன்றோர் சாதியில் குறைந்தவர்கள் என்று தேக்கமரத்தடியில் காத்திருக்க ஏனைய பந்திகளுக்குச் சோறு வழங்கப்படுகிறது.

இந்நேரம் வெள்ளை வேட்டியுடனும், பெரிய கைப்பெட்டி நிறையச் சோறுடனும் சிலர் வெளியேறுவதைப் பார்த்த செல்லனின் இளையது,

“அவை உவ்வளவு சோத்தையும் வைச்சிருந்து நாளை, நாளண்டைக்கும் தின்னுவினம் என்னையா?”¹²

ஊரில் எங்காவது சடங்குகள் நடந்தால் வரும் குடிமைச் சோற்றை வைத்து நாலைந்து நாட்களுக்குத் தாம் வயிறாறுவதை மனதிருத்தி செல்லனின் இளையது வினவியது.

இதனைத் தொடர்ந்து செல்லனின் பிள்ளைகள் சம்பாஷணையில்;

பேய்க்கதை கதைக்கிராய் - அவை வீட்டை நெல்லு மூட்டை மூட்டையாய் கிடக்கு. உதுகள் ஏன் அவைக்கு? உதை ஆடு மாட்டுக்கு வைப்பினம்” எனச் சற்று விடயம் புரிந்த நடுவில் ஆயாசத்துடன் சொல்லும் போது “உந்தளவு சோத்தையுமோ?”¹³ என இளையது கேட்பது அதன் வியப்பையும், வேதனை நிறைந்த ஏக்கத்தையும் மிக

இயல்பாகப் பிரதிபலித்து எம் நெஞ்சங்களையும் தொடுகிறது. புளிச்சல் ஏவறைக்காரர் வீட்டில் சோறு தேடுவாரற்று இழுபடுவதும், இறுதியில் நாய்க்குக் கோழிக்கு எனப் போய் மீதி மாட்டுக்கு உப்புப் போடப்பட்டு வைக்கப்படுவதும் நிலத்தில் வெட்டித் தாழ்க்கப்படுவதுமான செய்தி பசியால் துடித்துப் போயிருக்கும் நெஞ்சங்களில் எவ்வளவு தூரம் வேதனைப் பெருமூச்சை உருவாக்கும் என்பதை எம்மாலும் உணரமுடியும்.

தேக்க மரத்தடிப் பந்திக்குச் சோறு கொண்டு போக முயன்ற வேலோனைத் “தானம்” என ஊரை ஏமாற்றிவிட்டு வீட்டுக்குக் கொண்டு போவதற்காகக் காரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் முருகேசருக்காகவும், தனக்காகவும் அருணாசலத்தார் தடுக்கிறார்.

“தானம் என்றால் தானமாயிருக்க வேணும் வீட்டில பண்டம் நிரம்பியிருக்கிறவைக்குப் பெட்டி பெட்டியாகச் சோறு அனுப்புறியனே!”¹⁴

என்ற வேலோனின் அர்த்தமுள்ள நியாயமும் வேதனை நிறைந்த மனக்குமுறலும் முருகேசருக்கு ‘விசர் நியாயங்களாகவும்’ ‘வியாக்கியானங்களாகவும்’ இருக்கின்றன.

இவர்களை மேவி அந்த ஏழைகளுக்குச் சோறு வைக்க வேலோனுக்கு இங்கு துணிவுமில்லை. அவனுடைய தானமில்லாததால் உரிமையும் இல்லை. ஏனையோருக்குத் தம் வயிறு ஆறிய திருப்தியைத் தவிர வேறு எந்தச் சிந்தனையுமில்லை. இதற்குள் சோறு அனுப்பக் காரைக் காணவில்லையே என்ற முருகேசரின் பதட்டம் அழகான உவமானமாகக் ‘குட்டிபோட்ட நாய்க்கு’ ஒப்பிடுகிறார்.

சோறு இல்லாமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. சோற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு சாப்பிடக் கிடைக்காமல் இருப்பதென்றால்.... செல்லனின் இளையது அழ ஆரம்பித்துவிட்டது. சிலர் சோறு இனியும் வரலாம் என்ற நப்பாசையில் இன்னும் கலையவில்லை.

அதற்குள் கதிரன் தானாவது தனியப் போய்க் கெஞ்சினால் கிடைக்கலாம் என்ற நினைவில் மடைப்பள்ளிப் பக்கம் செல்ல முயலும்

போது, “உனக்கு வெட்கம் இல்லை...? உதைவிட ஈரத்துணி ஒண்டை எடுத்து வயித்தை இறுக்கிக் கட்டிப் போட்டுக் கிடந்திடலாம்”¹⁵ என எழுந்து நின்று செல்லன் கூறுகிறான். இது அவனுடைய வேதனையை, ஆற்றாமைகளை, அநுபவத்தைக் காட்டுவதுடன், அவனுடைய தன்மான உணர்வில் அவன் எல்லாரையும்விட உயர்ந்து நிற்பதையும் காட்டுகிறது. தன்னுடைய சுயகௌரவத்தைப் பேணுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது தன் இனமும் அவர்களிடம் தலைவணங்கக் கூடாது என்பதில் செல்லன் மிக உறுதியாக நிற்கிறான்.

முடிவில், நடந்து கொண்டிருக்கும் முருகேசரை எதுவும் செய்ய முடியாமல் செல்லன் வெறித்துப் பார்த்தவாறு நிற்கின்றான். ‘வரவர முருகேசரின் உருவம் செல்லனின் கண்களில் குறுகிக் கொண்டே செல்கிறது’ என்பதில் முருகேசர் பற்றிய அபிப்பிராயம் செல்லனின் மனதில் எவ்வளவு தூரம் இறங்கி விட்டது என்பதை ஆசிரியர் மிக அழகாகச் சொல்லாமல் சொல்கிறார்.

செல்லனின் மனதில் மட்டுமன்றி எம் எல்லோருடைய எண்ணத்திலும் முருகேசர் அடிமட்ட நிலையை அடையச் செய்வதில், நிதர்சனமாக உள்ள பிரச்சினை பற்றிச் சிந்திக்கச் செய்வதில் இக்கதை முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது.

அடுத்து ‘எழுச்சி’ கதையில் மனிதர்களுக்கிடையிலான அப்பா-பிள்ளை என்னும் பாரம்பரிய உறவு முறைகள் கூட சாதிவெறியால் உடைந்து போகும் அவலத்தை ஜீவனுடன் காட்டுகின்றார். சமுதாயத்தில் புரட்சியை ஏற்படுத்த முனையும் பலர் தமது குடும்பத்தில் அதனை அனுமதிப்பதில்லை. சாதி மாறிக் கல்யாணம் செய்த காரணத்தினால் மகளை தாய்க்கு கொள்ளி வைக்கத் தகுதியற்றவனாக ஒதுக்கும் தந்தையையும் சமுதாயத்தினையும் இக்கதையில் காணலாம்.

“என்னடி நீ பூராயம் பிடிக்கிறாய்? அந்த நாளையிலை பூசாரியார் எண்டு என்ரை பாட்டனுக்கு ஒரு பட்டப் போர் இருந்தது. அப்பிடிப்பட்ட பரம்பரையில பிறந்திட்டு இப்பிடிக்குலங்கோத்திரம் எண்டு ஒரு இழவும்

பாராமல் எங்கையோ இருந்து எவளையோ கூட்டிக்கொண்டு வரவோ? இல்லைத் தெரியாமல் தான் நான் கேட்கிறேன்..... இவளவை பல்லைக் காட்டிப் பழகிணாப் போலை, நாலெழுத்துப் படிச்சாப்போலை, காவோலை கட்டி இழுத்துத் திரிஞ்சு பழசுகள் எல்லாம் மறைஞ்சு போயிடுமே?”¹⁶

“என்ன கண்டறியாத பழம் பெருமைகள் பறையிறியன்? உங்கை உதுகள் எல்லாரும் மனுசர் என்று சொல்லித் தானே திடலிற் சணங்களை பிள்ளையார் கோயிலுக்கை உள்ளெடுத்த வலு மும்முரமாக நிண்டனி யன். அந்த முகாந்திரங்கள், முசுப்பாத்தியள் எல்லாம் இப்ப எங்கை போட்டுது”

‘தாலியறுப்பாளே அது கோயில்’

“அப்ப உங்கடை முகாந்திரங்கள் எல்லாம் கோயில் குளத்தோடை தானோ?”

அம்மாவின் அக்குரல் ஓய முன்பே, ஓங்கிவந்த ஐயாவின் கைகள் அவவைப் பதம் பார்க்கின்றன.

“இண்டு மேற்பட்டு நீ எனக்கு மகனுமில்லை. நானுனக்கு அப்பனுமில்லை”¹⁶

இத்தகைய அனுபவங்களின் பின்னர் பத்து வருடங்களாக தனது உறவினர்களையும் ஊரையும்விட்டு ஒதுங்கியிருந்தவன் தனது தாயிற்கு இறுதிக் கிரியைகளை மேற்கொள்வதற்காக ஊருக்கு வருகின்றான். ஊரில் காணப்பட்ட மாறுதல்களை எண்ணியவாறு வந்தவன் தந்தையின் சாதிவெறி கண்டு திகைக்கின்றான்.

“சந்திரசேகரி, என்ன பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாய், ஆக்களைப் பிடிச்சு வெளியாலை அனுப்பு”

சாகப் போகிற வயதிலையும் தந்தையார் தன் சாகாத பிடிவாதத்தால் சத்தமிடவே ...

“இப்ப நான் போறன். பிறகு ஒரு நாளைக்கு இங்கை வரத்தான் போறன்.”

“ஓ. வருவாயாக்கும். அது நான் கவுண்டாப் போலை.”

“நீங்கள் கவுண்டாப் போலையில்லை. உங்களோடொட்டிய இந்தப் போலிக் கௌரவங்கள், பழம் பெருமைகள், சுயநலங்கள் கவுண்டாப் போலை”¹⁷ எனக்குள் நான் கூறுகின்றேன்.

இவ்வாறு மனம் நொந்து போனவனுக்கு தங்கையின் ‘எழுச்சி’ மனத் திருப்தியைத் தருகின்றது. இதனைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

“ஆலயப் பிரவேசம் என்று பத்து வருடங்களுக்கு முந்தி அப்பருந்தான் ‘கிளர்ச்சி’ செய்தார். அதை நம்பி கலப்பு மணம் என்று சொல்லி நான் கூடத்தான் ‘புரட்சி’ செய்தேன். அப்படிச் செய்த எனக்கு இந்த ஊர் இதே எழுச்சிக் கிராமம் தந்த வசைமாரிகளை, வரவேற்பு களை நேரில்கண்ட நீயே இப்படியொரு புதுமையைச் செய்யத் துணிந்தாயே. தங்கச்சி உண்மையிலை நீதானம்மா ஒரு எழுச்சி.”

“சடங்குகளிலும், சம்பிரதாயங்களிலும் பிறரைக் குடிமைத் தொழில்களுக்குப் பயன்படுத்தாது தாமே அதையேற்று எப்போது எங்கள் கிராமம் இயங்க ஆரம்பிக்கின்றதோ..... அதுவரையில் தங்கச்சி உனது செய்கையும் சிந்தனையும் எழுச்சியாகவே இந்த கிராமத்தில் அர்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.”¹⁸

எனக் கதை முடிவடைகின்றது.

அரங்கேற்றம் கதையில் சாதிப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு ‘அரங்கேற்றம்’ என்னும் நாடகத்தினை தயாரித்து அதன்மூலம் சாதியத்தை எவ்வாறு ஒழிப்பது என தீர்வுகூறும் வளவன் நிஜ வாழ்க்கையில் தனது தங்கை சாதி குறைந்த சுந்தரனை காதலிப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றான். பாராட்டுக்காகவும் பகட்டிற்காகவும் போலியாக சாதியினை ஒழிக்க வேண்டும் என்று மேடைபோட்டு சமூகத்திற்கு ‘அரங்கேற்றம்’ செய்யும் பலர் தமது வாழ்க்கையில் அதைக் கடைப்பிடிக்கத் தயங்குவதனை இக்கதையில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

வயலூர் மகாவித்தியாலயத்தில் பணிபுரியும் ஆசிரியர் வளவன். அவனது ஒரே தங்கை வசந்தி. தாய் தந்தையற்ற தன் தங்கையை எக்குறையும் இல்லாது வளர்த்து வருகின்றான் வளவன். பருத்தித்துறை மகளிர் கல்லூரியில் உயர் வகுப்புப் பயிலும் வசந்தியை அவளது படிப்பு முடிந்ததுமே ஒரு மருத்துவனுக்கோ, ஒரு பொறியியலாளனுக்கோ, அல்லது ஒரு பட்டதாரிக்கோ மணம் முடித்து வைப்பதே தனது இலட்சியம் என்கிறான் வளவன்.

சுந்தரன், வளவனுடன் பணிபுரியும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியன். வயலூரிற்கு கிழக்குப் புறமாக உள்ள வடலித்திடலில் பிறந்தவன். 'திடலைச் சார்ந்தவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள்' என்பவர்கள் மத்தியில் வளவன் அவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக நடந்து காட்டினான்.

தனது தங்கைக்கும் தனது நண்பனுக்கும் ஒரு புரிந்துணர்வு ஏற்பட்டிருப்பது வளவனுக்குத் தெரிய வருகின்றது. 'நம்பிக்கைத் துரோகி' என்று தன்னைத் தூற்றி வளவன் சினங்கொள்வானோ என்று சுந்தரனின் மனம் ஏக்கம் கொள்கிறது.

மாறாக வளவனின் தோளில் தட்டி "என் தங்கைக்கு ஏற்றவன் நீ தான் சுந்தரா! நான் எங்கு தேடியிருந்தாலும் உன்னைப் போல அவளுக்கும் இசைவான ஒருவனைத் தேடியிருக்க முடியாது. என் தங்கைக்கு நல்ல ஒரு கணவனைத் தேடிக்கொடுப்பதே எனது இலட்சியமாக இருந்தது. ஆனால் தனது இலட்சியக் கணவனை தேடிக்கொண்டதில் எனது தங்கை இலட்சியவாதியாகிவிட்டாள்" என்று கூறி வசந்தியினதும், சுந்தரனினதும் கைகளை வளவன் சேர்த்து வைக்கின்றான். இதுவே 'அரங்கேற்றம்' நாடகத்தின் கதையாகும்.

நாடகம் இவ்வாறு நிறைவு பெறுகின்றது.

"சாதி, மதம், அந்தஸ்து இவை யாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டதே காதல். காதல் மட்டுமே இவைகள் யாவற்றையும் உடைத்தெறிந்து புதிய சமுதாயம் ஒன்றிற்கு கால்கொளிட வல்லது!"

"இன்று இந்த மேடையில் நிகழ்ந்த அரங்கேற்றம் நாளை உங்கள் இல்லங்களிலும் நிகழட்டும்! புதிய யுகம் ஒன்று பிறக்க இந்த அரங்கேற்றம் ஓர் ஒத்திகை ஆகட்டும்"¹⁹

நாடகத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட கருத்தினைக் கூறும் அண்ணன் நடைமுறையிலும் இப்படியே இருப்பான் என்று நம்பிய வசந்தியும் சுந்தரனும் வளவனின் உண்மைநிலை அறிந்து திகைக்கின்றனர்.

"வளவன்....."

"எளியவா! என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட உனக்கென்னடா தகுதி இருக்கு? உங்களை எல்லாம் வைக்க வேண்டிய இடத்திலை வைச்சிருக்க வேணும். கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தால் தலைக்கு மேலையே ஏறிடுவியள்"

"வளவன்! நீயா இப்படிக்கதைக்கிறது? புதிய யுகம், புதிய சமுதாயம் என்று கொஞ்சத்துக்கு முந்தி வாய் கிழியக் கத்தின நீயா இப்படி எல்லாம்...."

"அட விசரா, அது நாடகம்! நாடகங்களை அப்பிடி எழுதினால் தான் கதை சோபிக்கும். நாலுபேற்றை பாராட்டுக்கள் கிடைக்கும்"

"அப்ப உன்ரை அரங்கேற்றங்களும், உபதேசங்களும் ஊருக்கும் பேர் புகழுக்கும் மட்டும் தானா?"

"அண்ணா! வீண் கதையை நிப்பாட்டுங்கோ! நான் இப்ப உங்களோடே வாறதா இல்லை! என்ரை புருஷனை, என்ரை எதிர்காலத்ததை நான் நிச்சயித்துப் போட்டன் இனி இதிலை குறுக்கிட எவருக்குமே உரிமை இல்லை"²⁰

என்று கதை முடிவடைகின்றது.

ஒற்றைப் பனை என்னும் கதை யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தை, அதிலும் தாழ்த்தப்பட்ட ஒரு பகுதியினரை, அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

சீவல் தொழிலாளி மாணிக்கன், திருமணப் பதிவினை முடித்துக் கொண்டு வெளிநாடு போன ஒருவனின் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாத நிலையில் மாணிக்கனிடம் மனதைப் பறிகொடுக்கும் மலர்விழி.

இடையில், வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்தவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு ஆறுமாதத்தில் கணவனைப் பறிகொடுக்கிறாள் மலர்விழி. மறுவாழ்வு கொடுக்க முன் வருகிறாள் மாணிக்கன்.

முன்னர் சலனித்ததிற்குத் தண்டனையாகவே தான் கணவனை இழந்து போனதாய்க் காரணம் காட்டி அதற்குப் பிராயச்சித்தமாய்த் தனிமரமாய் அதாவது ஒற்றைப் பனையாய் வாழப் போவதாய்க் கதை முடிகிறது.

ஏதாவது ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடைய ஒருவனுக்கு எந்த நேரமும் அந்தச் சிந்தனை சதா நெஞ்சில் இருப்பது யதார்த்தம். அந்தவகையில் அன்றாடம் சீவல் தொழில் செய்யும் மாணிக்கன் பனையோடு ஒட்டியுறவாடிய தன்மையைக் கதையின் இடையிடையே புகுத்தியுள்ள தன்மை சிறப்பிற்குரியதாகும்.

முதன்முதலில் மலர்விழியைச் சந்தித்த மாணிக்கனது மன எழுச்சி பின்வருமாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“வடலிப்பருவம்..... குருத்தோலை மென்மை..... சார்வு நிறம்....

பாளையச் சிரிப்புதிர்ந்துப் பார்ப்பதற்குப் புதிதாக வார்த்த பணாட்டுத் தட்டாகப் பளபளப்புடன் காட்சியளித்த அவள், தன்னையே வைத்தகண் வாங்காமல்?21

என்று சித்திரிக்கும் போது ஆசிரியரது தனித்துவத்தைப் புலப் படுத்துவதுடன், கலாபூர்வமானதாகவுமிருக்கின்றது. மேலும், பனம் பொருள் நிலையம் நிறுவப்பட்ட பின்பு வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற ஒரு பிரிவு மக்களிடையே ஏற்பட்டு வருக்கின்ற பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு மாற்றத்தையும் இப்படைப்பில் கோடிட்டுக்

காட்டுகிறார் ஆசிரியர். “காவோலை கட்டி இழுத்தவைக்கு வடம் பிடிச்சு தேர் இழுக்கக் கேட்குதோ”, “இப்ப நாங்கள் சீவற கள்ளுக் கருப்பணி எல்லாம் கோப்பறேசனுக்குத்தான் நேராகப் போகுது. முன்னை மாதிரி வீட்டு வீடாகக் குடுக்கிறதில்லை. அதோடை வெங்காய வைப்பு, களைப்புடுங்கல் எண்டு எங்கடை பகுதிப் பெண்டுகள் எங்கேயும் அவையத் தேவையில்லை. மூடல், குட்டான், பாய் இளைக்கிற வேலையோ, அல்லது பனங்கட்டி, பாணிப்பினாட்டு, புளுக்கொடியல் போடுகிற வேலையோ எதுவெண்டாலும் அவையள் எல்லாரும் எங்கடை பனம் பொருள் நிலையத்துக்கு வந்து வேலை செய்யலாம். அதே மாதிரித்தான் மற்றற்றத் தொழிலாளிகளையும் குடிமைத் தொழில் செய்ய வேண்டாமெண்டு அறிவிச்சிருக்கிறம்” என்ற இச்சித்திரிப்பு இப் பிரதேசத்தில் ஏற்பட்டு வருகின்ற சமூக, பொருளாதார மாற்றத்தை வெளிக்காட்டுகின்றது.

செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பார்கள். தொழில் மீது எத்தனை நேசிப்பு உண்டோ, அத்தனை நேசம் மலர்விழி மீதும் மாணிக்கனுக்கு இருந்ததை உணர்த்துமாற்போல் மலர்விழியை வடலிப் பனையாக்கிக் காட்டும் போது ரசிக்க முடிகிறது.

“சீவலுக்குச் சென்று வரும் வழியில், செம்பாட்டுத் திடலில் வடலிப் பருவப் பனையொன்றை மாணிக்கன் பார்த்துக் கொண்டான்”

வாழ்வில் இனி என்றுமே வசந்தம் காணமுடியாத தன் எதிராகாலத்தை, அந்நோக்கில் தான் எடுத்த முடிவை, யதார்த்த ரீதியில் எதனோடு சம்பந்தப்படுத்தினால் அவன் இலகுவாகப் புரிந்துகொள்வான் என்பதைத் தனக்குள்ளே தெளிவுபடுத்திக் கொண்ட மலர்விழி.

“பட்டுப் போன பனையிலை பாளையைப் பார்த்துக்கொண்டு நிக்கிறியளே.....”²³ என்கிறாள்.

முன்னர் பழகி, இடையில் பிரிந்து, அவன் பார்த்துப் போனதும், மீண்டும் பற்பல எதிர்பார்ப்புக்களை வளர்த்துக் கொண்டதும் பனையை நோக்கியல்ல. மலர்விழியை நோக்கித்தான்

“பழைய வளவுக்குள்ளை சீவலுக்குப் பனை பார்த்துக் கொண்டு வாறன்” அவனது எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றத்தில் முடிய அதனையும் “பானை இன்னும் எட்டிப் பார்க்கேல்லை”²⁴ என்கிறான்.

தனக்குள் எழுந்த மனக்குமுறலை இன்னொன்றாக்கித் தனக்குத் தானே செய்துகொண்ட சமாதானம் அது. படித்தவர்களால் மட்டுமல்ல, பாமர மக்களாலும் இரு பொருள்படப் பேச முடியும் என்பது இதன் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

கதை முடிவில், நிச்சயம் செய்யப்பட்டவன் வெளிநாட்டிலிருந்த போது, அவன் என்றோ ஒருநாள் திரும்பி வரக்கூடும் என்பதை தெரிந்திருந்தும், மனச் சலனத்திற்கு ஆட்பட்ட மலர்விழி, கணவன் இறந்த பின்னால் எந்தவிதமான தடுமாற்றத்திற்கும் இடமளிக்க விரும்பாத தன்மையை – அவளது உயரிய பண்பினை, மனமொத்த தம்பதிகளின் சிலகாலத் தாம்பத்திய வாழ்வின் இறுக்கத்தின் மூலம் கதாசிரியர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

“வெறும் உடலாலை மட்டுமில்லை. நோயோ, நொடியோ, வருத்தமோ, துன்பமோ ஒரு நாளெண்டாலும் புருஷனும், பெண்சாதியும் உயர்ந்த உள்ளத்தோடை வாழ்ந்தால் அதுவே உயர்ந்த வாழ்க்கை என்பதை நான் புரிஞ்சு கொண்டன்”²⁵

மேலும் இக்கதையில் செம்பாட்டுத் திடலார், வடலித் திடலார் என்னும் இரண்டு பிரிவினரைக் குறிப்பிட்டு திடலுக்குள்ளேயே பொருளாதார வசதியை பொறுத்துச் சாதிப்பாகுபாடு காணப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஆரம்ப காலங்களில் செம்பாட்டுத் திடலைப் போலவே வடலித் திடலும் பொருளாதாரத்தில் இருந்ததையும் காலஞ் செல்லச் செல்லப் படிப்பறிவாலும் தொழில்துறையாலும் வடலித் திடலார் மேம்பட்டுச் செம்பாட்டுத் திடலாருடன் இருந்த தொடர்பைத் துண்டித்ததோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதையும் நிற்பாட்டியதையுமே சுட்டிக் காட்ட வல்லி அதைச் சூசகமாகக் கூறினார் என்பதை மாணிக்கன் நன்குணர்ந்து எதையுமே கூறமுடியாதவனாக மெளனியாகி விட்டான்”²⁶

யாழ்ப்பாண சமூகவியல் தளத்தை உணர்ந்துகொண்ட படைப்பாளி ஒருவனால் அங்கு நிலவும் சாதிப்பாகுபாடுகளையும், சமூகத்தின் மீதான அதன் கொடுமான அழுத்தங்களையும் எழுதாமலிருக்க முடிவதில்லை. வேலோனும் இதற்கு விதிவிலக்காகிவிட முடியாது. ஒற்றைப்பனை வடமராட்சியில் வாழும் “மேட்டுக்குடி மக்களின்” வாழ்க்கை முறையினை “குளோசப்பில்” படம்பிடித்துள்ளது.

3.3 ஆண் பெண் உறவு நிலைகள்

சமூகப் பால்நிலை வேறுபாட்டால் ஆண், பெண் என்ற இரு வகுப்பாரின் செயல்களிலும் மாறுபட்ட அசைவுகளைக் காண முடிகிறது. அத்தகைய நிலையில் ஆண்கள் சமுதாயத்தில் அன்றுதொட்டு இன்று வரை ஆணாதிக்கத்தின் உச்ச வரம்பு காணப்படுகிறது. எதற்கும் முன்னுக்கு வரவேண்டியவர்கள் ஆண்கள் என்ற நிலையில் ஆணிற்கு முன்மாதிரியான சலுகைகள் வழங்கப்படுகின்றன. இது காரணமாக ஆண் சமுதாயத்தில் முதல் அங்கத்துவம் பெறுகிறான். இந்நிலை குடும்பங்களில் பெற்றோர்களினாலே உருவாக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாக ஆணாதிக்கத்தின் தோற்றம் தொடங்குகிறது.

சமுதாயத்தில் வேறுபட்ட அந்தஸ்தை வழங்குகின்ற வேளையில் ஆண் முதன்மை பெறுவதற்குக் காரணமாகக் குடும்பம், அரசு, பொருளாதாரம், வரலாறு என்பன அமைகின்றன. இவற்றின் விளைவால் ஆணாதிக்கம் மேற் கிளம்புகிறது.

இரத்தினவேலோளின் கதைகளிலும் ஆண், பெண் சம்பந்தப்பட்ட உறவு நிலைகள் வெவ்வேறு உணர்வுகளுடன் காட்டப்படுகின்றன.

“பாரதி” கதையில் திருமணத்திற்குப் பின் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை எவ்வாறு மாற்றமடைகின்றது, அவளது சின்னச்சின்ன ஆசைகள்கூட ‘நிராசைகளாக’ மாற்றப்படுவதை அழகாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

தொழிற்சாலையில் கூடப் பணிபுரியும் பாரதியும் இவனும் நல்ல நண்பர்கள். வேலை விடயங்களுக்காக மட்டுமன்றி தனிப்பட்ட நட்பு ரீதியிலும் சந்திப்புக்கள் தொடர்ந்தன. சில சமயங்களில் 'இன்ரகொம்' வழியாகவும் உரையாடல்கள் நிகழ்ந்தன. இருவருக்கும் ஏதோ ஒரு விடயத்தில் அதிகளவில் ரசனை ஒத்து வரும்போது அவர்களில் ஒரு அன்னியோன்னியம் உருவாவது தவிர்க்கமுடியாதது தான். அந்த வகையில் இருவருக்கும் இலக்கியம் ஒரு சாதனமாக அமைந்திருந்தது. சதா நாட்டு நிகழ்வுகளையும், அரசியல் பிரச்சினைகளையும் அலசும் தொழிலாளர் இவனையும், பாரதியையும் அசாதாரணமானவர்களாக கணித்துக் கொள்ளுமளவிற்கு இலக்கியமே பேச்சாக இருவரும் ஓய்வு நேரங்களைக் கழித்தனர். தமது சொந்த விடயங்களைக்கூடப் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் இவர்களது நட்பு அமைந்திருந்தது. பாரதி 'குவாலிபைட் எக்வண்டன்' ஆனால் அவளைக் காதலிக்கிற மாறனோ ஒரு சாதாரண 'ஸ்ரோர் கீப்பர்'. மாறனை தனது எதிர்பார்ப்பிற்கேற்ற கணவனாக நினைக்கிறார் பாரதி.

“எனக்குத் தேவையானதெல்லாம் சுதந்திரமான வாழ்வு. என்னுடைய இலட்சியங்களிலையோ, இலக்குகளிலையோ தலையிடாத ஒரு கணவன். எத்தனையோ பேர் கல்யாணத்துக்கு முன்னாளை பெண் சுதந்திரம், சம உரிமை, பெண் விடுதலை எண்டெல்லாம் வாய்கிழியப் பேசிப்போட்டு, கழுத்திலை தாலியேறினவுடனை பெண்ணுக்கென்ற ஒரு அளவிலை ஒரு வட்டத்துக்குள்ளையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கினம். அதைத் தான் நான் வெறுக்கிறன். என்னுடைய ரசனையிலை, கொள்கையிலை எந்த விதத்திலையும் தலையிடாது, பாரதியைப் பாரதியாகவே வாழவைக்கிற ஒரு கணவனைத் தான் நான் விரும்புறன். அந்த வகையில மாறன் என்னோடை கடைசிவரை 'கோப்பறேற்' பண்ணுவார் எண்டே நான் நினைக்கிறன்”²⁷

பாரதி மாறன் திருமணம் நடைபெற்றது. திருமணத்திற்குப் பின்னர் பாரதியின் வாழ்க்கையில் மாற்றம் காணப்படுகிறது.

“திருமணம் முடிந்து கொஞ்ச நாட்களில் பாரதி தொழிற்சாலையை விட்டு விலகி வேறொரு நிறுவனத்தில் சேர்ந்து கொண்டான்.

தம்பதிகளாக ஒரே இடத்தில் தொழில் புரிவதைத் தவித்துக் கொள்ளவே இந்த நடவடிக்கையாம்”²⁸

“இப்ப கொஞ்ச நாளா இவர் 'ஐலண்ட் பேப்பர்' தான் எடுத்துக் கொண்டு வாரார். அதனால் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் எதுவுமே எனக்கு வாசிக்கக் கிடைக்கிறதில்லை.”

“முந்தின மாதிரி இல்லை. உண்மையிலை இப்ப.... இப்ப நான் வாசிக்கிறதே வலு குறைவு. 'வேக்காலை' வந்து பிறகு வீட்டு வேலைகள் எண்டு எங்கை நேரம் கிடைக்குது. 'வீக் எண்டஸ்' வந்தால் 'விரிற்றிங்' அது. இது எண்டு இவர் எங்கையாவது இழுத்துக்கொண்டு போயிடுவார். தனிய வெளிக்கிட்டுப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் எண்டு ஒண்டுமே வாங்க முடியுறதில்லை. அவ்வளவு பிசி. இன்வைகற்... பழைய பாரதியாக இப்ப நான் இல்லை.”²⁹

இவ்வாறாகப் பாரதியின் திருமணத்திற்குப் பிறகான வாழ்வில் ஆண் ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருப்பதனையும் அவளது எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றத்தில் முடிவதனையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இக்கதையில். கதாநாயகனில் ஒரு பரிவையும், சமூக குடும்ப விழுமியம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றில் ஒரு கேள்வியையும் எழு வைக்கின்றார். சுருக்கமாகக் கூறினால் கல்யாணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் பெண்களின் வாழ்வில் ஏற்படுகிற மாறுதலை வெகு நாகுக்காகச் சொல்கிறது 'பாரதி' கதை.

அடுத்துத் 'தப்புக் கணக்கு' கதை. பொருளியல் வளர்ச்சி சார்ந்த இன்றைய பட்டணத்துச் சமூக அமைப்பில் ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப் பழகுவது, உடனமர்ந்து உத்தியோகம் பார்ப்பது போன்றவை தவிர்க்க முடியாத அம்சங்கள். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் நிகழும் சிறுசிறு சம்பவங்கள், சம்பாஷணைகள், மகிழ்ச்சிகள், விட்டுக் கொடுத்தல் கள் ஆகியவைகளைக் கொண்டு 'காதல்தானோ' என்று மயங்கிவிடும் நிலைகளைத் தத்ரூபமாகக் காட்டுகிறது.

வேலோனும் காவேரியும் ஒன்றாக வேலை செய்பவர்கள். காவேரி வேலோனிடத்து அதிக அக்கறை எடுத்துக் கவனித்துக்

கொள்வதையும் உரிமையுடன் பழகுவதையும் வைத்து 'காதல்' என்று தப்புக்கணக்குப் போடுகின்றனர். ஆனால் காவேரி உண்மையான அன்பினையும் நட்பினையுமே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாள் என்பதனை பின்பு அறியும் போது தவறான எண்ணங்கள் ஏற்படாதிருக்க எதையுமே முன்னரே சொல்லி வைப்பது நல்லது எனக் கூறி கதை முடிவடைகிறது.

“உங்களுக்கு லஞ்ச் இண்டைக்கு என்றை பொறுப்பு” என்றாள்.

“ஏன் இண்டைக்கு உங்க பிறந்த நாளா” என்றேன்.

“அப்படி எதுவுமில்லை..... நீண்ட நாளா கடையிலை சாப்பிடு நீங்களே.... 'ஓரு சேஞ்சுக்கு' இண்டைக்கு எங்கட வீட்டு சாப்பாட்டையும் ஓருக்கா 'ரேஸ்ட்' பண்ணிப் பாருங்களேன்.....” என்று கூறினாள்.

“நீங்கள் என்ன நம்பர்” என்று கேட்டேன் நான் ஒருநாள். “என்ன நீங்கள். எண்டு எனக்கு பெரிய மரியாதை தர வேண்டியிருக்கு?” என்றாள் பதிலாக. “அப்ப என்னடி என்று அழைக்கலாமா?” என்று கேட்டேன். “அது உங்க இஷ்டம்”³⁰ என்றாள்.

மற்றொரு நாள் அவள் இப்படிக் கேட்டாள். “மாசா மாசம் ஐயாயிரமோ. ஆறாயிரமோ சம்பளம் எடுக்கிறீங்க.... இப்படிப் பாசமலர் பட பாணி றவுசரும். பாட்டா சிலிப்பருமா போடுவாங்க? செந்தில் உபாலியைக் கூடப் பாருங்க. எப்பிடி 'நெஸ்' பண்ணுறாங்க எண்டு” அதற்கு நான் “ஆக்களின்ரை பதவியும் அந்தஸ்தும் போடுகிற உடுப்பிலையா இருக்கு? இது என்னோடை பாணி. இதை மாற்ற எவராலுமே முடியாது!” என்றேன். “என்னால் கூடவா?”³¹ என்றாள் முகத்தைக் கோணலாக்கியவாறே.

இவ்வாறாக அவளில் அதிக அக்கறையும் அன்பினையும் கொண்டிருந்த காவேரியை அவனும் பிறரும் தப்பாக எண்ணுகின்றனர். அவளது 'என்கேஜ்மென்ட்' டைக் கூட அவனுக்கே முதலில் சொல்ல விரும்புகிறாள். இத்தகைய சிறு சிறு சம்பாஷணைகள், மகிழ்ச்சிகள், விட்டுக்கொடுத்தல்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு 'காதல் தானோ' என மயங்கிவிடுகின்ற நிலை அழகாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

“எதையுமே முன்னர் செய்து வைச்சிட்டா அல்லது சொல்லி வைச்சிட்டா.... தப்பான கணக்குகள் உருவாக ஏது இருக்காது இல்லையா?” என்றேன், என்று கதை முடிவடைகிறது.

மீறல்கள் கதையில் குடும்பம் என்னும் பாரம்பரிய சமூகக் கட்டுக்கோப்பு குலைந்து போகாமல் இருக்க..... சிதறிப் போகாமல் இருக்கச் சில கட்டுப்பாடுகள், வேலிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வாழ்வின் ஜீவனே குலைந்து போகும் போது..... வாழ்வே சிதறிப் போகும் நிலை ஏற்படும் போது இந்தக் காவல் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் மீறப்படலாம் என்பதை தத்ருபமாகக் காட்டுகிறார்.

ஓரே இடத்தில் வேலைசெய்யும் பல்லவியும் 'இவனும்' காதலிக் கிறார்கள் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட இவனது பெற்றோர் விழுந்தடித்து பல சம்பந்தங்களை வலிந்து வரவழைத்தனர். நலிந்த பொருளாதார பின்னணியில் நிறைவான வாழ்வமைக்க முடியாதென்ற பெற்றோரின் விவாதத்தின் முன் இவனது நியாயங்களும் தேவைகளும் எதிர்பார்ப்புக்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன. இந்த வரிசையில் இறுதியாக வந்தது தான் ஆனந்தியின் இந்த ஏழு இலட்ச சம்மந்தம். பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்பிற்கேற்ப அமைந்த ஆனந்திக்கும் இவனுக்கும் கல்யாணம் நடைபெற்று கொழும்பில் வசிக்கிறார்கள். ஆனால் ஆனந்தியோ அன்ரனைக் காதலிக்கிறாள். சாதி, சமய வேறுபாட்டால் இக்காதல் நிராகரிக்கப்பட்டு திருமணம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. திருமணமான பின்னர் கூட ஆனந்தி அன்ரனையே நேசிக்கிறாள். தன்னை இனியும் அன்ரன் ஏற்றுக்கொள்வான் என நம்பிக்கையாகக் கூறுகிறாள். எமது சமூகக் கட்டுக் கோப்புக்கு எதிராக ஆனந்தியையும் அன்ரனையும் 'இவன்' ஒன்று சேர்ப்பதாகக் கதை முடிக்கின்றது.

இத்தகைய 'மீறல்கள்' ஏற்படச் சமுதாயமே காரணமாக அமை கிறது. தனிப்பட்டவர்களின் விருப்பங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சுயநலத்திற்காகவும் கௌரவத்திற்காகவும் ஏனையோரின் வாழ்க்கையை பாழடிக்கும் சமுதாயம் பற்றி அழகாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

கிரத்தனவேலோன் சிறுகதைகள்

“தலைக்கு மேல வெள்ளம் வந்தபிறகு தான் எங்களையே நாங்கள் உணரத் தலைப்படுறம். பெற்றோரது அபிலாசைகளுக்காக என்ரை கொள்கை இலட்சியங்களை இரண்டாந்தரமாகக் கணித்ததலை தான் என்னாலை ஒரு முன் மாதிரியான வாழ்க்கையை முன்னரே அமைத்துக் காட்ட முடியாது போய் இப்ப செல்லாக் காசாகி இருக்கிறன். இன்னமும் பழமைகள், பாரம்பரியங்கள், மதங்களை மதித்ததலை தான் ராஜன் ஆனந்தியை அன்றனுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கேல்லை. ஆகத் தனித்தனி மனிதன் தங்கடை சொந்தங்களை, கௌரவங்களைத் தியாகம் செய்யத் துணியாததலை தான் எங்கடை சமுதாயத்துக்கு இன்னமும் ஒரு விடிவு கிடைக்காமல் இருக்கு.”³³

மேலும் இக்கதையில் ஆண் தனது கௌரவத்தையே முதன்மையாகக் கொள்ளாமல் பெண்ணின் உணர்வுகளையும் மதித்து அவளது விருப்பத்திற்கு முதன்மை கொடுப்பதன் மூலம் ஆண், பெண் உறவு நிலையைச் சமூகமாகக் காட்டுகிறார்.

“அக்கா நான் ஆனந்திக்கு அவள் விரும்பின வாழ்க்கையை அமைச்சக் கொடுக்கப் போறன். பலாக்காரப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே அவள் எனக்கு கழுத்தை நீட்டியிருக்கிறாள். ஆனாலும்..... இன்னமும் அவள் நினைவுகள் எல்லாம் அன்றனைச் சுற்றினதாகவே இருக்கிறது. சில மணித்தியாலங்கள் அவனோடை இருந்தாலும் சந்தோஷமாகத் தான் இருப்பதாகச் சொல்கிறாள். சதா அன்றனையே உலகமாக எண்ணியிருக்கிறவளை தாலி கட்டின ஒரு குற்றத்திற்காக மேலும் நான் சிறைப்படுத்த வேணுமெண்டு என்ன நியதி?”³⁴

அடுத்து வாலிப முறுக்கில் இளமையின் இன்பத்திற்கு குறுக்கு வழி வடிகால் தேடியலையும் இன்றைய இளைஞர்களின் மன உணர்வைப் படம்பிடிக்கின்றன ‘புத்துணர்ச்சி’, ‘பிறந்தநாள்’ ஆகிய இரு படைப்புக்களும். புத்துணர்ச்சி கதையில் திருட்டுத்தனமாகச் செக்ஸ் படம் காட்டும் வீடியோ வீட்டுக்குள் நுழைகின்றான் ஒருவன். படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது தான் செய்வது தவறு என உணர்ந்து

படத்தினை முழுமையாகப் பார்க்காமலேயே திருந்தி திரும்பி வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“ஆனால் இப்போ அவனது மனம் படத்தில் லயிக்கவில்லை. ஏனோ ரசிக்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வு நெஞ்சை உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. நான் செய்வது தவறா? தன்னை ஓர் தடவை கேட்டுக்கொண்டான்.

சட்ட விரோதமாகக் கருதப்படும் எந்தச் செயலை மீறுபவர்களும்தவறிழைப்பவர்கள் தான். அப்படியானால் ஆபாசப் படம் பார்ப்பது? ‘புளு பிலிம்’ பார்ப்பது தவறானது அல்ல, ஏதோ ஒரு நாட்டில் ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன்னதாக யாரோ ஒரு நீதவான் தீர்ப்பளித்திருந்ததையும் இவன் அறியாதவனல்ல. மேனாட்டைப் பொறுத்தவரை, அவர்களது பண்பாடு, பாரம்பரியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவ்விட்டத்துகலை கலாசாரங்களின் அடிப்படையில் இது தவற்றதாக இருக்கலாம். ஆனால் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் இந்நிமிடம் வரை உசாத்துணை காட்டும் இந்த மண்ணின் பாரம்பரியங்களைப் பொறுத்தவரை, இது தவறான வழிநடத்தல் தான்.”³⁵

‘பிறந்த நாள்’ கதையில் பஸ் பிரயாணத்தின் போது பெண்ணின்படம் தேடும் ஒருவனைப் பற்றிக் கூறுகிறார். தனது பிறந்த தினத்தன்று பஸ்சில் பிரயாணம் செய்பவன் பெண்ணின்பத்திற்காக அலைவதை இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“இண்டைக்குப் பிறந்த நாளும் அதுவுமா அம்சமா ஒண்டையும் காணேல்லையே?”

“ஓரக் கண்ணால் ஒரு கணம் பார்த்துக்கொண்டான். இவனைவிட ஒரு எட்டுப் பத்து வயதாவது முதியவளாக இருக்கலாம். “ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை.”

“தனது மடியில் வைத்திருந்த பத்திரிகையை எடுத்து விரித்தான். பத்திரிகையை விரிக்கும் போது பக்கத்துப் பெண்ணில் ஏற்பட்ட உரசலை தற்செயலானது என்பதைப் போலக் காட்டிக் கொண்டான்.”³⁶

இவனது உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்ட நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி இவனுக்குப் பதிவுடி கொடுப்பதாகக் கதை அமைகின்றது.

“தம்பி நானும் பம்பலப்பட்டியிலிருந்து உம்மடை விளையாட்டுக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு தான் வாறன். உமக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணுமெண்டு தான் நான் இவ்வளவும் பக்கத்திலேயே இருந்து கொண்டு வந்தனான். நினைச்சிருந்தால் ரவுண்ஹோலடி யிலேயே உமக்கு என்றை செருப்பாவை தந்திருப்பன். ஆனால்..... உம்மடை வயதிலை எனக்கும் ஒரு மகன் இருந்ததாவை பேசாமல் வந்தனான்....”³⁷

இச்சிறுகதைகள் இரண்டிலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமூக உறவுகள் மூலமாக மட்டுமே பாலியல் தேவைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆசிரியருக்குள்ள அக்கறை சிறிது நேர நிகழ்ச்சிகள் மூலம் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘விழித்தெழு’ கதையானது வெளிநாட்டில் வசிக்கும் தனது கணவனுக்கு ஒரு மனைவி, தனது நிலையை விளக்கிக் கடிதம் எழுதுவதாக அமைகின்றது. ஒரு பெண் தன்னுடன் வேலை செய்யும் சக உத்தியோகத்தருடன் சகஜமாகப் பழகுவதனை சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளாத தன்மையினை இக்கதையில் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

தேவன் எக்கவுண்டன். வண்டனில் வேலை செய்கிறார். ஆரத்தி அவரது மனைவி. அவள் ஒரு ‘வெற்றினறி சேர்ஜன்.’ மாதவன் ஆரத்தியுடன் கூட வேலைசெய்யும் ‘வெற்றினறி சேர்ஜன்.’ சனி, ஞாயிறு கருத்தரங்குகளுக்கு இருவரும் ஒன்றாகச் செல்வது வழமை. இதனை அறிந்த யாரோ மாதவனுடன் ஆரத்தியை தொடர்புபடுத்தி தேவனுக்குக் கடிதம் போட தேவனும் அதனை உண்மை என நம்பி, விவாகரத்து தான் முடிவு என எழுதியிருக்கிறான். அதற்குப் பதிலாக ஆரத்தி தேவனுக்கு தனது நிலையை விளக்குவதாக கதை அமைகின்றது.

புத்த குழலில் குழந்தையை வளர்க்க பெண்கள் படும் அவலத்தையும் இவர்களது முன்னேற்றத்தைக் கண்டு சகிக்காத சிலர் குடும்பத்தைக் குலைக்க முயல்வதையும் எடுத்துக்கூறுகிறார்.

“வேண்டுமாயின் அந்த மாதவனையே உனக்கு மணம் முடித்து வைக்கிறேன் என எழுதியிருந்தீர்கள்.... ஏனப்பா இப்படி என்னைப் போட்டு வதைக்கிறியள்? மாதவனுடன் நான் அன்னியோன்யமாகப் பழகுவதும், அவரது காரில் அவருடன் கூடவே ‘செமினாருக்குச்’ செல்வதும் உண்மைதான். அவருடன் கூடிப் போனேனே தவிர கூடிக் களித்தேனா? நீங்களும் தான் கொழும்பில் வேலை செய்த காலங்களில் எத்தனையோ பெண்களுடன் மனம்விட்டு பழகுவதாயும் ஒன்றாகவே ஒப்பீசில் சாப்பிடுவதாயும் சொல்லவில்லையா? அப்போதெல்லாம் ஒரு வார்த்தை சொன்னேனா நான்? உங்கள் தனிப்பட்ட விடயங்களில் எல்லாம் தலையிட்டேனா? இப்போது நீங்கள் புளுங்குகிறீர்கள். என் தனிப்பட்ட விடயங்களிலெல்லாம் தலையிடுகிறீர்கள். ஏனென்றால் இது ஆண் ஆதிக்க சமுதாயம். உங்கள் கடிதத் தொனி ஆத்திரமூட்டுவதாக இருந்ததே தவிர, ஒரு நல்ல மனப்பாங்குடனோ அல்லது மற்றப் பக்கமாகவும் நின்று சிந்திப்பதாகவோ அமைந்திருக்கவில்லை.”

“குடும்பத்தில் ஏற்படுகிற பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் விவாகரத்துத் தான் முடிவாக இருந்தால் எமது மண்ணில் வாழாவெட்டிகள் தொகைதான் இன்று அதிகரித்திருக்கும். ஆனால் பண்பாடு, பாரம்பரியம் கெடாது குலைந்து போகாது இன்னும் பலர் வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள் என்றால் இதற்குத் தம்பதிகளின் மிகையான புரிந்துணர்வுதான் மூலகாரணமாக இருந்திருக்கிறது.”³⁸

இவ்வாறாக ஆண், பெண் உறவு நிலைகளைப் பல பரிமாணங்களில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் வேலோன்.

3.4 சீதனப் பிரச்சினை

பெண்களின் பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றிப் பல்வேறு கால கட்டங்களிலும் பல எழுத்தாளர்களாலும் பேசப்பட்டு வந்துள்ளது. ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில் பெண்ணியச் சிந்தனை 80 களுக்குப்

பின்னரேயே முனைப்புப் பெறுகின்றது. 80 களில் தீவிரமடைந்த விடுதலைப் போராட்டம், அதில் பெண்களின் பங்களிப்பு, பெண்ணியம் சார்ந்த சிந்தனை கொண்ட பெண் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களின் எழுச்சி, பெண் விடுதலை அமைப்புக்களின் உருவாக்கம், சீதனக் கொடுமை என்பன பெண்ணியச் சிந்தனை எழுச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

செ.கணேசலிங்கன், செங்கை ஆழியான், மைத்திரேயி, தாமரைச் செல்வி, தாட்சாயணி, சாரங்கா, யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், சிவானி, குமுதினி, கோகிலா மகேந்திரன், சித்திரலேகா மௌனகுரு, கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் போன்றோர் தமது படைப்புக்கள் மூலம் பெண்ணியச் சிந்தனையின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டுள்ளனர்.

இந்த வகையில் இரத்தினவேலோன் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளில் ஒன்றான சீதனப் பிரச்சினை பற்றி 'அறிமுக விழா', 'புத்தொளி', 'புரளும் அத்தியாயம்' ஆகிய கதைகளில் எடுத்துக் கூறுகிறார். தமிழர் மத்தியில் இடம்பெறும் சீதனக் கொடுமை இதனால் இளம் பெண்கள் அடையும் துன்பம் ஆகியவை இக் கதைகளில் காட்டப் படுகின்றன.

சமூக வேறுபாடு, சீதனக் கொடுமை முதலான சமூகக் கொடுமை களை, சமூக அழுக்குகளை இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் வெறுத்து ஒதுக்கத் தலைப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே படிப்பு, சாதி, உத்தியோகம் இவை மூன்றும் இணைந்தேயுள்ள மாப்பிள்ளைக்கான 'கிராக்கி' இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. இலட்சங்கள் பல கொடுத்து மாப்பிள்ளையை விலைக்கு வாங்கும் வழக்கம் தாயகத்தில் மட்டுமல்லாது புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் பெரு வழக்காக உள்ளதனைப் பார்க்க முடிகிறது.

தனது உடன் பிறந்த சகோதரிக்கு வசதியான ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துத்தர, தனது வாழ்க்கையைத் தொலைத்தவனின் வாக்கு மூலமாக அமைவது 'பண்டமாற்று' என்ற தலைப்பிலான ஒரு கவிதை.

“இயற்கையை நகைக்க வைக்கும்

இயந்திரமாக நான்

வாழ்வை விற்று வாழ்வை

வாங்கித்தர

பணத்திற்காய் அலைகிறேன்

ஆம் ஈழத்துத் தங்கைக்கோர்

கணவனை வாங்கித்தர”³⁹

மேலும் சாதி மரபு, அந்தஸ்து, படிப்பு என்பனவற்றில் குறைவில்லாத மாப்பிள்ளையை என்ன விலை கொடுத்தாவது வாங்கத் துடிக்கும் சமூகத்தின் நிலையைப் பின்வரும் கவிதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“அம்மா

படிப்பு, சாதியுடைய

அந்தஸ்து கௌரவமுடைய

குடும்பத்தினைத் தேடியலைகிறாள்

ஓர் மாப்பிள்ளை வாங்குவதற்காய்”⁴⁰

இனி சீதனப்பிரச்சினைகளில் இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளை நோக்குமிடத்து 'அறிமுக விழா' கதையானது இப்பிரச்சினையுடன் ஓர் எழுத்தாளன் எப்படி இருக்க வேண்டும், சிறுகதைகளின் இலட்சியம் என்ன என்பன பற்றிய ஆசிரியரின் கொள்கைகளையும் பொருளாதார நோக்கிலேயே கல்வியும் சமூகமும் செல்லும் தற்காலத்தின் பிரதிநிதியான எழுத்தாளர் ஒருவரது அஷ்டாபூதித்தனத்தையும் வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றது.

இக்கதையில் வரும் பிரதான பாத்திரங்கள் ஓர் தாயும் எழுத்தாளர் மகனுமே. தற்காலத்தில் தாய்மார்களாக விளங்குபவர்களில் அநேகர் பெண்கல்வி விழிப்படைந்து விரிவுபெறத் தொடங்கிய நாற்பதுகளில் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றவர்கள். அதனால் அன்றாடச் செய்திகளையும், அறிவுகளையும் தொடர்புச் சாதனங்களால் பெற்றவர்கள். பெண்கல்வி, பெண் விடுதலை போன்ற முற்போக்குப் பிரச்சினைகளைப்

பிரக்ஞை பூர்வமாக அறிந்தவர்கள் இவர்கள். சூழ்நிலை காரணமாகச் செயலில் காட்டும் மனோவலிமை இல்லாவிட்டாலும்கூட கொள்கையளவில் முற்போக்கான கருத்துக்களை ஆதரிக்கக்கூடியவர்கள். இத்தகைய தொரு தாயை ஆசிரியர் அறிமுகவிழாவில் காட்டுகிறார். மேற்படிப்புப் படித்த பெண்ணிடம் அதிக பணத்தை எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்று கூறும் அத்தாய் பெண்களுக்கு உயர்கல்வி அவசியம் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறாள்.

“இந்த நாளையிலை உதுகளை எல்லாம் பார்க்க ஏலுமே?” எனச் சாதித் திமிரைத் தளரவிடும் தாயின் நோக்கம் எழுதுதாளோடும் பேனாவோடும் முடங்கிக் கிடக்கின்ற அவளது அனுபவத்திற்கு எட்டாதது. தாய், காந்தி, பாரதியின் சமூகச் சீர் திருத்தங்கள் கல்விப் பொருளாக இருந்த காலத்தின் பிரதிநிதி. பொருளாதார நோக்கிலேயே கல்வியும் சமூகமும் செல்லும் தற்காலத்தின் பிரதிநிதி மகன்.

“அறிமுகமான ஆக்கள் ஆறு தருகினமாம். இனி வீடு, வளவு, தோட்டத் தறையள், போக பொடிச்சிக்கு நகை நட்டு, என்ன மோனை சொல்லுகிறாய்”⁴²

“ஆறு இலட்சமும் இந்த நாளையிலை ஒரு காசே? என்னோடை வேலை செய்யிற வேந்தனுக்குப் புத்துத் தாறம் எண்டு ஒரு சம்பந்தம் வந்ததாம். அவன் அதுக்கே ஒம்படேல்லை. நீ உதையும் ஒரு கதையெண்டு என்னை கேட்கிறியே?”⁴³

தனது ஒத்த வயதினரிடையே மதிப்பும் செல்வாக்கும் பெற வேண்டும். உயர்வாக இருக்க வேண்டும் என எண்ணும் மகன் அதனை அடைய நல்ல சீதனம் வாங்கி மணம் முடிக்கவேண்டும் என எண்ணுகிறான்.

“நான் எழுதின கதையளைத் தொகுத்து ஒரு புத்தகமாக வெளியிடப்போறன். அந்த வெளியீட்டு விழாவைப் பெரிய அறிமுக விழாவாக அளையூர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலை வைக்கப் போறன். அந்த அறிமுக விழா என்றை புத்தகத்துக்கு இல்லை. என்றை பேருக்கு. என்றை புகழுக்கு. இப்ப 'ஏழெட்டு' கேக்கிறவை அதுக்குப் பிறகு

'பத்து' 'இருபது' எண்டு கேப்பினம். இப்ப ரீச்சரையும் கிளறிக்கல் பொம்பிளையளையும் தாறவை அறிமுக விழாவுக்குப் பிறகு டாக்குத்தர், எஞ்சினியர், எக்கவுண்டன் பொம்பிளையளையே தர வெளிக்கிட்டு வினம்”⁴⁴ என்று தனது எழுத்தாற்றலை வைத்து பெயரையும் ஈட்டிச் சமூக அந்தஸ்தையும் பெற்று அதிக சீதனத்தைப் பெறலாம் என எண்ணும் ஓர் எழுத்தாளனின் மன உணர்வினைப் படம் பிடிப்பதாக இக்கதை அமைகிறது.

புத்தொளி என்ற கதை யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலுள்ள சீதனக் கொடுமையினால் குமர் முத்திக் குரங்காகிப் போகிற அவல நிலையைக் காட்டுகின்றது. சீதனம் கொடுக்க இயலாத காரணத்தினால் முப்பத்தி யிரண்டு வயதாகியும் திருமணம் நடைபெறாத நிலையில் சமூக தூற்றுதலுக்கு உள்ளாகும் நிலையைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார்.

“குமர் முத்திக் குரங்காப் போச்சு! இனி அந்தப் பொடிச்சிக்கு என்ன கலியாணம். இனியும் சிறை வைச்சிருக்காமல் வாய்ச்சால் எங்கையாலும் இரண்டாந் தாரமா எண்டாலும் பறவாயில்லை தள்ளி விடுங்கோ..... பொடிச்சியும் வலுவாய் கொட்டுப்பட்டுப் போய்ச்சு..... இனி உதுக்கு ஊருக்கை?”⁴⁵

மேலும் “உந்தக் கண்டறியாத குலம், கோத்திரம் பார்க்கிறதாலை தானே எங்கடை இனசனங்கள் இப்பிடி விடியாமலிருக்குதுகள். உதுகளிலை என்ன கிடக்கு? எங்கடை நிலவரத்தையும்ல்லோ நாங்கள் யோசிக்க வேணும். பொடிச்சிக்கும் வார ஐப்பசியோடை முப்பத்தி யிரண்டு முடியப் போகுது. இனியும் சிறை வைச்சிருந்து என்னையப் போகிறாய்?” என்ற நிலையும் இறுதியில் 'இரண்டாந் தாரமாய்' கட்டிக்குடுக்கிற முடிவுக்கு புவனத்தின் தம்பி வந்ததுடன் 'அடுப்பு சுவாலை விட்டு எரியவில்லை. புத்தொளி வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது' என்ற குறியீட்டுடன் ஆசிரியர் கதையை முடிக்கிறார்.

• அடுத்து 'புரளும் அத்தியாயம்' எனும் இரத்தினவேலோனின் முதலாவது கதை. இக் கதையில் சீதனத்திற்கு ஆசைப்பட்டிக் காதலித்த

வளைக் கைவிட்டு விடுவதனை எடுத்துக் காட்டுகிறார். திவாகரனும் மாதவனும் நண்பர்கள். ஒரே பாடசாலையில் கற்பிக்கிறார்கள். மாதவன் சக ஆசிரியை மல்லிகாவை தான் காதலிப்பதாகக் கூறுகிறான். திவாகரன் மாதவனின் நிலையை மல்லிகாவுக்கு எடுத்துரைக்கிறார். திவாகரனது வேண்டுகோளாக மல்லிகா மாதவனைக் கைப்பிடிக்க எண்ணுகிறான். ஆனால் முடிவில் சீதனம் கொடுக்க முடியாத நிலையில் மல்லிகா இருப்பதை மாதவன் எடுத்துரைத்து அவளை மணம் முடிக்க இயலாது எனக் கூறுகிறான்.

“சீதனமென்று தருவதற்கோ மல்லிகாவிடம் எதுவுமே இல்லை. ஆனால், இப்போ எனக்கு வாற 'புறப்போசலிவை' இனாமாக மட்டும் ஐந்து இலட்சம் திவாகர் ஐந்து இலட்சம். தவிர காணி பூமி, வயல் நிலங்கள் என்று என் பெயருக்கு 'ரென் லாக்ஸ்' பெறுமதியான டவுறி”

எனக்காக எதையும் நான் ஏற்க விரும்பாவிட்டாலும் என் தங்கைக்காக 'அட்லீஸ்ட்' ஒரு 'வண் லாக்' மல்லிகாவால் தர முடியுமா”⁴⁶

முடிவில் மல்லிகாவை தானே மணம் முடிக்க திவாகரன் எண்ணுவதை “புதிய தீமானம்” ஒன்றுடன் புத்தகத்தைத் தூக்கியவாறே வகுப்பறைக்குள் நுழைந்து ‘புதிய அத்தியாயம்’ ஒன்றினைப் புரட்டுகிறார்” எனக் கூறி கதையை முடிக்கின்றார்.

இக்கதையில் மல்லிகா திவாகரனைக் காதலித்த போதும் அவனது வேண்டுகோளுக்கமைய மாதவனை மணம் முடிக்கச் சம்மதிப்பது தூய காதலுணர்வைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

3.5 பெண்ணியம்

பெண்ணியம் என்பது பெண்விடுதலைச் சிந்தனை பற்றியது ஆணுக்குப் பெண் சரிநிகர் சமானமாக வாழ வேண்டும் என்று கோருவதே பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளின் சாராம்சமாகும். எப்போது பெண்களைத் தாழ்த்தி நடத்தும் சமூகக் கட்டமைப்புகள்

ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் தோன்றியதோ அன்று தொடங்கிப் பெண்கள் இந்நிலைக்குத் தங்கள் ஆட்சேபனைகளைத் தெரிவித்து வருகின்றனர். பெண்ணியம் என்று நாம் பார்ப்போமானால் பெண்களுக்கான இடம் நோக்கப்பட வேண்டியதொன்றாக உள்ளது.

சிறுகதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் என்பதுகளுக்குப் பின்னர் உள்ள காலப்பகுதிகளில் வெகுவாக மேற்கிளம்பத் தொடங்கிற்று. இத்தகைய காலப் பகுதிகளில் சிறுகதை முன்னோடிகளின் வழிவந்த பவர் எழுத்தாளர் ஆயினர். அவர்களின் பார்வையில் பெண்ணிய நோக்குச் சேர்ந்து கொண்டது. இந்த வரிசையில் தோன்றிய எழுத்தாள ராக இரத்தினவேலோன் கொள்ளப்படுகிறார். இவரது சிறுகதைகளில் பெண்களின் அன்றாட நிலைமைகள் சித்திரிக்கப்படக் காணலாம். அவற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்தால் அவரது கதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மேலோங்கியிருப்பது புலனாகும்.

பெண் வாழ்க்கை பெருமைமிக்கது என்பது எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மை அது போராட்டம் நிறைந்தது என்பது. “பெண்ணுள்ளம் பெரிதும் அகநோக்குச் சிந்தனை உடையது. உள்ளத்து உணர்வுகளோடும் உறவுகளோடும் தொடர்புடையது. புற உலகத்தின் விதிகளுக்கும், சட்டங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. எனவே ஆண் வாழ்க்கையைவிட பெண் வாழ்க்கை தான் போராட்டம் மிக்கதாய் விளங்குகிறது” என்னும் உளவியல் அறிஞரின் கூற்றும் இதனை வலியுறுத்துகிறது.

பெண்மை பற்றிய ஆசிரியரின் கருத்துக்களையும் பெண்ணுள்ள த்து வேதனைகளையும், சிக்கல்களையும் அவர் சித்திரித்துள்ள முறைமையினையும், சமுதாயத்தின் பல்வேறு நிலைகளில் வாழும் பெண்களை அவர் படைத்துள்ள பாங்கினையும் இவ்வியலில் காணலாம்.

“இக்கால எழுத்தாளர் பலருடைய படைப்புக்களில் பெண்களுக்கு உணர்வுகளையும், தனித்தன்மையையும் அளிக்கவில்லை என்பது, எட்மன்ட் புல்லர் என்னும் அறிஞர் கருத்து.” ஆண் வாழ்க்கையை விட பெண் வாழ்க்கையில் போராட்டங்கள் அதிகமாக உள்ளன என்றும் பெண்மைக் கூறுகளில் பல இன்னும் மிகுதியாக உள்ளன என்றும்.

பெண்மைக் கூறுகளில் பல இன்னமும் தெளிவாகச் சித்திரிக்கப்படவில்லை என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளிலோ பெண்ணிய நோக்குகள் கூர்ந்து நோக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு ஆண் பெண்ணாய் நின்று பெண்ணின் அவலத்திற்கு இலக்கிய வடிவம் கொடுப்பது முடியக்கூடிய செயலன்று. ஆனால் இவரோ தனது சிறுகதைகளில் பெண்களின் வாழ்வியல் சுக துக்கங்களை தெளியத்தருகிறார்.

பெண்ணுள்ளத்தின் உணர்வுகளையும், வேட்கைகளையும், கனவுகளையும், கற்பனைகளையும் அவர் தம் கதைகளில் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார். பெண்ணுள்ளச் சித்திரிப்பு வேலோனின் கதைகளில் சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

கனகசெந்தி கதாவிருது பெற்ற 'வேட்டை' கதை பெண் தனது உரிமைகளுக்கான வேட்டையை ஆரம்பிப்பதைச் சொல்கிறது.

“எனக்கு அந்தாளைப் பிடிக்கேல்லை. எதிர்காலத் திட்டமே இல்லாத, அடிப்படை நாகரிகம் தெரியாத, பெண்களின்ரை உணர்ச்சிகளை உரிமைகளைப் புரியாத ஜடம்! அந்தாளோடை ஒத்துப்போய் என்னைத் தொலைக்க வேண்டிய அவசியம் ஒண்டும் எனக்கில்லை. நான் நானாகவே வாழ விரும்புறன். அதனால்தான் அந்தாளை விட்டுப் பிரிஞ்சு தனியாக இருக்கிறேன் என்று சொன்னாள்”⁴⁷

வெளிநாட்டில் தனது கணவனைப் பிரிந்து வாழும் மனோன்மணி அதற்கான காரணத்தைக் கூறுவதாக மேற்படி கூற்று அமைகிறது.

பிரச்சினைகளைக் கண்டு மனம் கலங்காது எதிர்கொள்ளும் தைரியத்துடன் மனோன்மணி காணப்படுவதை;

“அக்கை பதட்டப்படாதை. நாங்கள் பதறுறமே ஒழிய, பொடிச்சி திடமாத்தான் இருக்கிறாள். எழுத்தை விலக்க 'நோட்டீஸ்' குடுத்திருக்கிறாளாம். வலுகெதியிலை உன்னையும் அங்கை கூப்பிடப் போறாளாம். இப்ப அவள் உழைக்கத் தொடங்கிவிட்டாளாம். வாகனம் கூட வேண்டப் போறாளாம்”⁴⁸ என்று கூறுகிறார்.

“இப்போதையப் பொடிச்சியள் முன்னத்தையில் பெண்கள் மாதிரியில்லை.... கோபங் கண்ட இடத்திலை கொதிச்சுத்தான் எழுவாளுகள்...”⁴⁹ என்று அம்மாளாச்சியின் வேட்டைத் திருவிழாப் புறப்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது இக் கதை.

3.6 சமுதாயப் பிரச்சினைகள்

“இலக்கியம் என்பது வெறும் கருத்துக் கோர்வையன்று. அது அழகுணர்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டது. கருத்தாழமற்ற ஆனால் கலையழகுள்ள ஓர் ஆக்கம் இலக்கியமாக கருதப்படலாம். ஆனால் கலையழகற்ற கருத்தாழமுள்ள ஆக்கம் இலக்கியமாகாது. இலக்கிய ஆக்கம் என்பது ஒரு சமூக அழகியல் நிகழ்வு.”⁴⁹

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இலக்கியம் பற்றிக்கூறும் மேற்படி கருத்துக்கள் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கும் ஏற்புடையதாக உள்ளன.

ஆக்க இலக்கியமொன்றைப் படைத்து அதில் சமூகப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறும் எழுத்தாளனுக்கு அச்சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய இருவகைப்பட்ட தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். முதலில் பிரச்சினையை இனம் கண்டு கொள்ளல் வேண்டும். பின்னர் அப் பிரச்சினை மனித வாழ்க்கையில் உயிரும் சதையும் உள்ளதாகவும் உணர்ச்சி மூச்சினை உடையதாகவும் எவ்வாறு பரிணமிக்கின்றது என்ற தெளிவு பெற வேண்டும். எனவே ஆக்க இலக்கிய கார்த்தாவுக்குச் சமூகப் பிரச்சினை பற்றிய தெளிவும் இதனை இலக்கிய நிலைப்படுத்தும் முறைமை பற்றிய தெளிவும், திறனும் இருத்தல் வேண்டும். இரத்தின வேலோனின் சிறுகதைகளை நோக்கும் போது சிறுகதைகளில் எடுத்துப் பேசப்படும் சமூகப் பிரச்சினைகள் எவை? அப்பிரச்சினைகள் எவ்வாறு இலக்கிய நிலைப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை நோக்குதல் வேண்டும்.

எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் எல்லோரும் ஒரே வகையான சமூக நோக்குடையவர்கள் அல்லர். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு முகம் போல ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் ஒவ்வொரு

கிரத்தனாடிவலானின் சிறுகதைகள்

சமுதாயப் பார்வை உண்டு. இதே வேளை கருத்து நிலையில் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் போது குறிப்பிட்ட சில எழுத்தாளர்களின் சமுதாயப் பார்வையில் ஒரு பொதுத் தன்மையைக் காணலாம். கொள்கை வாதிகளாய் இருக்கின்ற எழுத்தாளர்களுக்கே இத்தன்மை காணப்படும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானோர் மாக்கிச சிந்தனையின் வழிவந்தவர்கள். மாக்கிசப் பார்வைக்கூடாக சமூகத்தை நோக்குகிறவர்கள். சமூக மாற்றம் அல்லது சமூக மேம்பாடு என்பதே இவர்களுடைய இலக்கிய பார்வையின் அடிநாதம். இவர்கள் மக்களுக்காக இலக்கியம் படைக்கும் மக்கள் எழுத்தாளர்கள். இவர்களுடைய எழுத்துக்களில் சமுதாய மேம்பாட்டுக் கான பொதுவான தொரு பார்வை இருப்பது இயல்பு. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாக இருக்கின்றவர்கள் படைத்த படைப்புக்களில் இத்தகைய பொதுத் தன்மையைக் காணலாம்.

இரத்தினவேலோன் தான் சார்ந்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் ஆசாபாசங்களை, உணர்வுகளைத் தனது படைப்புக்களில் வெற்றிகரமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அத்துடன் நாட்டில் சமூக, பொருளாதார அரசியல் ரீதியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களினால் மத்தியதர வர்க்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தாக்கத்தை அதன் தவிர்க்க முடியாத சிதைவைத் தமது ஆக்கங்களில் பிரதிபலித்துள்ளார் வேலோன். மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த அவரது பாத்திரங்கள் இரத்தமும் சதையுமுள்ள உயிர்த்துடிப்புள்ளவையாக இருப்பதுடன், இந்த வர்க்கத்தின் ஏக்கங்கள், எதிர் பார்ப்புக்கள், அவலங்கள், தோல்விகள் ஆகிய உணர்வுகளைத் தமது பாத்திரங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர். வேலோனின் படைப்புக்களில் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் மண்வளமும் வாழ்வு நிகழ்வுகளும் சித்திரிக்கப்பட்டு இவை நமது உணர்வுகளைத் தொடுவன வாக உள்ளதுடன், ஒருவித துயர அலையையும் நமது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்துகின்றன.

'ஒரு விடியலுக்கு முன்' சிறுகதையில் யுத்த சூழலால் அடிக்கடி ஊருக்கு வந்து போக முடியாத அவலநிலை எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றது.

"கிளித்தட்டோ, கிரிக்கட்டோ விளையாடலாம் போல காலி வீதி ஒரே வெளியாய் ஓய்ந்து கிடந்தது.... நிதானமாக நடந்தும் ஒரு குழியில் காலை விட்டு நிரம்பியிருந்த தண்ணீரைத் தெறிக்க வைத்து ஒரு கணம் தன் 'பலன்னை' இழந்து திடீரெனச் சுதாகரித்து மீண்டும் நடக்க ஆரம்பிக்கிறான். கேற பூட்டிவிட்டார்களோ? என்னவோ" என்று பதைப்புடன் கொழும்பில் குடியிருக்கும் றாமுக்கு ஊரிலிருந்து வருகிற வணைக் காட்டுகிறார்.

புதிதாய்க் கலியாணமாகி ஊரிலே மனைவியையும் உடம்பு பிரட்டி எக்காளமிட்டுச் சிரித்து முத்தம் தந்த குழந்தையையும் விட்டு, கொழும்பில் காரியாலயத்தில் 'What happened to you?' என்று கடுகடுப்பான முகத்தோடு வரவேற்க இருக்கும் மேலதிகாரியைச் சந்திக்க வேண்டிய வன் இவன்.

இனி நடந்தவற்றை ஆங்கிலப்படுத்தி அதிகாரிக்குப் புரிய வைத்து அவரது அபிப்பிராயங்களையும் அட்வைஸ்களையும் 'சிவனே' என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு இறுதியாக அரோகராப் பரியாரியாரின் மெடிக்கல் சேர்ட்டிபிக்கற்றை சப்மீற் பண்ணி லீவ் சிற்றில் கையெழுத்தும் வாங்கி மேசைக்கு வர லஞ்ச் பாசல் இவனுக்காகக் காவலிருக்கும்.

பின்னர்தான் புத்தகங்களைத் திறந்து 'அரியேஸ்' வேலை பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். அவற்றினைச் செய்து முடித்து வழமைக்குத் திரும்ப நாட்களை 'அலேக்கேற்' பண்ண வேண்டும்.

பயணம் வந்த இரவில் இப்படிப் படுத்தும் புரண்டு சிந்திப்பதும், இனி அடுத்த பயணம் பண்ண எத்தனை மாதங்கள் செல்லுமோ என அங்கலாய்ப்பதும், திருமணமான பின் இவன் வாழ்வில் இன்றோடு பதினாறாவதோ, பதினேழாவதோ தடவையாக நிகழ்கின்றது. இந்த பஸ், ரெயின் எல்லாம் ஒழுங்காக ஓடி கொடிகாமத்தில் போய் பிரதி வெள்ளி இரவுகளும் இறங்கும் நாள் வரும்போது மன அலைச்சல் உடல் அலைச்சல் இன்றி எப்படி நிம்மதியாக வாழலாம்? என்று கூட சற்று மிகையான எதிர்பார்ப்புத் தான். ஆனாலும் முடிவில் இவன் எண்ணத் தவறுவதில்லை. இது 'விடியலுக்கு முன்' கதை.

இக் கதையில் “எங்கடை பிரச்சினைகள், கஸ்ரங்கள் அவங்களுக்கு எங்கை விளங்கப் போகுது? ஏதோ வேணுமெண்டு அங்கை படுத்துக்கிடக்கிறம் எண்ட மாதிரி அவங்களின்ரை நினைப்பு நாட்டு நிலவரத்தை சாதகமாக்கி சீவிக்கப் பார்க்கிறம் எண்ட மாதிரி ஒரு சந்தேகம்”⁵¹ என்று யாழ்ப்பாண மக்களின் மன உழைச்சலைக் கூறுகிறார்.

கோரமான போர்த் தாண்டவங்களுக்கு மத்தியிலும் அழிவுகளுக்கு மத்தியிலும் இயற்கைக் காலை இழந்து மரக் காலுடன் திரியும் கரிப்புக்களுக்கு மத்தியிலும் காதலைத் தேடும், வாழ்க்கையைத் தேடும் மனிதனை ‘ஒரு பக்கத் தாளம்’ சிறுகதையில் சித்திரிக்கின்றார்.

“இந்த 23 வயதிலேயே..... தவத்தான், நெட்டை ரவி, சடையப்பன், சிங்கன், முத்துலிங்கன், மூத்தண்ணன் போன்ற என்னுடைய “கிளிக்” நண்பர்கள் எல்லோருக்குமே “கேள்பிரண்ட்”. எனக்கு மட்டும் ‘கேள்பிரண்ட்’ இல்லாததை ‘சாட்டெட் எக்கவுண்டன்சி’ படிக்க வந்த என்னைக்கூட ஏதோ “குவாலிவிக் கேஷன்” குறைந்ததைப் போலக் கருதிப் பல விடயங்களிலும் அவர்கள் என்னைப் புறக்கணித்த நாட்கள் எத்தனை? இந்த ‘லவ்’ மட்டும் ‘சக்சஸ்’ ஆனா, நண்பர்கள் மத்தியில் நானும் ஒருவனாக...”⁵² என்று பருவ வயதில் ‘கேள்பிரண்ட்’ டின் தேவையை உணர்த்துகின்றார்.

‘ஸ்ராண்டிடல்’ நின்ற பஸ்ஸைக் கண்டு எல்லாரும் ஓடுகின்றனர். நீ முந்தின மாதிரி நல்லா நடந்தால் இப்ப அந்த பஸ்ஸிலை நாங்களும் போயிருக்கலாம். இந்த விபத்து மட்டும் நடந்திராவிட்டால் என்பதைத் தொடர்ந்து; காதல் என்பதும் ஒரு விபத்துத்தான் என்று வேறு தளத்துக்குக் கதை நகர்த்தப்படுகிறது.

தூரத்தே ஒரு பஸ் ஆறுதலாக வருகிறது. “அவள் பஸ்ஸில் ஏறுகிறாள். மெல்ல நானும் ஏறுகிறேன். எனக்கு ரஞ்சித் பக்கத்துணை.”

“நிலக்கண்ணி வெடிவிபத்தில் இழந்து போன என் வலது காலிற்குப் பதிலாகப் பொருத்தப்பட்ட பொருத்துக் காலைத் தூக்கி முன்வைத்து நானும் ஏறுகிறேன். அவள் சிரிக்கிறாள். என்னைப் பார்த்துத் தான்.....

இப்போது அவளது பார்வையில் காந்தம் தெரியவில்லை. வெறும் கிறுக்குகளே தெரிந்தன”⁵³ என்று கதை முடிகிறது.

அன்பும், பாசமும், தியாக உணர்வும் நிறைந்த இந்த மக்களின் வாழ்க்கையை 1983 ஆம் ஆண்டுக் கலவரம் அபஸ்வரமாகிவிட்ட, அவர்களின் உணர்வுகளும் எரிமலையாகக் குமுறத் தொடங்கி விட்டதனை ‘காகித உறவுகள்’, ‘அம்மா’ ஆகிய இரு கதைகளும் உணர்த்துகின்றன.

‘காகித உறவுகள்’ சிறுகதையில் ஓர் பத்திரிகையாளரின் அவல வாழ்வை, உணர்வுகளை மேலோட்டமாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

‘ஆக்க இலக்கியம்’ எனும் மாசிகையால் இனங்காணப்பட்டு இலக்கிய உலகில் நிரந்தர இடத்திற்கு வந்தவர் ஆரத்தி. 1983 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்திற்குப் பின்னர் ‘ஆக்க இலக்கிய’ சஞ்சிகை வெளிவர முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து அதுவரை உறவு கொண்டாடிய ஆரத்தி பின்னர் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டதை யெண்ணி ‘ஆக்க இலக்கியத்தின்’ ஆசிரியர் வருந்துவதாகக் கதை அமைகிறது.

“என் நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கு வந்து சிறப்புரையாற்றி முதல் பிரதி பெறுவது நீங்கள் தான் செல்லா” என உரைத்த ஆரத்தி பின்னர் தனது நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கான அழைப்பிதழைக்கூட அனுப்பி வைக்காததை;

“இன்று உனது ‘புதிய உறவுகள்’ நூல் வெளியீட்டு விழா எனப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். முதல் பிரதி வாங்கிச் சிறப்புரையாற்றும் அந்தக் கலாநிதியின் பெயரினைக் கூட ஆர்ப்பாட்டமாகப் போட்டிருந்தார்கள். தகுதியானவர்தான். ஆனால், ஒரு அழைப்பிதழ் கூட என்கரம் கிட்டாதளவிற்கு இந்தச் செல்லா இன்று செல்லாக்காசாகி விட்டானா ஆரத்தி”⁵⁴ என்று வருத்தத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“ஆக்க இலக்கியத்திலாவது தாங்கள் காட்டிய ஈடுபாடு வெறும் ‘காகித உறவுகள்’ ஆகிப் போய்விடக் கூடாது என்பதனை மட்டும்

ஒரு முன்னாள் மாசிகை ஆசிரியன் என்ற கோதாவில் தங்களிடம் இறுதியாக வேண்டி விடைபெறுகின்றேன். நன்றி! வணக்கம்”⁵⁵ என கதை முடிகிறது.

இழப்பதற்கு எதுவுமற்ற நிலையில் அற்ற குளத்து அறு நீர்ப்பறவைகளாக, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு வல்லவர்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்றுவிட, இந்த மண்ணைவிட்டு பிரியவும் முடியாமல், வாழவும் வழியில்லாமல் சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக முன்வினைப் பயன்களையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வாழும் ஒரு மூதாட்டியின் அவலத்தைச் சித்திரிக்கும் கதையாக 'அம்மா' கதை அமைகிறது.

கணவன், உடன் பிறந்தோர் ஆகிய உறவுகளினால் கைவிடப்பட்ட அம்மா' பல்கலைக்கழக மாணவர் சிலருக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுத்து அதில் வரும் சொற்ப இலாபத்தில் வாழ்க்கையை நடத்தினார். ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக மாறிமாறி வரும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களே அம்மாவுக்குப் பிள்ளைகள். குடும்பம், உலகம் எல்லாமே, அம்மா நோயுற்ற காலத்தில் தனது இரத்தத்தினைக் கொடுத்து தாயினைப் போலப் பேணிப் பாதுகாத்தார் டொக்டர். அவர் வேறு யாரும்ல்ல. அம்மாவின் கையினால் சாப்பிட்ட பல்கலைக்கழக மாணவர் ஒருவரே. எத்தனையோ பேர் அம்மாவை 'அம்மா' என அழைத்திருந்தாலும் இந்த டொக்டர் அம்மாவை 'அம்மா' என அழைப்பதே அர்த்தமுள்ளதாக அம்மாவுக்குப்பட்டது. எனக் கதை முடிகிறது.

நிலாக்காலம், திக்கற்றவர்கள் ஆகியன பாடசாலை வாழ்க்கை யினைப் பிரதி பலிப்பனவாக அமைகின்றன.

'திக்கற்றவர்கள்' கதையில் பருவ வயதில் ஒத்த வயதினரைக் கிண்டல் செய்வதனையும் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் வீட்டுக்குத் தெரியாமல் தியேட்டருக்குச் செல்வதனையும் படம் பிடிக்கின்றார்.

“போட்டி போடப் பலமில்லாப் பொறாமைப்பட்டுத் திரியியிருக்கிறீர்கள்... இப்படித்தானிருக்க வேண்டுமென்ற நியதியில்லாமல் திக்கற்றுத்

திரியியிருக்கிறீர்கள்.... மற்றவர்களையும் முன்னேறிவிடாமல் நீங்களும் முன்னேறாமல் இருந்து அப்பர், அம்மாவைப் பேக்காட்டுறதா நினைச்சு நீங்களே பேக்காட்டுப்படுகிறீர்கள். உண்மையிலே நீங்கள் தான் புத்திசாலிகள்”⁵⁶ என்று தம்மைத் தாமே ஏமாற்றும் மாணவ சமுதாயத்தைக் காட்டுகிறார்.

'நிலாக்காலம்' கதையானது பாடசாலை வாழ்க்கை அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. ஒரு பையனது பசுமையான பள்ளிக்கூட அனுபவங்கள் ஊடே ஒரு பட்டு நூலில் இழையைப் போல இழைந்து கிடக்கிறது அந்த ஆசிரியையின் கதை. “எங்களுர் பள்ளிக்கூடத்தில் அப்போ நான் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.....”⁵⁷ எனக் கதை தொடங்குகிறது. ஏழாம் வகுப்பினையும் பாடசாலைச் சூழலையும் எடுத்துக்காட்டியவர் புது ரீச்சரை அறிமுகப்படுத்துகிறார். அந்தப் புதிய ஆசிரியை நாக பூசணியினது வருகை பற்றி மாணவர்களிடையே இருந்த எதிர்பார்ப்பு; அவரது வருகையால் ஏழாம் வகுப்புப் படிப்பிலே ஏற்பட்ட புத்தாக்கம். எழுச்சி அவர் மாணவரிடையே கொண்டு வந்த திருத்தங்கள் என்பன கதையிலே நன்கு உணர்த்தப்படுகின்றது.

“கட்டை ரவி, பெட்டை ரவி, வடலித் திடல் விமலா, ஐயர் வீட்டு விமலா என்று அழைக்கப்படுவது அருகிப் போக ஆர்.ரவிச்சந்திரன், கே.ஆர்.ரவிச்சந்திரன், கே.விமலா, எஸ்.விமலா என அவர்கள் அழைக்கப்படலாயினர்.”

“வாத்தியார் என்றோ, தலம் வாத்தியார் என்றோ சொல்ல வேண்டாம் என்றும், எல்லா வாத்தியார்களையும் 'சேர்' என்றும் தலம்வாத்தியாரை 'பிறிள்சிப்பல்' என்றும் அழைக்கும் படியும் ரீச்சர் கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தார்.”⁵⁸

நாகபூசணி ஆசிரியையினது வருகையால் ஏற்கெனவே இருந்த ஆசிரியர்கள் சிலரிடையே மூண்ட பொறாமையும் அவர்கள் உதிர்த்த நொட்டை நொள்ளைகளும் நாகபூசணி ரீச்சரையும் உடற்பயிற்சி ஆசிரியரையும் பற்றிக் கூறிய நச்சு வார்த்தைகளும் நமது சமூகக் கேடுகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

“உலகத்தை மாத்த வெளிக்கிட்டா சிங்காரி. அவ சொன்னதுக் கெல்லாம் ஓணான் மாதிரி இந்தாளும் தலையாட்டுது”⁵⁹

நாகபூசணி ரீச்சர் பாடசாலையை விட்டுப் போய்விட ‘நிலாக்காலம்’ இனி இல்லை என்பதனை;

“அன்று இரவு கடலைக் குருவிகள் எழுப்பிய ஒலியும், ஆந்தைகளின் அலறல்களும் இரவு வெகுநேரமாக எனக்குக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது”⁶⁰ என்று கூறுகிறார்.

‘தேன் சிந்துமோ வானம்’ சிறுகதையில் மாப்பிள்ளை தேடும் அவலநிலையை எடுத்துரைக்கிறார். வேலோனும் சீலனும் நண்பர்கள். சீலனையும் அவனது குடும்பத்தினரையும் கோயிலில் வேலோன் சந்திக்கின்றான். வேலோனைச் சீலன் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறான். வேலோனை நன்றாக உபசரித்த சீலனின் தாய் அவன் திருமணம் முடித்ததை அறிந்ததும் ஏனோ தானோ என்று உபசரிப்பதும் போனால் காணும் என்ற நிலையிலிருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“சிரிப்பும் கதையுமாக இருந்த சீலனின் அம்மாவின் முகம் திடீரென “சீரியசான்” பாவம் காட்டியது. ஒரு சில நொடிகள் மௌனம். பின் வார்த்தைகளைக் கூட்டிக் கதைக்க ஆரம்பித்தா. வார்த்தைகளில் ஒரு தொய்வு தெரிந்தது. “எட உமக்கு ‘வெடிங்’ முடிஞ்சுதே?”⁶¹

“கறண்ட் புறபுளம் இதுதான் மச்சான். வீடு ரெடி டவுரி டொனேசன் ரெடி. காணி பூமி, நகை நட்டு எல்லாமே ரெடி. ஆனால் மாப்பிள்ளை தான் இல்லை. பொடியளின்ரை பற்றாக்குறையை நிகழ்ந்து போன அழிவுகளை இப்பத்தான் புரிய முடியுது சீலன்”⁶² என மாப்பிள்ளை தேடுவதிலுள்ள சிக்கல் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

‘மாறுதல்கள்’ கதையில் “கருத்தாலே மாறுதல்களை விரும்புகிற எத்தனையோ பிரமாக்கள் தங்களின் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடையில் தான் மாறுதல்களைக் காட்டுவார்கள்” என்பதனை கலைமகள் என்ற பாத்திரத்தினூடாக விளக்குகிறார். புத்தொளி ஆசிரியர் பிரம்மா

தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவர். புத்தொளியில் தனது ஆக்கங்களை வெளியிட்டு வரும் கலைமகள் சமுதாயத்தில் ‘மாறுதல்களை’ ஏற்படுத்த முனையும் ஒரு எழுத்தாளர். ஆனாலும் தனது சொந்த வாழ்வில் அதனைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறுகிறார்.

“..... கதை காவியங்கள் என்பன வேறே! வாழ்க்கை என்பது வேறே. கற்பனையில் வளர்வன கதைகள். அதில் கையாளப்படுகின்ற கருத்துக்கள் படைப்பாளியின் அறிவாற்றலை, எழுத்துத்திறனைப் பறைசாற்றி நிற்பவை..... வெறும் பொழுது போக்கிற்காக... இலக்கிய வாதியின் ஆத்ம திருப்திக்காகவே கதைகள் படைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் வாழ்க்கை என்பது நிதர்சனமானது! வாழ்க்கைக் கென்று சில வரம்புகள் உண்டு! நியதிகள் உண்டு கட்டுக்கள் சிதைக்கப்படுவதும்..... வரம்புகள் மீறப்படுவதும், எல்லைகள் உடைக்கப்படுவதும்..... வியூகங்கள் சிதறப்படுவதும்..... புத்தொளி பிறப்பதும்.... மாறுதல்கள் நிகழ்வதும்..... தேவையானால் கதைகளில் கவைக்காகக் கையாளப்படலாம். ஆனால் நடைமுறைக்கு அது ஒத்துவராது. அந்தஸ்துக்கு மீறிய காதல்கள் வெறும் கற்பனைகள்! கானல்கள்..... ஏன் சருகுகள் என்று கூடச் சொல்லலாம். அவற்றையே நடைமுறையாக்கினால்..... வாழ்வு வளமாய் அமையாது. வேறும் விளம்பரமாகத் தான் அமையும்”. “நீ உன்னைத் திருத்து! சமூகம் தானே திருந்தும்”⁶³ என்ற வாக்குடன் கதை முடிகிறது.

“கலை, இலக்கியம் என்பதே ஒரு வகையில் மரபுகளோடு நடத்துகின்ற யுத்தம்தான். மரபான சிந்தனைப் போக்குகளில் இருக்கும் நியாயமற்ற கூறுகளைக் குறித்துக் காட்டி அவற்றை நீக்குவதற்கும், அநியாயங்களைக் களைந்த ஒரு வாழ்வை மீட்டெடுத்துக் கொள்வதற்கு மான போராட்டமாகவே எல்லாக் கலை இலக்கியங்களின் முகிழ்ப்பும் இருந்து வருகின்றது. மரபுகளை மீறுவது இலக்கியத்தின் பிரிக்க முடியாத தன்மையாகிறது. இந்த வகையில் ‘சிதறும் வியூகங்கள்’ கதையில் புவனம் தனது கொள்கைகள், இலட்சியங்கள் நிறைவேறாத பட்சத்தில் தனது இளமைக்கும், அழகுக்கும் ஒத்த கணவனாவது கிடைப்பான் என எண்ணியிருந்தாள். இந்த எண்ணம் ஏமாற்றமாகிப் போனதால் பதிவுத்

திருமணம் நடைபெற்ற பின்னும் தன்னால் அந்தாளைக் கலியாணம் செய்ய முடியாது எனத் துணிவாக எடுத்துரைக்கிறாள்.

“என்னை மதியாமல் சீதனத்தை நம்பிவாற உங்கடை மாப்பிள்ளை யும், சம்பந்தமும் எனக்குத் தேவையில்லை”⁶⁴

“தேடிவந்தவர் என் மனதைக் கவரவில்லை. என் மனதைக் கவர்ந்தவரை நான் தேடிக்கொள்கிறேன்” எனக் கூறிய புவனம் மூர்த்தியுடன் செல்வதாகக் கதை முடிகிறது.

மூர்த்தி அந்தக் கிராமத்தில் பிறந்தவன். அவனது தாயார் முருகேசருக்குத் தூரத்து உறவு. இளமையில் அவள் தமக்கையுடன் கமத்தில் இருக்கும் போது அங்குள்ள தொழிலாளியொருவருடன் ஏற்பட்ட தொடர்பில் பிறந்தவனே மூர்த்தி. அதனால் அவனது தாயார் மட்டுமல்ல அவனும் ஊரவரால் ஒதுக்கப்பட்டான்.

“எங்களை வாழ வைக்கிற அளவுக்கு இந்தச் சமூகம் இன்னும் முன்னேறவில்லை. அப்படியெண்டா இந்த ஊரை விட்டொதுங்கி வாழ வேணும். வன்னி மண் ஒண்டுதான் எங்களை வாழ வைக்கத் தக்கது. புவனம் இதுக்கு நீ தயாரா?”⁶⁵ மூர்த்தி வினாவுகிறான்.

குடும்ப சொந்த பந்தங்களின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு மூர்த்தியொருவருடன் புவனம் வன்னி மண் சென்று வாழமுற்படுவதாகக் கதை முடிகிறது.

★

அடிக்குறிப்புகள்

01. குணராசா.க., ஈழத்துச் சிறுகதைகள், ப-221
02. இரத்தினவேலோன். ஆ., விடியட்டும் பார்ப்போம் தொகுதி, (1997), ப-98
03. மேலது, ப-98
04. மேலது, ப-103
05. இரத்தினவேலோன். ஆ., புதிய பயணம், (1996), ப-53
06. மேலது, ப-59-61
07. இரத்தினவேலோன். ஆ., நிலாக்காலம்,(2002), ப-93
08. மேலது, பக்-100-104
09. மகாகவி கவிதை, தேருந்திங்களும்.
10. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1996), மு.கு.நூ., ப-13
11. மேலது, ப-13
12. மேலது, ப-16
13. மேலது, ப-16
14. மேலது, ப-19
15. மேலது, ப-20
16. மேலது, ப-45
17. மேலது, ப-11
18. மேலது, ப-12
19. மேலது, ப-29
20. மேலது, ப-31
21. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1997)மு.கு.நூ., ப-34
22. மேலது, ப-36

23. மேலது, ப-47
24. மேலது, ப-44
25. மேலது, ப-4,7
26. மேலது, ப-36
27. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1996) மு.கு.நா., ப-42
28. மேலது, ப-44
29. மேலது, ப-47-48
30. மேலது, ப-78
31. மேலது, ப-78
32. மேலது, ப-82
33. மேலது, ப-26
34. மேலது, ப-29
35. மேலது, ப-35
36. மேலது, ப-65
37. மேலது, ப-67
38. இரத்தினவேலோன். ஆ., (2002) மு.கு.நா., ப-60-61
39. விசாகரூபன்.கி., புலம்பெயர்ந்த கவிதை, (உருவம், உள்ளடக்கம், உணர்த்தும் முறை) ப-78.
40. மேலது, ப-76
41. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1996) மு.கு.நா., ப-69
42. மேலது, ப-69
43. மேலது, ப-69
44. மேலது, ப-74
45. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1997) மு.கு.நா., ப-52
46. மேலது, ப-62

47. இரத்தினவேலோன். ஆ., (2202) மு.கு.நா., ப-78
48. மேலது, ப-79
49. சிவத்தம்பி.கா., இலக்கியமும் கருத்துநிலையும், ப-19
50. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1996) மு.கு.நா., ப-93
51. மேலது, ப-95
52. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1997) மு.கு.நா., ப-85
53. மேலது, ப-89
54. மேலது, ப-75
55. மேலது, ப-77
56. இரத்தினவேலோன். ஆ., (2002) மு.கு.நா., ப-55
57. மேலது, ப-81
58. மேலது, ப-87
59. மேலது, ப-88
60. மேலது, ப-92
61. இரத்தினவேலோன். ஆ., (1996) மு.கு.நா., ப-90
62. மேலது, ப-90
63. இரத்தினவேலோன். ஆ., (2002). மு.கு.நா., ப-35
64. மேலது, ப-35
65. மேலது, ப-46

*

இயல் 04

4.0 சிறுகதையின் உருவம்

உருவம் என்பது வடிவம் ஆகும். பொதுவாகச் சிறுகதை கருக்குரிய உருவமாகப் பாத்திரம், மொழிநடை, உத்திகள் என்பன அமையும். இரத்தினவேலோன் தன்னுடைய கதைக் களங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து கதைக் கருக்களை சிறந்த முறையில் பின்னிச் செல்கிறார். தன்னுடைய சிறுகதைகளின் வளர்ச்சிப் பாதையில் சிறந்த முறையில் உத்திகளைக் கையாள்வதைக் காணலாம். அத்தோடு மொழிநடையைக் கதைக்கேற்ப சூழலுக்கேற்ப பயன்படுத்துகின்ற தன்மையினையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

4.1 பாத்திரப் படைப்பு

இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை மெய்யனுபவம் சார்ந்த கதைகளாகும். இது பற்றி இவர் குறிப்பிடும் பொழுது, “எமது மக்கள் படும் துன்பங்களை, துயரங்களை உள்வாங்கி, உண்மைகளாக சத்தியமான வெளிப்பாடுகளாக உணர்வு குன்றாது அவற்றினை வெளிக்கொணர்வதற்காக..... அந்த அனுபவங்களை எனதாக்கி பின் நானாக நின்று கதை சொல்கிறேன்”, என்கிறார்.

எனவே அநேகமான கதைகளில் அவரேதான் அந்தப் பாத்திரம். அந்த நிகழ்வின் பாதிப்பிலிருந்து ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அவரை விலக்கி விட்டு இன்னொரு நபரை பாத்திரமாக்கி உலவவிட அவராலேயே முடியாமல் போகின்றது.

இரத்தினவேலோனின் கதை மாந்தர்கள் அனைவரும் மத்தியதர வர்க்கம் சார்ந்தவர்கள். அலுவலகங்களில் வேலைபார்க்கும் ஆண்கள் - பெண்கள். இந்தச் சமூகத்தின் அம்சமாகத் திகழும் தன்னை யொத்தவர்கள், தன்னுடன் பழகியவர்கள், சக உத்தியோகத்தவர்கள், அவர்களுடனான தனது அனுபவங்கள், முரண்பாடுகள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உறவுகள் ஆகியவையே இங்கே சிறுகதைகளாக உருவம் எடுத்துள்ளன.

இவரது கதைகளில் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தங்கள் தங்களின் சொந்த முகங்களுடனேயே நம்முன் உலா வருகின்றனர். உதாரணமாக பெண்கள் பற்றியதான இவரது படைப்புக்களை நோக்கும்போது பெண் என்பவள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இரத்தினவேலோனின் மனதில் ஒரு கொள்கை இருக்கும். இருப்பினும் கூட அந்தக் கொள்கைகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பெண்களாக மட்டுமே அவருடைய பெண் பாத்திரங்கள் இயங்கவில்லை.

ஒருவேளை “ஒற்றைப் பனை”யில் வரும் மல்விழி அவருடைய கொள்கைகளுக்கேற்ற பெண்ணாகத் தோற்றம் கொள்ளலாம்.

வேட்டையில் வரும் மனோன்மணி, நிலாக்காலத்தில் வரும் நாகபூசணி ரீச்சர், சிதறும் வியூகங்களில் வரும் புவனம், மாறுதல்களில் வரும் கலைமகள், 'விழித்தெழு' ஆரத்தி தங்கள் தங்களின் சொந்த முகங்களுடனேயே நம்முன் உலா வருகின்றனர்.

4.2 மொழி நடை

மனிதன் தனது எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் ஏனை யோருடன் பரிமாறிக் கொள்வதற்கான கருத்துப் பரிமாற்ற ஊடகமாக மொழி விளங்குகின்றது. அக் கருத்துப் பரிமாற்றம் ஒலி வடிவிலே இயலும்போது 'பேச்சு மொழி' எனவும், ஒழுங்கான வரிவடிவில் அமையும் போது 'எழுத்து மொழி' எனவும் அழைக்கப்படும். இவ் விரு மொழிநடைகளும் இலக்கியங்களில் இன்றியமையாதன. உதாரண

மாக, சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றில் ஆசிரியர் கூற்றுக்கள் எழுத்து வடிவில் அமையக் காணலாம். ஏனைய பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களில் பேச்சோசையைக் காணலாம்.

இயல்பான ஓசையைக் கொண்டது. நாளாந்தம் மக்களிடையே கையாளப்படுவது, யதார்த்த சூழ்நிலையை உணர்வுபூர்வமாக உணர வைப்பது, பாத்திரத்தின் இயல்பு நிலையை வெளிப்படுத்துவது போன்ற பண்புகளைக் கொண்டு சிறுகதைகளில் பேச்சு மொழிநடை அமைவ துண்டு. இவற்றை இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளில் இனங் காணமுடிகிறது. எந்தப் பிரதேசத்து வழக்கு என்பதை இத்தகைய ஓசையை வைத்துத் தெரிந்து கொண்டு விடலாம். இவரின் சிறுகதை களில் தனித்துவம் மிக்கதாக பிரதேச வழக்குகள் கையாளப்படுகின்றன. எனவே இத்தகைய வழக்குகள் கொண்ட சிறுகதைகளில் தான் பேச்சு மொழிநடையை அவதானிக்கலாம்.

“ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினைப் பிரதிபலித்து ஆக்க இலக்கியங் கள் படைக்க முனைபவர்கள் அச்சமூகத்தின நோக்குகளையும் போக்குகளையும் புலப்படுத்தும் வாழ்வு நிலைகளையும் கருத்துத் தொடர்புக்கு இன்றியமையாத மொழியின் நிலையையும் நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தல் அவசியமாகும். அச்சமூகத்தின் எண்ணக் கருத்துக் களை அச்சமூகத்தினர் பேசும்மொழிதான் எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆகவே அவர்களுடைய பேச்சுமொழியை நன்குணர்தல் அவசியமான தாகும்.”²

இரத்தினவேலோனின் கதைகளில் கதை மாந்தர்களின் அக உணர்வுகளும் தாபங்களும் அழகான மொழிநடை மூலம் ஆசிரியர் மேற்கொண்டுள்ள முடிவு நோக்கி நகர்த்தப்படும் விதம் அருமையாக அமைந்துள்ளது.

ஓவியத்துக்கு வண்ணங்கள் போல் இலக்கியத்திற்கு மொழிதான் பிரதானம். படைப்பின் வெற்றியில் மொழிநடைக்கு ஒரு முக்கிய பங்கு இருக்கிறது. அதிலும் சிறப்பாகச் சிறுகதைக்கு ஒரு தனியான மொழிநடை அவசியமாகிறது. சிறுகதை ஒரு நுட்பமான வடிவம் என்பதால்

இறுக்கமே பிரதானம். வேலோனின் சிறுகதைகளில் இந்த மொழிநடை சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

ஆசிரியர் பேசும் போதும், பாத்திரங்கள் பேசும் போதும், ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் - பகைப்புலத்தின் பாத்திரங்கள் பேசும் போதும் கையாளப்படும் மொழியின் லாவகம் அந்தப் பாத்திரத்திற்கும் படைப்பிற்கும் ஒரு சிறப்பைக் கொடுக்கின்றது. புலோலியூர், புற்றளை, இரத்தினவேலோனின் சொந்த மண். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வடகிழக்குப் பிரதேசமான வடமராட்சியின் பேச்சுத்தமிழ் இந்நூலின் தலைப்புக் கதையான 'புதிய பயணத்தில்' கையாளப்பட்டுள்ள விதம் சிறப்பிற்குரியது.

“அக்கா எனக்கு முதலிலை ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணி போட்டுத் தா.....”

“செல்லத்தம்பி வெள்ளன்ச் சொல்ல அயத்துப் போனன் மொண்டசொறி முன்னை மாதிரி நெசவுசாலைக் கட்டிடத்திலை இல்லை.....”

“என்ன மோனை வலுவா கொட்டுப்பட்டுப் போனாய்.....”

“காத்தாலைதானனை”³

எழுத்தாளருடைய ஆளுமையாக அவர் படைப்புக்கள் விளங்கு வதைப் போலவே அவரது நடையும் அவரது ஆளுமையின் பகுதியாக இருக்கிறது. வேலோனிடமும் அவருக்கென்றேயான ஒரு கையமைதி கூடி வந்திருக்கிறது. ஓர் உதாரணம் பார்க்கலாம்.

“கிரிக்கெட்டோ, கிளத்தட்டோ விளையாடலாம் போல காலவீதி ஒரே வெளியாய் ஓய்ந்து கிடந்தது.....”

நிதானமாக நடந்தும் ஒரு குழியில் காலைவிட்டு நிரம்பியிருந்த தண்ணீரைத் தெறிக்க வைத்து ஒரு கணம் தன் “பலன்னை” இழந்து திடீரென சுதாகரித்து மீண்டும் நடக்க ஆரம்பிக்கின்றான். கேற் பூட்டி விட்டார்களோ என்னவோ? என்று பதைப்புடன் கொழும்பில் குடியிருக்கும் நூமுக்கு ஊரிலிருந்து வருகிறவனைக் காட்டுகிறார்.”⁴

“புதிதாய்க் கல்யாணமாகி ஊரிலே மனைவியையும், உடம்பு பிரட்டி எக்காளமிட்டுச் சிரித்து முத்தம் தந்த குழந்தையையும் விட்டுக் கொழும்பில் காரியாலயத்தில் What happened to you? என்று கடுகடுப்பான முகத்தோடு வரவேற்கவிருக்கும் மேலதிகாரியைச் சந்திக்க வேண்டியவன் இவன்.”

இது 'விடியலுக்கு முன்.....!' கதை. உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பு அவற்றின் வெளிப்பாடான கூர்முனை கொண்ட சொற்களும் இல்லை. ஆனால் ஆற்றொழுக்குப் போன்று வெளியே அமைதியும் உள்ளே சுழித்துக் கொண்டோடும் ஓட்டமும் தெரிகின்ற நடை.

நடை இயல்பாகவே இறுக்கமாக அமைந்திருக்கும் கதை இது.

“இரத்தினவேலோனின் எழுத்து நடை எளிமையானது. ஆற்றொழுக்கானது. இனிமையும் தெளிவும் கொண்டது. சிக்கலான படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் காட்டி சாதாரணவாசகனைப் பயமுறுத்துவதில்லை. கதைகளை (நிலாக்காலம் நீங்கலாக) நேரடியாகவே வாசகன் முன் வைக்கிறது. இதனால் எல்லா மட்டத்திலும் உள்ள வாசகர்களையும் சுலபமாக எட்டக்கூடியதாகவுள்ளது. அத்துடன் மிக இயல்பான மென்மையான அங்கதச் சுவையும் அவரது கதைகளில் ஆர்ப்பாட்டமின்றி நுழைந்து விடுவதைப் பல தருணங்களில் சுவைத்து ரசிக்கலாம். உதாரணத்திற்கு 'பாரதி' கதையில் ஓரிடம். அவளைச் சந்திப்பதற்காக அவள் வீட்டில் காத்திருக்கிறார்.

“இவனது காற்சட்டைப் பொக்கட்டிற்குள் இருந்த சீப்பு ஒரு தடவை வந்து தலையில் அமர்ந்துவிட்டு மீண்டும் மறைந்து கொண்டது.”

எனக் கிண்டலாகச் சொல்கிறார்.

இவரது கதைகளில் வரும் இறுதி வசனங்கள் மிகவும் அழுத்தமானவை. பெரும்பாலும் குறியீடுகளாக அமைந்து அவர் தனது படைப்புக்குக் கொடுக்கும் முடிவுகளுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாக அமைகின்றன என்பதும் இன்னுமொரு கவனிக்கத்தக்க அம்சம்.

திக்கற்றவர்கள் என்ற சிறுகதை “இருளினுள் மூவரும் வேகமாக நுழைகின்றனர்” என முடிகிறது. “வர..... வர..... முருகேசரின் உருவம் செல்லனின் கண்களில் குறுகிக் கொண்டே செல்கிறது!” இது தானத்தின் கடைசி வாக்கியம். “அந்த மைதானம் குச்சொழுங்கை எதையும் இனங்காண முடியாதவாறு சகலதும் இருளில் மூழ்கிப் போய்க் கிடந்தது” என 'பாரதி'யை முடக்கிறார். இத்தகைய குறியீட்டுப் பாணியிலான நுட்பத்தை நாம் சில தருணங்களில் இரசிக்கத்தக்கதாக இருந்தபோதும் வாசகனின் கற்பனைச் சிறகடிப்புக்கும் சுயசிந்தனைக்கும் ஆப்பு வைத்துவிடுகின்றன என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.”

தன்னுடைய சிறுகதை நூலிற்கு அட்டைப்படம் கீறிக்கொள்ள வெள ஓவியர் பரசுராமனை தேடிப்போகும் கதையாக 'வடுக்கள்' கதை அமைகிறது.

“வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது” என்று ஆரம்பிக்கிறது கதை.

“மண்டையைப் பிளக்கிற தலைவலி. அட்வான்ஸ் லெவலில் ஆழ்வாப்பிள்ளை சேர் ஓகனிக் கெமிஸ்றி படிப்பிக்கும் போது வருமே..... அந்த மாதிரி”

“தலைவலி தருமளவுக்கு உக்கிரமான வெய்யில்”

ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு கொழும்பில் இருந்து ஊர் வந்து சைக்கிளும் தானுமாக ஓவியரைத் தேடி பெடல் மிதிக்கும் போது எழும் நண்பன் தங்கராசனின் நினைவுகள்.....

கிளாலிக் கடற்பரப்பில் மரணம் சம்பவித்து பூநகரிக் கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்த சன்னங்கள் துளைத்த அவனது உடல்.....

சோகமான நினைவுகளுடன் ஓவியரைத் தேடிப் போன இவருக்கு சில நிஜங்கள் ஓவியமாக நெஞ்சில் பதிகின்றன.

காலிழந்த ஒரு மனிதரும், ஆகாயத்திலும் தரையிலுமாக அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய பத்து வயது மகளும்.....

தென்மராட்சி மண்ணிலிருந்து ஹெலியும் பொம்மரும் மூர்க்கத்தன மாக குண்டுகளையும் சன்னங்களையும் பொழிய ஊர் பெயர்ந்து ஓடிவந்து வழியில் இந்தச் சிறுமியின் அம்மா குண்டடிபட்டு உயிரிழக்க "பிரேதத்தை விட்டுப்போட்டு பிள்ளைகளையும் புருஷனையும் இழுத்துக்கொண்டு வாருங்கோ, பிறகும் பொம்மர் சத்தம் கேட்குது" என்று கூட்டம் குரல் கொடுக்க.....

இந்தச் சிறுமிதான்! சித்தகவாதீனமற்று ஆகாயத்திலும் தரையிலும் மாக இன்னும் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு

அந்த மனிதர் கூறிய கதை இரத்தத்தை உறையச் செய்கிறது.

“வந்த வழியே சைக்கிளைத் திருப்பி பெடலை மிதிக்கின்றேன். வெய்யில் இன்னும் விட்டபாடில்லை. ஆனால் அந்த வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொழுத்திக் கொண்டிருப்பதாக என்னால் இப்போ உணர முடியவில்லை”⁵ என்று கதை முடிகின்றது.

மலைமலையாகக் குவிந்து கிடக்கும் இந்தத் தமிழ் மக்களின் மண்ணின் அழிவுகளின் உக்கிரத்தைவிட இந்த ஆகாயத்துச் சூரியனின் உக்கிரம் என்ன பெரிய உக்கிரம் என்பதைப் புரிய வைக்கும் ஆரம்பமும் முடிவும் அருமையான 'உருவகம்'.

ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய படைப்பில் எந்த ஒரு வரியையும் எந்த ஒரு சொல்லையும் காரணமின்றிப் பயன்படுத்துவதில்லை. அவன் கோர்த்துக் கோர்த்துத் தரும் வார்த்தைகள் வாசிக்குந்தோறும் வாசிக்குந்தோறும் புதிது புதிதாக எதையாவது சொல்லவேண்டும். காட்ட வேண்டும். அதுவே ஒரு படைப்பின் வெற்றி. படைப்பின் வலிமை.

“கறாரான நேரடி மொழிநடை, வாசகனின் மனப் பணயத்திற்கான சாத்தியங்களை வெகுவாகக் குறைத்து விடுகிறது. வாசகனின் அனுபவத் தொகுப்பின் மர்ம முடிச்சைத் தொட்டு அவன் கற்பனையை மலர வைப்பதற்கான நுணுக்கத்தை அது அடைவதில்லை.”

இரத்தினவேலோனின் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக விளங்குவது மொழிநடையாகும். ரஞ்சகுமார் கூறுவது போல "திருத்த

மான ஒரு மொழியை - இலக்கணத் தமிழ் அல்ல - அவர் கையாள்வதாகும்.”⁶ “இது இரத்தினவேலோனின் மொழிநடை” என்று கூறாமளவிற்கு அழகாக மொழியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

4.3 உத்திகள்

உத்திகள் இன்றி சிறுகதைகளிலோ நாவல்களிலோ கதையை நகர்த்த முடியாது. உத்தி என்பது ஆசிரியரின் இலக்கியத் திறமையில் தங்கியுள்ளது. கதையை ஒழுங்காகவும், அதேவேளை லயிப்புள்ளதாகவும் படைக்க வேண்டுமானால் எழுதாளர்கள் சில உத்திகளைக் கையாள வேண்டும். உத்திகள் கையாளப்படுகின்ற சிறுகதைகளே சிறப்பாக அமைகின்றன.

உத்திகளில் நனவேட்ட உத்தி அநேகமாகக் கையாளப்படுவது. முன்பு நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லும்போது இது பயன்படுத்தப்படுகிறது. உத்திகள் பலவாறு அமையும். அவை வர்ணனைகளைக் கையாளுதல், அணி அலங்காரங்களைக் கையாளுதல் என்றமையும். இன்னும் கருத்தைப் புலப்படுத்த நாட்டாரியற் கூறுகளைப் பயன்படுத்துதல், பழமொழிகள், ஒப்பாரிகள், வசைகள், திட்டிகள் என்பனவற்றைப் பயன்படுத்தலால் சிறுகதைகள் திறமையோடு நகர்த்திச் செல்லப்படும். ஆசிரியரின் கற்பனைத் திறனோடு உத்திகள் நெருங்கியிருக்கக் காணலாம்.

இரத்தினவேலோன் 'நனவேட்ட உத்தியில்' அநேகமான கதைகளை நகர்த்தியுள்ளதைக் காணலாம். மேலும் உரையாடல் மூலமாகக் கதையினை நகர்த்தும் பாங்கும் காணப்படுகின்றது. முன்னகர்வு, பின்நோக்கல் உத்திகளும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

01. கிரத்தினவேலோன் ஆ., விடியட்டும் பார்ப்போம், ப-23
02. வன்னியகுலம்.சி., ஈழத்துப் புனைகதைகளில் பேச்சு வழக்கு, ப-4.
03. கிரத்தினவேலோன் ஆ., புதிய பயணம், பக் - 52-55
04. கிரத்தினவேலோன் ஆ., முகு.நா.(1996), ப-93.
05. கிரத்தினவேலோன் ஆ., நிலாக்காலம், பக் 93-104
06. கிரத்தினவேலோன் ஆ., விடியலுக்கு முன்.....!, ப-VI

இயல் 05

மதிப்பீடு

கிரத்தின வேலோனின் சிறுகதைகளை மதிப்பீடு செய்வதன் முன் மதிப்பீடு பற்றிய விளக்கத்தை வெளிப்படுத்துதல் அவசியமாகும். மதிப்பீடு என்பது ஒரு படைப்பினுடைய சமூக மெய்மை, அதனால் சமூகம் பெறும் பயன், படைப்பாளி இலக்கியத்தைப் புனையும் முறை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகக் காணப்படும்.

அண்மைக் காலமாகச் சில எழுத்தாளர்கள் உருவ மயக்கத்தில் தமது படைப்புக்களில் சொற்சிலம்பமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உருவத்திற்கு மாத்திரம் அதிக கவனம் செலுத்துவதுடன் அதையே தமது இலட்சியமாகக் கருதிக்கொண்டு தமது படைப்புக்களைப் புனைகின்றார்கள். இவர்களுக்கு சமுதாயம் பற்றி உள்ளளவும் அக்கறையில்லாததுடன் சமுதாயம் பற்றிய ஒரு தெளிவான பார்வையோ, எந்தவித இலக்கோ இன்றித் தமது ஆக்கங்களை புனைகின்றார்கள். இவர்கள் ஆழமான சமுதாய, அரசியல் பார்வையோ, ஆழமான வாசிப்போ அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். மேற்கு நாடுகளில் செல்லித்துத் தேய்ந்து இறந்து கொண்டிருக்கின்ற மலட்டுத்தனமான இலக்கிய சித்தாந்தங்களை நுனிப்புல் மேய்ந்துவிட்டு அவற்றை அரைகுறையாக விளங்கியும் விளங்காமலும் இந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் "தமிழிலே நவீன முறையில் புதிய உருவத்தில் படைப்புக்களை புனைகின்றோம்" என்று கூறித் தமது

ஆக்கங்களைப் படைக்கின்றார்கள். இவர்களது படைப்புக்களைப் பரந்துபட்ட மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கின்றது. நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம், அமைப்பியல் வாதம், மஜிக்கல் நியலிஸம் போன்ற கருதுகோள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது படைப்புக்களை ஆக்குகின்றோம் என்று கூறுகின்றார்கள். மனிதனுடைய உள்ளங்களில் ஏற்படுகின்ற உள்ளூர்வுகளை மனக்குகை ஒவியங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன என்று கூறிக்கொண்டு தமது ஆக்கங்களில் தம்மையும் தமது சக்திக்கப்பாற்பட்ட ஏதோ ஒன்றையும் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றோம் என்று கூறுகின்றார்கள்.

கலை இலக்கியம் மக்களுக்காகப் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற சமூகப் பிரக்ஞையுடன் தமது படைப்புக்களைச் சிஷ்டிக்கின்றார்கள். இன்னொரு பகுதி எழுத்தாளர்கள் இப்படைப்புக்கள் சமூகத்தில் வாழ்கின்ற மக்களை, அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளை, அவர்களது பண்பாட்டை, அவர்களது பிரச்சினைகளை அடி நாதமாகக் கொண்டு இருக்கின்றன. அத்துடன் சமூகத்திலுள்ள மக்களிடையே ஏற்படுகின்ற முரண்பாடுகள், இவைகளால் ஏற்படுகின்ற போராட்டங்கள், இப்போராட்டங்கள் மூலம் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது சிருஷ்டிகளைப் படைக்கின்றார்கள் இந்த எழுத்தாளர்கள். இவர்களுக்கு தெளிவான சமூக, அரசியல் பார்வை இருப்பதுடன், இலட்சிய இலக்கு இருக்கின்றது. உள்ளத்தில் ஒளியுண்டானால் வாக்கினிலே ஒளியுண்டு என்று மகாகவி பாரதி கூறியது போல மக்களுக்காகக் கலை இலக்கியம் படைப்பவர்களுக்குத் தெளிவான பார்வையுண்டு. இதனால்தான் இவர்களுடைய படைப்புக்களில் தெளிவிருப்பதுடன், பரந்துபட்ட மக்களால் இவர்களுடைய படைப்புக்கள் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவனவையாகவு மிருக்கின்றன. உயிரும் உடலும் இணைந்தால் தான் மனிதனால் இயங்க முடியும். உயிற்றை உடல் வெறும் சடம், பிணம். ஆகவே உருவமும் உள்ளடக்கமும் இணைந்தாலே கலாபூர்வமான உயிரோட்டமுள்ள படைப்புக்களைப் படைக்க முடியும். இப்படிப்பட்ட சிருஷ்டிகளைப் படைப்பதில் மக்களுக்காக

கலை இலக்கியம் படைக்கின்ற பெரும் பாலான இலக்கிய சிருஷ்டிகர்தாக்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேலே கூறப்பட்ட கோட்பாடுகளுக்குத் தன்னை உட்படுத்திக் கொள்ளாமல் "இரத்தினவேலோன் தனக்கென ஒரு சுய நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு தனது படைப்புக்களைச் சிருஷ்டிக்கின்றார். வேலோனின் ஆக்கங்களில் எளிமையிருக்கின்றது. தெளிவு இருக்கின்றது. உயிர்த்துடிப்பும் கலை அம்சமுமிருக்கின்றது." 1

இரத்தினவேலோன் தான் சார்ந்த வர்க்கத்தின் உணர்வுகளைத் தனது படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அத்துடன் நாட்டில் சமூக, பொருளாதார அரசியல் ரீதியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களினால் மத்தியதர வர்க்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தாக்கத்தை, அதன் தவிர்க்க முடியாத சிதைவை தமது ஆக்கங்களில் பிரதிபலித்துள்ளார். மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த அவரது பாத்திரங்கள் ரத்தமும் சதையுமுள்ள உயிர்த்துடிப்புள்ளவையாக இருப்பதுடன், இந்த வர்க்கத்தின் ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள், அவலங்கள், தோல்விகள் ஆகிய உணர்வுகளைத் தமது பாத்திரங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர்.

வேலோனின் படைப்புக்களில் யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் மண்வளமும், வாழ்வு நிகழ்வுகளும் சித்திரிக்கப்பட்டு, இவை நமது உணர்வுகளைத் தொடுவனவாக உள்ளதுடன், ஒருவித துயர அலையையும் நமது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்துகின்றன." 2

யாழ்ப்பாண சமூகவியல் தளத்தை உணர்ந்து கொண்ட படைப்பாளி ஒருவனால் அங்கு நிலவும் சாதிப்பாடுகளையும், சமூகத்தின் மீதான அதன் கொடுமான அழுத்தங்களையும் எழுதாமலிருக்க முடிவதில்லை. வேலோனும் இதற்கு விதிவிலக்காகிவிட முடியாது. 'ஓற்றைப் பனை' வடமராட்சியில் வாழும் 'மேட்டுக்குடி மக்களின்' வாழ்க்கை முறையினை "குளோசப்பில்" படம் பிடித்துள்ளது.

பனம் பொருள் நிலையம் நிறுவப்பட்ட பின்பு வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற ஒரு பிரிவு மக்களிடையே பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு மாற்றத்தையும் இப்படைப்பில் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார் வேலோன்.

"பட்டுப்போன பனையிலை பாளையைப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறியளே.... விட்டுப்போட்டு நானிப்ப சொல்லிறதைக் கேளுங்கோ..." உங்கடை நல்ல மனதுக்கு ஒண்டும் நடக்கக் கூடாது. என்னாவை நீங்கள் ஏமாந்து போனதாகவும் இருக்கப்படாது. அதுக்காகத் தான் இதெல்லாதையும் சொல்லுறன். சலனமற்ற குளமாயிருந்த உங்களின்ரை வாழ்க்கையிலை உணர்ச்சிக்கு இடமளிச்சு ஒரு கல்லைப் போல நான் வந்து விழுந்தேன். ஆனால் உங்களோடையும் வாழ முடியாமல் அவரோடை கடைசிவரை வாழுகிற பாக்கியமும் இல்லாமல் ஓரேயடியாய் வாழ்க்கையிலை விழுந்து போயிருக்கிறன்" மலர்விழி என்ற பாத்திரத்தின் அவல நிலையும் துயர வாழ்வும் உணர்வுபூர்வமாக மனதைத் தொடும் வகையில் இக்கதையில் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஒற்றைப் பனை' என்கின்ற இக்கதை உள்ளத்தை விட்டகல மறுக்கின்றது.

அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தைச் சார்ந்த அதாவது இச் சமூகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு எழுத்தாளனால் தான் அந்தச் சமூகத்தின் இன்ப துன்பங்களை, உணர்வுகளை பூரணமாகத் தனது படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்த முடியும். அவனுக்குத்தான் அந்த உரிமையும் உண்டு என்று சமீப காலமாக ஒரு குரல் இங்கு ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றது. இந்தக் கருத்தோட்டத்தை, ஏற்கனவே எழுதிய சில சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள சில எழுத்தாளர்களது சில படைப்புக்களைப் போல இரத்தினவேலோளிள் 'ஒற்றைப்பனை' என்ற படைப்பும் பொய்ப்படுத்தியிருக்கின்றது. தூய்மையான உள்ளத்தையுடைய மனிதாபிமானமுள்ள ஒரு எழுத்தாளன் அவன் எச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவனாக இருந்தாலும், அடக்கு முறைக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராகக் குரலெழுப்ப வேண்டுமென்ற புனிதமான உணர்வு அவன் உள்ளத்தில் கனன்று கொண்டிருந்தால் அவனுடைய சிருஷ்டிகளில் இந்த இலட்சிய வேட்கையை காணமுடியும். இரத்தினவேலோளிள் ஒற்றைப்பனையில் நாம் இதைக் காணலாம்.

மனிதர்களுக்கிடையிலான அப்பா- பிள்ளை என்னும் பாரம்பரிய உறவு முறைகள் கூட சாதி வெறியால் உடைந்துபோகும் அவலத்தை ஜீவனுடன் காட்டுகிறது. 'எழுச்சி' கதை.

'தானம்' கதையில் சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் செல்லரித்துப்போன பிரச்சினைகள் பலவற்றை, வறுமையின் வேதனையை, சாதிப்பாகுபாட்டுக் கொடுமையை போலிக் கௌரவத்திற்காக தானம் என்ற போர்வையில் நடத்தப்படும் ஏமாற்று விளையாட்டுக்களை, சீரழிவுகளுக்கு நியாயம் கேட்கத் துணிவின்றியோ, அல்லது அக்கறையின்றியோ, பேசாமலிருக்கும் மனித மனங்களை நியாயம் கேட்கப் புறப்படும் துணிவுகூட இல்லாத நிலையை இக்கதையிலே சிறியதொரு சம்பவத்தைப் பின்னணியாக வைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

'அரங்கேற்றம்' கதையில் சமுதாயத்தில் புரட்சியை ஏற்படுத்த முனையும் பலர் தமது சொந்த வாழ்வில் அதைக் கடைப்பிடிக்கத் தயங்குவதையும் "ஊருக்குத்தான் உபதேசம் உனக்கல்ல" என்ற நிலையில் படித்தவர்கள் செயற்படுவதையும் இவர்களது போலி முகங்களையும் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றார்.

தப்புக்கணக்கு, புத்துணர்ச்சி, பிறந்தநாள், மீறல்கள், விழித்தெழு பாரதி போன்ற கதைகளில் ஆண், பெண் சம்பந்தப்பட்ட உணர்வு நிலைகள் வெவ்வேறு உணர்வுகளுடன் காட்டப்படுகின்றன.

குடும்பம் என்னும் பாரம்பரியம் சமூகக் கட்டுக்கோப்புக் குலைந்து போகாமல் இருக்க, சிதறிப்போகாமல் இருக்கச் சில கட்டுப்பாடுகள், வேலிகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. வாழ்வில் ஜீவனே குலைந்து போகும்போது வாழ்வே சிதறிப்போகும் நிலை ஏற்படும் போது இந்தக் காவல் கட்டுப்பாடுகள் மீறப்படலாம் என்பதை 'மீறல்கள்' தத்துவமாகக் காட்டுகிறது.

பொருளியல் வளர்ச்சி சார்ந்த இன்றைய சமூக அமைப்பில் ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப் பழகுவது தவிர்க்க முடியாதது. அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் நிகழும் சிறுசிறு சம்பவங்கள் சம்பாஷணைகள், மகிழ்ச்சிகள், ஆகியவைகளைக் கொண்டு 'காதல் தானோ' என்று மயங்கி வரும் நிலைகளை 'தப்புக் கணக்கு' கதையில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வாலிப முறுக்கில் இளமையின் இன்பத்திற்கு குறுக்குவழி தேடியலையும் இன்றைய இளைஞர்களின் மன உணர்வை படம்பிடிக்கின்றன புத்துணர்ச்சி. பிறந்தநாள் ஆகிய இரு படைப்புக்களும், ஒன்றில் திருட்டுத்தனமாக செக்ஸ் படம் காட்டும் வீடியோ வீட்டுக்குள் நுழைகின்றான் ஒருவன். மற்றதில் பஸ் பிரயாணத்தின் போது பெண்ணின்பம் தேடுகிறான் ஒருவன். அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமூக உறவுகள் மூலமாக மட்டுமே பாலியல் தேவைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆசிரியருக்குள்ள அக்கறை சிறிதுநேர நிகழ்ச்சிகள் மூலம் இச்சிறுகதை இரண்டிலும் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

'பாரதி' கதையானது திருமணத்தின் பின் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாறுதல்களை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

ஈழத்தின் இனப்பிரச்சினை பற்றிப் பேசும் கதைகளாக 'புதிய பயணம்', 'இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு' 'வடுக்கள்' ஆகியவை காணப்படுகின்றன. இம்மூன்று கதைகளிலும் கூடப் போர் நடக்கும் இந்த யாழ் பூமியிலிருந்து தான் ஒதுங்கியே இருந்துள்ளதை எதுவித கூச்சமும் இன்றி எழுத்தில் முன்வைக்கின்றார் இரத்தினவேலோன்.

புதிய பயணத்தில் நேசறி படிக்கும் அக்காள் மகன் திரையனிடம் தான் பாடம் கற்க வேண்டியுள்ளதை மிகத் தைரியமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றார்.

'அக்கா உண்மையில் திரையன் தான் என்னைப் பத்திரமாகக் கூட்டிவந்து உன்னட்டை சேர்த்திருக்கின்றான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனவன் தான்..... உண்மையில் தம்பியிட்டை இருந்து தான் நான் அறிய வேண்டிய சங்கதிகள் நிறைய இருக்கு.....' என்று புதிய பயணத்தை முடிக்கின்றார்.

யுத்த விபூகங்களினால், பௌதீக ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் மட்டுமன்றி, அறிவு ரீதியாகவும் உணர்வு ரீதியாகவும் கூட குடாநாட்டின் 'முளைகள்' முற்றுகையிடப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதை 'இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு' சித்திரிக்கின்றது.

இவரது கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொன்றான 'வடுக்கள்' கதையில் ஆறு வருட இடைவெளிக்குப் பிறகு இந்தப் போர் பூமியில் தான் கால் பதித்துள்ளதை ஒரு ஏக்கத்துடன் வெளிப்படுத்துகின்றார். போர்க்காலத்து பெருமாற்றங்களை சிறப்பாகச் சித்திரிக்கின்றார். இக்கதையில் ஒரு சைக்கிள் விளம்பரத்தை ஞாபக மூட்டுவதைப் போல பெண்பிள்ளைகள் போகிறார்கள். இவ்வாறு விளம்பரங்களை உவமையாகக் கொள்ளும் பல இடங்கள் வருகின்றன. வேலோன் விளம்பரப் பகுதியில் பிரதி முகாமையாளராகப் பணிபுரிகிறார் என்பதை உணர்த்துவதைப் போல, 'எழுத்தாளன் தன் பண்புகளைத் தன் கதைகளுக்குள் இறக்கி வைப்பதிலிருந்து தப்பிவிடமுடியாது. ஏதோ ஒரு வகையில் அவன் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் அவனுடைய மரபணு ஊர்ந்து செல்லும், ஒவ்வொரு நாற்காலியிலும் அதைச் செய்தவனுடைய சொரூபம் அடங்கியிருப்பதைப் போல, நான் எழுதுவதனைத்தும் நானாகத் தானே வந்து முடிக்கிறது என்பார் நகுலன். வேலோன் கதைகளிலும் விளம்பரங்கள் ஒளிர்ந்த வண்ணமிருக்கின்றன"⁵

பிரச்சினைகள் மலிந்த நடைமுறை உலகைச் சார்ந்து நிற்பதுதான் இரத்தினவேலோனின் படைப்புலகம். இந்தச் சமூக முரண்பாடுகள் தன்னில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பை தன்னை எழுதத் தூண்டியதாக அவரே ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளமை அவருடைய படைப்புக்களுடனும் பாத்திரங்களுடனும் பொருந்தியே வருகின்றன.

'ஸ்ராண்டில் நின்ற பஸ்ஸைக் கண்டு எல்லாரும் ஓடுகின்றனர். நீ முந்தின மாதிரி நல்லா நடந்தால் இப்ப அந்த பஸ்ஸிலே நாங்கள் போயிருக்கலாம். இந்த விபத்து மட்டும் நடந்திராவிட்டால் நானும் நன்றாகத்தான் நடந்திருப்பன்... என்னால் தான் ஓடமுடியாதே"⁶ இப்படி ஒரு உரையாடல் "ஒரு பக்கத் தாளம்" கதையில் வருகிறது.

என்னால் தான் ஓடமுடியாதே என்கின்ற அந்தப் பாத்திரத்தின் மேல் வாசகனுக்கு ஒரு பச்சாதாபத்தை ஏற்படுத்தி விடவேண்டும் என்னும் முயற்சிகள் எதிலும் இரத்தினவேலோன் ஈடுபடவில்லை. இந்த விபத்து மட்டும் நடந்திராவிட்டால் என்பதைத் தொடர்ந்து காதல் என்பதும் ஒரு விபத்துத்தான் என்று வேறு தளத்துக்குப் போய்விடுகின்றது கதையின் ஓட்டம்.

இத்தனை அழிவுகளுக்கு மத்தியிலும் கோரமான போர்த்தாண்டவங்களுக்கு மத்தியிலும் இயற்கைக் காலை இழந்து செயற்கைக்காலுடன் திரியும் கரிப்புக்களுக்கு மத்தியிலும் காதலைத் தேடும், வாழ்க்கையைத் தேடும் மனிதனை யாரால் காட்ட முடியும், வேலோன் போன்ற ஒரு கலைஞனாலன்றி.

அன்பும் பாசமும் தியாக உணர்வும் நிறைந்த இந்த மக்களின் வாழ்க்கையை கறுப்பு ஜூலைக் கலவரம் அபஸ்வரமாக்கிவிட அவர்களின் உணர்வுகளும் எரிமலையாக குமுறத்தொடங்கிவிட்டதனை 'காகித உறவுகள்', 'அம்மா', 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' ஆகிய சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன.

'நாட்டிலே நடைபெறும் சம்பவங்கள் மனதுக்கு இதமானவையாக இல்லாதிருப்பதும், விடியலைத் தேடும் போது தூர ஒரு விடிவெள்ளி தானும் புலப்படாத போதும் எப்படி ஒரு எழுத்தாளனால் ஆரோக்கியமான பிரசவங்களைப் பிரசவிக்க முடியும்? என்ற கேள்விக் கொளுக்கியோடு தனது எழுத்தாற்றலைத் தொலைத்துவிட்டு நின்று பரிதவிக்கும் ஓர் எழுத்தாளன் அப்பிரதேசத்தின் பதச்சோறாகி விடுகிறான் என்பதை 'விடியட்டும் பார்ப்போம்.....!' கதையில் சித்திரிக்கின்றார்.

இழப்பதற்கு எதுவுமற்ற நிலையில். அற்ற குளத்து அறுநீர்ப் பறவைகளாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு வல்லவர்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்றுவிட மண்ணைவிட்டுப் பிரியவும் முடியாமல் வாழவும் வழியில்லாமல் சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக முன்வினைப் பயன்களையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழும் ஒரு மூதாட்டியின் அவலத்தை 'அம்மா' கதையில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

'காகித உறவுகள்' சிறுகதை வடிவத்தில் ஒரு புதிய உத்தி. மனிதர்களுக்கிடையேயான உறவு ஏதாவதொரு தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே என்பதை இக்கதையில் விளக்குகிறார்.

'புத்தொளி' என்ற கதை யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலுள்ள சீதனக் கொடுமையினால் 'குமர் முத்திக் குரங்காகிப் போகிற' அவலநிலையைக் காட்டுகின்றது.

'தேன்சிந்துமோ வானம்' மாப்பிள்ளை பிடிக்கும் அவலத்தில் பழுகிற நம் சமூக உறவுகளைக் காட்டும் கதை. கொச்சை தோன்றாமல் சொல்லிப் புன்னகை நெளிய வைக்கிறார். எமது சமூக அமைப்பால் சீதனம், மாப்பிள்ளை பிடிப்பதில் உள்ள சிரமம் எல்லாம் சொல்லாத சேதிகளாய் மனதுள் நீங்காரமிடுகின்றன.

'அறிமுக விழா' கதையில் சில எழுத்தாளர்களின் எழுத்து வேறு, வாழ்க்கை முறை வேறாக இருப்பதை ஆசிரியர் காட்டியுள்ளதுடன், இவர்களின் ஆஷாடபூதித்தனத்தை இதன் மூலம் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். கதையின் முக்கிய வேலை போலிகளை இனங்காட்டுதல்! நம்முன் நடமாடும் வேடதாரிகளை வெளிக்கொணர இளம் பெண் எழுத்தாளர்கள் முயன்று நிற்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு ஆண் எழுத்தாளரே அதைச் செய்திருப்பது பாராட்டுதற்குரியது!

பதினெட்டு வயதுப் பெண்ணின் இளமையுடனும் தோற்றத்துடனும் திகழும் இருபத்தெட்டு வயது மல்லிகா ரீச்சர் இன்னொரு சக ஆசிரியரால் ஏமாற்றப்பட்டு விட்ட போது கோபம் கொண்டு கொதிக்கிறார் இரத்தினவேலோன். அவளுக்கு நல்ல படியான வாழ்வொன்றமைய அவாவுகின்றார். பதினெட்டு வயதில் இரத்தினவேலோன் எழுதிய முதற் கதையான 'புரளும் அத்தியாயத்தில்' இதனைக் காணலாம்.

'நிலாக்காலம்' மற்றும் 'திக்கற்றவர்கள்' ஆகியன மிகச் சுவையான படைப்புக்கள். முக்கியமாகச் சொல்வதானால் 'நிலாக்காலம்' அவரது படைப்பனுபவத் தேர்ச்சிக்குச் சாட்சியாக நிற்கும் உன்னத கதை. அதில் ஒரு காட்சி அவரது "ரீச்சரின்ரை பெயரையும் கந்தசாமி சேரின்ரை பெயரையும் சேர்த்து ஆரோ கண்டபடியெல்லாம் எழுதியிருக்கிறார்கள்" என ஒரு நண்பன் வேலோனிடம் கூறுகிறான். "ராசேந்தி அது புன்னரைக் காயாலை எழுதினதோ அல்லது பூவரசம் இலையாலை எழுதினதோ வெண்டு நீ நினைக்கிறாய்" என மற்றொரு நண்பன் வினா எழுப்புகிறான். புன்னரைக் காயால் எழுதுவதற்கும் பூவரசம் இலையால் எழுதுவதற்கு மிடையில் உள்ள வித்தியாசம் நகரங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? கிராமப் புறத்தின் போலி முகம் காட்டாத அப்பாவித்

தனத்தையும், பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் குழைத்தெடுத்து கலையம் சத்துடன் பதிவு செய்கிறார். "அத்துடன் எம் மனதிலும் எமது இளமைப் பிராய பசுமை உணர்வுகளைக் கிளர்ந்தெழச் செய்யும் நல்லதோர் படைப்பு இது. ஈழத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் மிகச் சிறந்த சிறுகதைகளுக்குள் இதற்கும் இடமுண்டு.",

இறுக்கமான அமைந்திருக்கும் இன்னோர் கதை 'விடியலுக்கு முன்.....!'. இக் கதையில் போக்குவரத்து சீரின்மையாலும் போர்க்காலச் சூழலாலும் கொழும்பில் வேலை பார்க்கும் 'இவன்' ஊருக்கு வந்து போக முடியாத அவலத்தை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

"பயணம் வந்த இரவில் இப்படிப் படுத்துப் புரண்டு சிந்திப்பதும் இனி அடுத்த பயணம் பண்ண எத்தனை மாதங்கள் செல்லுமோ என அங்கலாய்ப்பதும் திருமணமான பின் இவன் வாழ்வில் இன்றோடு பதினாறாவதோ பதினேழாவதோ தடவையாக நிகழ்கின்றது. இந்த பஸ், ரெயின் எல்லாம் ஒழுங்காக ஓடி கொடுக்காமத்தில் போய் பிரதி வெள்ளி இரவுகளும் இறங்கும் நாள் வரும்போது மன அலைச்சல், உடல் அலைச்சல் இன்றி எப்படி நிம்மதியாக வாழலாம்? என்றுகூட சற்று மிகையான எதிர்பார்ப்புத்தான் ஆனாலும் முடிவில் இவன் எண்ணத் தவறுவதில்லை....." 8

உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பும், அவற்றின் வெளிப்பாடான கூர்முனை கொண்ட சொற்களும் இல்லை. ஆனால் ஆற்றொழுக்குப் போன்று வெளியே அமைதியும் உள்ள சுழித்துக்கொண்டோடும் ஓட்டமும் தெரிகின்ற நடை.

'றாமில் இன்னும் லைட் எரிவதைக் கதவின் கீழ் இடைவெளி வீட்டுக்காரனுக்குக் கோள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.'

"உடலில் வழுவழுத்த எண்ணெய்த் தன்மையை உப்புச் சவர்க்காரம் சுத்தமாக எடுத்திருந்தது.",

என்றெல்லாம் எழுதும் முறையில் சூழலையும் வாழ்நிலையையும் சுருக்கமாக நாசுக்காகச் சொல்லிவிடுகிற எழுத்துமுறை வாலாயமாயிருக்கிறது.

'வேட்டை', 'சிதறும் விபூகங்கள்', போன்ற கதைகளில் பெண்கள் தமது உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதாக கதை அமைகிறது.

"வேட்டை" கதையில் பெண் தனது உரிமைகளுக்காக "வேட்டையை" ஆரம்பிப்பதைச் சொல்கிறது. "பெண்களின்ரை உணர்ச்சிகளை உரிமைகளைப் புரியாத ஐடத்தோட ஒத்துப்போய் என்னைத் தொலைக்க வேண்டிய அவசியம் ஒண்டும் எனக்கில்லை" என்கிறாள் மனோண்மணி.

"இப்போதையப் பொடிச்சியள் முன்னத்தையில் பெண்கள் மாதிரியில்லை.... கோபங்கண்ட இடத்திலை கொதிச்சுத்தான் எழுமாளுகள்" என்று அம்மாளாச்சியின் வேட்டைத் திருவிழாப் புறப்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நல்லதொரு கதை.

'சிதறும் விபூகங்கள்' கதையில் தனது கொள்கைகளுக்கு ஏற்ற வாழ்வைப் பெற்றோர் தேடித்தராமையால் தானே தனது வாழ்க்கையை தீர்மானிக்கும் நிலைக்கு பெண் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

"தேடித் தந்தவர் என் மனதைக் கவரவில்லை. என் மனதைக் கவர்ந்தவரை நான் தேடிக்கொள்கின்றேன்.... இது தவறா?" 11

'மாறுதல்கள்' கதையில் சில எழுத்தாளர்களின் எழுத்து வேறு வாழ்க்கை வேறாக இருப்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளதுடன் இவர்களின் ஆஷாடபூதித் தனத்தையும் இதன் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

இரத்தினவேலோனின் கதைகளில் சிதைந்து கொண்டிருக்கின்ற மத்தியதர வர்க்கத்தின் ஏக்கம் நிறைந்த துயரம் நூலிழையாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதை நாம் உணர முடிகின்றது. பிரதேச ரீதியான மண்வாசனையும் இதை மேம்படுத்துகின்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் உவமான உவமேயங்களும் இவரது பாத்திரங்களுக்கு உயிரோட்டத்தையும் ஓரளவு வலுவையும் கொடுப்பதைக் காண முடிகிறது.

பணம் பொருள் நிலையம் நிறுவப்பட்ட பின்பு வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற ஒரு பிரிவு மக்களிடையே ஏற்பட்டுவருகின்ற

பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு மாற்றத்தை 'ஒற்றைப்பனை' என்ற தனது படைப்பில் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இரத்தினவேலோனின் அநேகமான படைப்புக்கள், அவருடைய சொந்த அனுபவங்களே. 'இருட்டினில் வாழும் உயிர்கள்' கதையின் தலைவனுக்குப் பெயரிடப்படாவிட்டாலும் அது இரத்தினவேலோன் தான். அவருடைய மனைவி சாந்தி கதைத் தலைவி. இரத்தினவேலோனின் மனைவியின் பெயர் சாந்தகுமாரி, அடுத்து கதையில் வரும் மகள் மீரா, வேலோனின் மகளின் பெயரும் மீரா. கைக்குழந்தை மகனாக அதே சொந்த மகன் துவாரகன். ஆசிரியரின் சொந்த அனுபவமே காலத்துடன் இணைந்து கதையாகப் பரிணமிக்கின்றது.

யாழ்ப்பாண மக்கள், காதல், திருமண உறவு முறைகள், பாலியல் தொடர்புகள் பற்றி மிக இறுக்கமானதும், கட்டுக்கோப்பானதுமான மரபுகளைக் கடைப்பிடிப்பவர்களெனக் கூறப்படுபவர்கள். இத்தகைய உறவுமுறைகளின் கிடுக்கிப்பிடி, 'ஒற்றைப் பனை', 'காகித உறவுகள்', 'புரளும் அத்தியாயம்', 'புத்தொளி', 'அரங்கேற்றம்', ஆகிய கதைகளிலே தளர்வுற்றிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஈழத்திலே சிறுகதைகளின் வடிவம், பொருள், சமுதாயத்தின் மீதான பார்வை வீச்சு ஆகியவற்றினைப் படைப்பாளி சார்ந்திருக்கும் அணியின் கொள்கைகளே தீர்மானிப்பவையாக இருந்திருக்கின்றன. எழுத்தாளர் பலருக்கு இவ்வுண்மை வேம்பாகக் கசத்தல் கூடும். அவர்கள் ஆக்ரோசமாக இதனை மறுக்கவுங்கூடும். ஆனாலும் அவர்கள் தம்மை அறியாமலே ஏதோ ஒரு கொள்கைசார் அணியின் பாதிப்பினுக்கு ஆட்பட்டவர்கள் என்பதனை மறுத்துவிட முடியாது. எமது நாட்டிலே எழுந்த முற்போக்கு இலக்கியங்களின் தாக்கம் அவ்வணிசாரா எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களின் தனித்துவங்களை கணிசமான அளவில் ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளது என்பதை எவரும் மறந்து விடவும் முடியாது.

"புலோலியூர் ஆ இரத்தினவேலோனின் படைப்புக்களில் நிறையவே முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தாக்கத்தினை உணர முடிகிறது. சமூகப்பார்வை ஆழம் மிக்கதாகக் காணப்படுகின்றது." 13

இரத்தினவேலோனின் கதை மாந்தர்கள் அனைவருமே மத்தியதர வர்க்கம் சார்ந்தவர்கள். அலுவலகங்களில் வேலை பார்க்கும் ஆண்கள் - பெண்கள், இந்தச் சமூகத்தின் அம்சமாகத் திகழும் தன்னை யொத்தவர்கள், தன்னுடன் பழகியவர்கள், சக உத்தியோகத்தர்கள். அவர்களுடனான தனது அனுபவங்கள். முரண்பாடுகள், ஏற்படுத்திக் கொண்ட உறவுகள் ஆகியவையே இங்கே சிறுகதைகளாக உருவம் எடுத்துள்ளன.

கதை மாந்தர்களின் அக உணர்வுகளும் தாபங்களும் அழகான மொழி நடையின் மூலம் ஆசிரியர் மேற்கொண்டுள்ள முடிவு நோக்கி நகர்த்தப்படும் விதம் அருமையாக அமைந்துள்ளது.

இரத்தினவேலோனின் படைப்புக்களில் பெண் பாத்திரங்கள் தத்தமது சொந்த முகங்களுடனேயே உலாவருகின்றனர். பெண் என்பவள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இரத்தினவேலோனின் மனதில் ஒரு கொள்கை இருக்கும். இருப்பினும் கூட அந்தக் கொள்கைகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பெண்களாக மட்டுமே அவருடைய பெண் பாத்திரங்கள் இயங்கவில்லை. வேட்டையில் வரும் மனோன்மணி, நிலாக்காலத்தில் வரும் நாகபூசணி ரீச்சர், 'விழித்தெழு' ஆரத்தி, சிதறும் விபூகங்களில் வரும் புவனம், மாறுதல்களில் வரும் கலைமகள் எல்லோரும் வித்தியாசமானவர்களே. தங்களின் சொந்த முகங்களுடன் நம்முன் உலாவருகின்றனர்.

ஒவியத்துக்கு வண்ணங்கள் போல இலக்கியத்துக்கு மொழிதான் பிரதானம். படைப்பின் வெற்றியில் மொழிநடை அவசியமாகிறது. சிறுகதை ஒரு நுட்பமான வடிவம் என்பதால் இறுக்கமே அதில் பிரதானம். இரத்தினவேலோனின் சிறுகதைகளில் இந்த மொழிநடை சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

இவரது எழுத்துநடை -எளிமையானது. ஆற்றொழுக்கானது. இனிமையும் தெளிவும் கொண்டது. அத்துடன் மிக இயல்பான மென்மையான அங்கதச் சுவையும் அவரது கதைகளில் ஆர்ப்பாட்டமின்றி நுழைந்துவிடுவதை பல தருணங்களில் சுவைத்து ரசிக்கின்றோம்.

உதாரணத்திற்கு 'பாரதி' கதையில் ஓரிடம். அவளைச் சந்திப்பதற்காக அவள் வீட்டில் காத்திருக்கிறார். 'இவனது காற்சட்டைப் பொக்கெட்டிற்குள் இருந்த சீப்பு ஒரு தடவை வந்து தலையில் அமர்ந்துவிட்டு மீண்டும் மறைந்து கொள்கின்றது.' எனக் கிண்டலாகச் சொல்கிறார். மனதுக்குள் முறுவலிக்கிறோம். இவரது கதைகளில் வரும் இறுதி வசனங்கள் மிகவும் அழுத்தமானவை. பெரும்பாலும் குறியீடுகளாக அமைந்து அவர் தனது படைப்புக்களுக்கு கொடுக்கும் முடிவுகளுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாக அமைகின்றன என்பதும் இன்னுமொரு கவனிக்கத்தக்க அம்சம்.

'திக்கற்றவர்கள்' என்ற சிறுகதை 'இருளினுள் மூவரும் வேகமாக நுழைகின்றனர்' என முடிகின்றது. 'வர வர முருகேசரின் உருவம் செல்லனின் கண்களில் குறுகிக் கொண்டே செல்கிறது!' இது தானத்தின் கடைசி வாக்கியம். 'அந்த மைதானம், குச்சொழுங்கை எதையும் இனங்காண முடியாதவாறு சகலதும் இருளில் மூழ்கிப் போய்க் கிடந்தது' என பாரதியை முடிக்கிறார். ஆசிரியர் பேசும் போதும் பாத்திரங்கள் பேசும் போதும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் பகைப் புலத்தின் பாத்திரங்கள் பேசும் போதும், கையாளப்படும் மொழியின் லாவகம் அந்தப் பாத்திரத்திற்கும் படைப்பிற்கும் ஒரு சிறப்பைக் கொடுக்கிறது. புற்றளை, புலோலியூர் இரத்தினவேலோனின் பிறந்த மண். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வடகிழக்குப் பிரதேசமான வடமராட்சியின் பேச்சுத் தமிழ் 'புதிய பயணத்தில்' கையாளப்பட்டுள்ள விதம் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

"அக்கா எனக்கு முதலிலை ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணி போட்டுத்தா..."

"என்ன மோனை வலுவாக் கொட்டுப்பட்டுப் போனாய்;....." ¹⁴

இரத்தினவேலோனின் கதைகளுள் பெரும்பாலானவை ஆசிரியரினின் மெய்யனுபவங்களில் இருந்து பிறந்தவை. இதன் காரணமாகவே நம்பகத் தன்மையை அதிகளவில் இக்கதைகள் கொண்டுள்ளன.

மெய்யனுபவத்தைச் சித்திரிப்பது என்பது கத்தி முனையில் நடப்பது போன்ற சிரமமான காரியமாகும். சற்றேனும் பிறழ்ந்தால் நடைச்சித்திரமாகி விடும் அபாயத்திற்குள்ளாகும் சாத்தியக்கூறுகள் மெய்யனுபவச் சித்திரிப்புக்கு அடிக்கடி நேரும் விபத்தாகும். எனினும் வேலோனின் கதைகளில் இவ்விபத்து அரிதாகவே நிகழ்ந்துள்ளது. "தன்னனுபவத்தைச் சித்திரிப்பதுடன் புற அனுபவங்களையும் தன்னனுபவமாக உள்ளவாங்கி சித்திரிப்பதிலேயே தான் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பு உச்ச பலனைத் தரும்." ¹⁵

ஆயினும் ஆய்வுக்குட்பட்ட வேலோனின் 27 சிறுகதைகளினுள்ளும் 'நிலாக்காலம்', 'வேட்டை', 'விடியலுக்கு முன்' 'வடுக்கள்' ஆகியன **உச்சபலனை தந்துள்ளன** என்பதனை நிறைவாகக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

01. இரத்தினவேலோன். ஆ., விடியட்டும் பார்ப்போம் (1997) முன்னுரை, நீர்வை பொன்னையன் ப. 17
02. மேலது ப. 17
03. மேலது ப. 47
04. இரத்தினவேலோன் ஆ., புதிய பயணம், (1996) ப. 61
05. தினக்குரல், 22 Feb 2004
06. இரத்தினவேலோன் ஆ., மு.கு.நா., (1997) ப. 87
07. முருகானந்தன். எம்.கே. மறந்து போகாத சில... ப.60
08. இரத்தினவேலோன் ஆ., மு.கு.நா., (1996) ப.101
09. மேலது, ப. 97

10. கிரத்தினவேலோன் ஆ., நிலாக்காலம், (2002), ப.78
11. மேலது, ப. 45
12. கிரத்தினவேலோன் ஆ., மு.கு.நா. (1997), முன்னுரை நீர்வை பொன்னையன், ப.18
13. கிரத்தினவேலோன் ஆ., மு.கு.நா. (1997), முன்னுரை, சி.வன்னியகுலம், ப.12
14. கிரத்தினவேலோன் ஆ., மு.கு.நா., (1996), பக் 53-55
15. கிரத்தினவேலோன் ஆ., விடியலுக்கு முன்....! முன்னுரை ரஞ்சகுமார்.எஸ்., ப. VI

✱

துணை நூற்பட்டியல்

01. கிரத்தினவேலோன் ஆ., 'புதிய பயணம்" மீராபதிப்பகம், கொழும்பு - 1997.
02. கிரத்தினவேலோன் ஆ., 'விடியட்டும் பார்ப்போம்.' மீராபதிப்பகம், கொழும்பு - 1998.
03. கிரத்தினவேலோன் ஆ., 'விடியலுக்குமுன்..... மீரா பதிப்பகம், கொழும்பு-2003.
04. கிரத்தினவேலோன் ஆ., 'நிலாக்காலம்', மீராபதிப்பகம் கொழும்பு - 2003.
05. குணராசா க. 'ஈழத்து சிறு கதை வரலாறு', வரதர் வெளியீடு, 2001.
06. சிவத்தம்பி கா, 'தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' பாரிநிலையம் 5, பிராடவே சென்னை-1, 1967.
07. சிவத்தம்பி கா. 'இலக்கியமும் கருத்துநிலையும்', தமிழ்ப்புத்த காலயம், சென்னை, 1982
08. முருகானந்தன் எம்.கே., 'மறந்து போகாத சில....', மீராபதிப்பகம், கொழும்பு - 2004.
09. வன்னியகுலம். ச. 'ஈழத்துப் புனைகதைகளில் பேச்சு வழக்கு' முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1986.
10. விசாகரூபன் கி, 'புலம்பெயர் கவிதை' தேசியக்கல்வியியற் கல்லூரி, கோப்பாய், யாழ்ப்பாணம், 2004.

✱

**புலோலியூர் இரத்தினவேலோன்
எழுதிய நூல்கள்**

சிறுகதை

*	புதிய பயணம்	-	1996
*	விடியட்டும் பார்ப்போம்!	-	1997
*	நிலாக்காலம் (வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்ய விருது பெற்ற நூல்)	-	2002
*	விடியலுக்கு முன்...	-	2004

புத்தி எழுத்துக்கள்

*	புதிய சுகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகள் முதலாம் பதிப்பு	-	1999
	இரண்டாம் பதிப்பு	-	2000
*	அண்மைக்கால அறுவடைகள்	-	2001

சிறுகதைகள் இடம்பெற்ற நூல்கள்

*	அறிமுக விழா	-	1984
*	புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்	-	2002

புடைப்பாளியாகவும் பதிப்பாசிரியராகவும்
பத்தி எழுத்தாளராகவும் நிகழ்காலத்தில்
தடம்பதித்துநிற்கும்

புலோலியூர் ஆறுமுகம் இரத்தினவேலோன்
விருதுகள் வென்ற சிறுகதைத்தொகுதிகளையும்
கவனிப்புப் பெற்ற இரு ஆய்வுநூல்களையும்
அறுவடை செய்திருப்பவர்.

கருதியதை கருதிய பொழுதில் நிறைவேற்றி
முடிக்கும் சுறுசுறுப்பும், சளைக்காத தேடலும்,
திட்டமிட்ட ரீதியில் செயற்படுவதும்
இரத்தினவேலோனின் வெற்றியின்
இரகசியங்களாகும்.

தான் சொல்லவரும் விடயத்தை
இலகு தமிழிலும் எளிய நடையிலும்
வேறுபட்ட முறைமையிலும் சொல்லும் ஆற்றல்
அவருக்கே உரியது.

மிகமிக குறுகிய காலத்தில்
மீராபதிப்பகம் வாயிலாக நூல் வெளியீட்டில்
'அரை சென்சரியைக்' கடந்து

விட்டிருப்பதிலும்,
இரத்தினவேலோனின்
இலக்கிய ஆளுமையை
ஆய்வுக்குட்படுத்தியிருப்பதிலும்
இந்நூலானது பதித்த தடம்
மிக முக்கியமானது.